

Trường Công

Contents

Trường Công	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	21
16. Chương 16	22
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	31
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	35
26. Chương 26	37
27. Chương 27	38
28. Chương 28	39
29. Chương 29	41
30. Chương 30	42
31. Chương 31	43
32. Chương 32	45
33. Chương 33	46
34. Chương 34	47
35. Chương 35	49
36. Chương 36	50
37. Chương 37	51
38. Chương 38	53
39. Chương 39	54
40. Chương 40	55
41. Chương 41	57

42. Chương 42	58
43. Chương 43	60
44. Chương 44	61
45. Chương 45	63
46. Chương 46	64

Trường Công

Giới thiệu

Truyện Trường công của tác giả Lê Hoa Yên Vũ thuộc thể loại truyện đam mỹ, tiểu thuyết. Văn La, vào một chiều đông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-cong>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Vào đông, trên ngã tư đường Lạc Dương, tuy rằng thời tiết rét lạnh, nhưng người đi đường vẫn đông như mắc cửi, ngựa xe như nước, một cảnh tượng thái bình không kể đâu hết náo nhiệt, phồn hoa.

Cái gọi là thịnh thế không đối kém, kỳ thật bất quá cũng chỉ là câu chữ khoa trương, bất luận triều nào đại nào, quốc gia dù có phú cường như thế nào, từ đầu đến cuối cái không thể xóa bỏ được tận gốc chính là người nghèo, nguyên nhân chính là vì nhờ có người nghèo, bọn phú hào mới có thể vênh váo tự đắc, đắc ý phi phàm bao trùm trên đầu người nghèo, khoe cái việc tiêu tiền như nước, nhiều của mà lỗ mãng.

Không khác gì tình cảnh hiện tại của Văn La, quỳ trên mặt đất, trên đầu giờ bằng bán mình, trên người phủ một mớ quần áo lam lũ, cúi thấp đầu, nao núng trộm liếc qua hai đôi giày kiểu dáng khác nhau trước mắt, một đôi đích thực là người nghèo, phụ trợ một đám nhà giàu công tử đi qua bên cạnh hắn, cứ một bộ thần thái phi dương, khí độ bất phàm như thế.

Văn La hy vọng có ai đó có thể dừng lại liếc hắn một cái thôi, tốt nhất thì có thể ra giá mười mấy xâu tiền mà mua hắn. Thi thể phụ thân trong thảo đường nếu như không đem chôn sẽ bị thối rửa mất. Hắn không muốn để cho lão nhân gia đến cuối cùng vẫn không thể xuống mồ yên nghỉ. Chỉ tiếc người giàu có đi qua tuy nhiều, nhưng không ai muốn mua một gã thanh niên nam tử không có đến một chút tư sắc. Bọn họ cần chính là nữ nhân gia xinh đẹp, mỹ miều nhị bát niên hoa, còn có thể chạy đến trên giường vài câu, nếu bộ dạng vừa hợp với tâm tư, có lẽ cũng có thể mua để cùng bọn họ chơi đùa mấy đêm ở trên giường. Nam nhân ấy à, hừ hừ, đứa ở với tôi tớ trong nhà đã nhiều lắm rồi, còn cần phải mua thêm một cái miệng về vét cơm ăn nữa sao?

Văn La quỳ một ngày, đầu gối trước tiên là đau như bị châm cắm phải, rồi dần dần tê dại, hắn cúi đầu, một giọt nước mắt liền chảy xuống, chưa tới cảm thì đã đóng băng lại trên mặt. Sắc trời đã tối đen, không trung cũng dần dần lất phất một vài hạt tuyết trắng, những người đi đường đều nhanh chân chạy về nhà. Trên ngã tư đường vốn rất náo nhiệt, dần không có lấy một bóng người, chỉ thấy trên đường chân trời một chiếc xe ngựa chậm rãi đi tới. Văn La thở dài, xem ra không ai để ý tới mình, nếu còn tiếp tục như vậy, đừng nói phụ thân không thể hạ táng, chính mình có khi cũng chết còng ở nơi này mất thôi.

Hắn khê cử động đầu gối, định đứng dậy, lúc này mới hoảng sợ, phát hiện ra hai chân của mình tựa hồ đã không còn chi phối được nữa rồi, chỉ còn sợ tới mức đầu óc trống rỗng, nghĩ bụng có lẽ mình sẽ phải chết ở nơi này. Nhưng vào lúc này, tiếng xe ngựa đã đến gần, bỗng nhiên một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên: “A Tam, nhìn xem người này đang làm gì thế?” Vừa nói, từ trong xe ngựa một người tôi tớ tuổi còn trẻ nhảy xuống, đi đến bên cạnh Văn La nhìn nhìn, rồi mới trở lại reo lên: “Gia, nam nhân này đang bán mình đấy, nhưng không biết là vì duyên cớ gì.”

Vân La trong lòng dâng lên một tia hy vọng, hần từ trước đến nay thành thật chân chất, không giỏi ăn nói, lúc này lại vội vã ngẩng đầu, vẻ mặt cầu xin, nói: “Cha ta đã chết mà không có tiền chôn cất, cầu đại gia phát chút từ bi, xin thương xót, trả mấy xâu tiền mua ta, để ta mai táng cha, Vân La nguyện ý làm trâu làm ngựa, báo đáp ân tình của đại gia.” Vừa dứt lời, người hầu kia liền ngạc nhiên quay lên nói: “Gia, hần nói trả mấy xâu tiền là có thể mua được hần đấy, chắc chắn, người này bán thân rẻ mạt quá sức, có điều chúng ta cũng không có thiếu gì người làm thế này, Gia xem.” Hần còn chưa nói xong, nhưng một chút hy vọng trong lòng Vân La đã từ từ tắt ngấm.

Trong xe gia miễn cưỡng ngáp lấy một cái, rã rời, nói: “Được rồi, cho hần mấy xâu tiền, mua luôn đi, thiên hàn địa đông thế này, coi như làm việc tốt.” Thình lình bầu trời sét đánh xuống một cái, người nọ hoảng sợ, A Tam cười nói: “Gia, ông trời nghe cũng không thấy lọt tay kia, mấy xâu tiền mua một con người, còn nói bán thân làm việc tốt, ha ha ha.”

“A Tam, không sợ tiền tiêu vặt hàng tháng của người không được thêm nữa a? Muốn Gia ta giáng xuống mấy phen không?” Thầm xót xót xa xa, nghe được A Tam vừa phun đầu lưỡi, lẩm bà lẩm bẩm: “Đầu năm nay, nói lời chân thật cũng phạm tội a.” Nói xong quay ra Vân La còn đang quỳ ngẩn người, nói: “Mau mau đứng lên đi, Gia muốn mua người rồi đấy.” Nói xong từ trong ngực lấy ra một khối bạc vụn, ước có ba hai trọng, đưa cho Vân La, nói: “Trước tiên, cùng chúng ta trở về, đến phủ tiếp thanh, rồi hãy trở về an táng cha người, biết không?” Nói xong lại quay đầu hướng người trong xe, nói: “Gia, tiền này ta trước ứng ra thay Gia, về phủ rồi đừng quên trả lại cho ta a.”

Người trong xe không kiên nhẫn nói: “Ít nói nhảm đi, Gia mà thêm quýt mấy đồng bạc của người sao?” Còn Vân La quỳ gối nơi đó, tiếp nhận mấy mẩu bạc vụn kỳ thật cũng không lấy gì làm nặng lắm, khoe mắt không khỏi ước ướm, nghe A Tam nói trước tiên cùng hần trở về, hần vội vàng gật đầu đáp ứng, nói: “Được, ta. Ta đây cùng Gia. Trở về.” Vừa nói vừa cố sức đứng lên, hai chân lại càng thấy không đứng lên nổi, hần sợ đối phương nghĩ mình là một gã tàn tật sẽ đổi ý nên mới cắn răng cố sống cố chết mà đứng, ai ngờ chân vừa rời đất, liền “Rầm” một tiếng lại ngã xuống.

Nam tử trong xe nghe được động tĩnh, vén rèm lên nhìn một chút, lắc đầu nói: “Đại khái thời gian quỳ dài quá, lại thiên hàn địa đông, sợ là chân lạnh phát đóng băng rồi, A Tam, mau nhanh dìu hần vào trong xe, chờ về phủ rồi tìm thầy thuốc khám cho hần, bị cảm mạo không đùa được đâu.” Nói xong, A Tam quả nhiên nâng Vân La dậy, cười nói: “Người lần này gặp may đấy, mấy khi Gia đồng ý hồi tâm làm việc nhân.” Vừa đỡ hần vào trong xe, vừa nghe thấy thiếu gia hừ một tiếng, nói: “A Tam, nếu ta có là cái loại chủ nhân độc ác thế thì sớm đã đem cái thứ nô tài bất lưu khẩu đức người làm thịt từ lâu rồi.” Nói xong cầm lấy một ngọn đèn lưu ly nhỏ hướng mặt Vân La soi soi, kinh ngạc nói: “Không phải chứ, nghe tên này tưởng là mỹ nhân, sao lại là một tên con trai bình thường thế này, ô hô, bỏ hơn mười xâu tiền mua một đứa ỏ, lão thiên gia, lão tàn nhẫn với ta quá đi mà.” Đăng bởi: admin

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Vân La hổ thẹn cúi đầu, một bên A Tam lại hạnh tai lạc họa, cười nói: “Gia, không phải hơn mười xâu tiền, mà là ba lượng bạc, vừa rồi ta đưa hần ba lượng bạc.” Lời còn chưa dứt chợt nghe Gia của hần kinh hô: “A, A Tam thói tha, người xem tiền của Gia là từ nước vớt lên chắc, vương bát cao tử hồn trưởng, người nhìn toàn thân hần xem, nào có chỗ nào đáng giá ba lượng bạc cơ chứ?”

A Tam để Vân La ngồi xuống, hần làm sao mà dám ngồi, lại bị ấn ngồi xuống, nghe A Tam cười nói: “Người không cần để ý đến Gia làm gì, hần là người như vậy đấy, ngoài miệng bất lưu khẩu đức, người tương lai cũng phải nhanh mồm nhanh miệng lên một chút, mới không phải chịu thiệt.” Nói xong đưa cho hần một tờ giấy, nói: “Đây là khế bán mình, người ký xong, bạc sẽ đưa cho người ngay, đương nhiên, người của người cũng thuộc về chúng ta.” Nói xong, quay đầu nói với chủ tử của mình: “Được rồi, đừng ồn ào nữa, tưởng không ai biết chắc, bạc của người còn không phải là từ nước vớt lên à, có cái gì đáng đau lòng chứ?”

Xe ngựa vẫn chạy về phía trước, Vân La ngơ ngác nhìn ác chủ cùng điều nô một đường miệng thương lưỡi kiếm, không ai nhường ai. Cho đến khi tới trước một tòa phủ đệ huy hoàng, A Tam dìu hần xuống xe ngựa, ngạo nghễ nói: “Nhìn thấy chưa? Vừa rồi ta đã dùng thực chiến dạy cho người một khóa, đối đãi với chủ tử

của chúng ta chính là phải bắt khuất, không nao núng như vậy đấy, nếu không thì cứ chờ hấn hung hăng mà bóc lột người đi. Ừm, không cần cảm tạ ta, học phí ta không lấy nhiều của người làm gì, đợi đến khi người có tiền lương hàng tháng, đưa ta hai phần là được rồi.”

Vân La lần nữa lại ngậy người, người chủ nhân trẻ tuổi đó lại sấn tới, ôm lấy bờ vai của hấn, Vân La trong lòng run lên, cũng không dám giãy giụa, nghe hấn hừ một tiếng, nói: “Thấy chưa? Thủ hạ của ta đều là đám sài lang ăn tươi nuốt sống không chừa lấy một khúc xương đấy, sau này thông minh hơn một chút, dựa dẫm chủ tử ta đây nhiều nhiều, chứ chỉ cần bắt cần một chút là bị người ta ăn sạch, ngay cả da lẫn xương không còn một mẩu ấy chứ.” Nói rồi đi vào trong nhà. Nhờ ánh nến sáng ngời trên đại đường, Vân La lúc này mới thấy rõ chủ nhân trẻ tuổi anh tuấn thập phần, quả là người đẹp nhất mà hấn từng thấy, không khỏi liếc nhìn đến mấy lần, nhớ đến chủ tử này vừa rồi còn thân thiết bá lấy vai mình, tim không hiểu sao bất chợt nhảy loạn cào cào, lại nghe A Tam nói: “Được rồi được rồi, Gia tuy rằng đẹp, nhưng không cần phải ngắm nhìn nhiều như thế, nếu không tối nay hấn ngủ không ngon giấc mất, Gia chúng ta là kiểu chủ nhân không thể khen với sùng bái được đâu, điều này bọn hạ nhân đều hiểu, bằng không cái đuôi kia có khi lại dài ra chín cái mất.”

“A Tam, người không sợ Gia ta cho người cầm điếu rồi bán đứt đi à? Lại còn chín cái đuôi, người cho Gia là hồ ly hả?” Duẩn Giám Phi nói xong đi vào chủ vị ngồi, không kiên nhẫn nói: “Duẩn Long lão gia này làm cái gì mà còn không tới đây, dám để Gia phải chờ hấn.” Vừa dứt lời, ngoài cửa một lão giả tóc trắng hết nửa mà tinh thần vẫn quắc thước tiến vào, cười ha ha nói: “Gia đừng tức giận, lão nô này sao lại không tới chứ?”

Duẩn Giám Phi nhìn trên ngó dưới đánh giá lão giả vài lần, không vui nói: “Lão già kia, người xem ra càng lúc càng có tinh thần, nói, có phải đã đem tuyết tham bổ khí đan chủ tử ta để ở đây ăn vụng rồi phải không? Nếu không thế nào mà càng già lại càng trẻ trung ra thế kia.”

Duẩn Long ha hả cười nói: “Gia đừng keo kiệt như thế, lão nô cũng chỉ là thấy thứ đó có khá nhiều, cho nên mới ăn hai viên mà thôi.” Nói còn chưa dứt lời, Duẩn Giám Phi đã tức giận nhảy dựng lên, nói: “Hai viên? Tổng cộng có mấy viên? Hả? Đó là lễ mừng năm mới ta muốn tặng cho lão thái bà trong kinh thành, thế mà người cũng dám nuốt trộm mất.” Nói xong chán nản ngồi xuống nói: “Xong rồi xong rồi, ta nên sớm biết người là người không đáng tin cậy, thôi quên đi.” Hấn khoát tay chặn lại, chỉ vào Vân La nói: “Đây là đứa ở ta mới mua, trước cứ để ở chỗ người, hai đùi của hấn sợ là bị lạnh đóng băng vào rồi, tìm thầy thuốc tốt mà chữa trị chút, bạc người trả đi, mẹ nó, người lão già này chẳng lẽ còn lấy của ta ít bạc hay sao, ra một chút huyết cũng là phải rồi.”

Duẩn Long nói: “Vâng, chuyện này thuộc bổn phận của lão nô rồi, chỉ không biết ngày mai Gia có lên đường đi kinh thành hay không, hay là vài ngày nữa mới nói, khi trở về có đi qua đây không?”

Duẩn Giám Phi gật đầu, nói: “Ừm, ngày mai nếu không đi, trước lễ mừng năm mới không đến kinh thành nổi, các người không biết được trình độ lợi hại của bà lão chủ chứa ấy đâu, bà ta thật có thể chặt gãy chân ta. Đầu xuân sang năm ta sẽ trở lại, Vân La này trước người cứ huấn luyện, nếu có thể xuống nước, ta sẽ mang hấn theo, nếu vẫn như con vẹt cạn, ta liền lưu lại hấn làm tổng quản của Phi Ly sơn trang này, hừ, ta thấy hấn thành thật chân chất, quyết sẽ không tham lam giống lão già nhà người như vậy.”

Duẩn Long cười gượng một tiếng: “Vâng, Gia yên tâm, lão nô nhất định huấn luyện hấn thật tốt, quyết không thể để cho hấn lưu lại, đoạt mất bát cơm của lão nô, Gia cứ việc để hấn cho ta là được.” Nói xong lại nhịn không được cười nói: “Kỳ thật lão nô có thể trở thành như ngày hôm nay, còn phải đa tạ chủ tử đã dạy dỗ, dù sao từ rất lâu trước kia, lão nô nhớ rõ chính mình cũng là người rất thành thật mà, ha hả.”

Chỗ này mới vừa nói xong, trong hậu đường bỗng nhiên truyền ra một chuỗi thanh âm như chuông bạc, nói: “Sao vậy? Có tân tiểu đệ đến à? Lại đây nào, để tỷ tỷ nhìn xem một chút.” Theo hướng giọng nói phát ra, một nữ tử vận đại hồng cầm y nhẹ nhàng như gió đi ra, A Tam vội nịnh nọt, cười nói: “Đăng Lung tỷ, đây là đứa ở mới mua về, tên Vân La, ba lượng bạc là ta trả đấy, Đăng Lung tỷ sau nhớ xóa sổ họ ta nha.”

Đăng Lung không để ý đến hấn, kéo tay Vân La, đánh giá trên dưới vài lần, nghi hoặc nhìn về phía Duẩn Giám Phi: “Gia, đây là nữ thiếu niên người muốn mua để mang lên thuyền hầu hạ ư? Người. mắt của người từ khi nào lại trở nên. Nga, khác với người thường như thế? Ta thật không thể hiểu nổi.” Đăng bởi: admin

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Vân La lần thứ hai tự ti cúi đầu, lại nghe vị chủ tử bất lưu khẩu đức kia của hần hét lên: “Mĩ thiếu niên? Người xem hần kia có điểm nào dính đến mĩ thiếu niên hả? Chủ tử của người là hôm nay ra tay làm việc thiện, thấy hần quỳ gối nơi đó đáng thương, mới mua hần để hần có tiền táng phụ, việc này với mắt nhìn của ta không có đến nửa điểm quan hệ. Nghe rõ chưa?”

Vân La nghe thấy đánh giá của chủ tử về bản thân, đầu lại càng cúi thấp, nhưng nữ tử được gọi là Đăng Lung lại cầm lấy tay hần, mỉm cười nói: “Làm hạ nhân của chủ tử, đừng có quá thành thật, nếu không bị hần khi dễ chết. Ừm, cái tên này của người nghe cũng thực hay, Vân La Vân La, vạn lý Vân La nhất nhận phi, xem ra cha mẹ người cũng đều là người có chút tri thức. Có điều, tên mặc dù đẹp, nhưng hơi nữ tính một chút.”

Vân La lắp bắp nói: “Ta. Cha mẹ ta. Cha mẹ ta cũng không biết chữ, bởi vì cha họ Vân, mẹ họ La, cho nên vì nghĩ không ra cái tên nào khác, liền đem hai họ ghép vào làm một.” Không đợi hần nói xong, chợt nghe phía trên đầu có người “Phốc” một tiếng, tựa hồ là trà hoặc điểm tâm gì đó bị phun ra, rồi A Tam ở đằng kia mới cười ha ha nói: “Oa, hóa ra lại đơn giản như vậy a, mệt cho người còn tưởng rằng tên đẹp như thế, cho dù không phải tuyệt sắc mĩ thiếu niên thì cũng nhất định phải là người có chút học vấn có thể cùng hần đàm thi luận phú học đòi văn vẻ, lại hóa ra là đơn giản như thế, ha ha ha ha. Oa.” Tiếng cười quàng quác chợt dừng lại, Vân La cùng Đăng Lung ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Duẩn Giám Phi một tay bóp nghẹt cổ A Tam, âm u nói: “Người còn dám cười một tiếng, có tin ta vạn gây yết hầu của người còn dễ dàng hơn vạn gây cổ gà không?”

A Tam quả nhiên như gà sắp bị cắt tiết giãy lên đành dạch, vừa cố kêu: “Giết. Người. Diệt. Khẩu. A.” Không đợi kêu xong, Vân La đã thành linh nhào tới, nhưng vì hai chân không điều khiển được linh hoạt, còn chưa bước tới được về phía trước đã gục ở trên mặt đất. Hần vội vàng quỳ thẳng, dập đầu thật mạnh, thê lương kêu lên: “Gia, đều là lỗi của Vân La, ngài tha cho A Tam, ngài tha cho hần đi, đều là lỗi của Vân La mà.”

Lần này Duẩn Giám Phi cùng A Tam còn có Đăng Lung đều đứng sững tại chỗ, sau một lúc lâu Duẩn Giám Phi ngượng ngùng buông A Tam ra, miệng lẩm bẩm nói: “Thật đúng là một tên cố chấp mà, chẳng thú vị gì cả.” Nói xong gấp lấy một cái, đưa bước chân đi về phía hậu đường. Nơi này, A Tam ôm cổ Vân La, cảm động nói: “Vân La, người quả thật rất đáng yêu, sao lại có đứa ngốc thiện lương như người vậy chứ, ai~, người cứ như vậy mà lên thuyền, nhất định sẽ phải chịu thiệt a. Có điều, người cứ yên tâm, vì hành động của người đêm nay, tương lai A Tam nhất định sẽ bảo vệ người.”

Đăng Lung đứng một bên lẩm bẩm: “Ha hử, thú vị, xem ra hình tượng ác nhân của chủ tử đã xâm nhập vào lòng người mất rồi.” Nàng lại nghiêng đầu nhìn nhìn Vân La, thở dài nói: “Đáng tiếc bộ dạng quá kém, này, người bao nhiêu rồi?” Thành linh bị hỏi làm cho Vân La sững sốt một chút, rồi mới tỉnh ngộ lại, vội vàng nói: “Hai. Hai mươi bảy.”

“Hai mươi bảy a.” Đăng Lung lần thứ hai lại tự nói: “Ồ, Gia mới mười chín tuổi, sao mà cách biệt tuổi tác cũng quá lớn, ai~, quả thật rất đáng tiếc, nếu không một chút hần là vẫn có thể, ha hử. Có điều, không có khả năng cũng tốt, vô luận như thế nào, vị lão nhân gia trong kinh thành kia đại khái là sẽ không cho phép chủ tử thật sự kiếm một nam nhân đâu.”

Một phen tự nói này, Vân La có nghe cũng không hiểu được, A Tam tuy rằng nghe hiểu được, cũng không định giải thích nhiều. Vừa lúc này thì thầy thuốc đến, nhìn nhìn chân Vân La, lắc đầu nói: “Hàn chứng tận xương, chỉ sợ muốn khôi phục được trạng thái bay nhảy như trước rất khó khăn, trước cứ uống mấy thang thuốc, sau dán ngoài da mấy lá cao xem xem.” Nói xong đến ngoài phòng viết đơn thuốc. Tại nơi đây Vân La nhớ ra còn thi hài cha trong thảo đường đang đợi chôn cất, vội vàng liền xin A Tam cho nghỉ, muốn đi làm tông sự* kia, A Tam cảm hần không được, đành phải đồng ý để hần sáng mai trở về, trời đã tối rồi, hơn nữa lại có tuyết rơi, không ai giúp đỡ. Khuyến Vân La tạm thời trấn an đã.

Một lúc sau, tất cả mọi người đều đi nghỉ ngơi, một đêm không nói chuyện. Đến ngày thứ hai, đám người Duẩn Giám Phi trời còn chưa rạng đã khởi hành, vừa ra đến trước cửa, A Tam đem chuyện Vân La muốn

đi táng phụ thân nói với Duẫn Long, đối phương đáp ứng, nói nhất định làm thỏa đáng, hắn mới yên tâm rời đi. Đợi xe rời Phi Ly sơn trang hơn mười dặm, thành linh Duẫn Giám Phi hỏi: “Tôi hôm qua thầy thuốc đến đây nói thế nào?”

A Tam sưng sốt một chút, mới hiểu ra là chủ tử đang hỏi về chân của Vân La, vội lắc đầu, vẻ mặt tiếc hận nói: “Thầy thuốc nói, chỉ sợ là để lại tật, muốn khôi phục như trước khó có khả năng.” Nói xong, nghe Duẫn Giám Phi hít một hơi, nói: “Đáng tiếc, một người thành thật như vậy. Được rồi, sẽ không mang theo hấn rời bến, để Duẫn Long chiếu cố hấn cho tốt, để hấn ở trong sơn trang làm vài việc vặt là được.” A Tam đáp ứng lui xuống dưới, vén rèm lên nhìn, chỉ thấy Phi Ly sơn trang trong thiên địa mờ mịt, chỉ còn là một cái điểm nhỏ, thầm nghĩ Vân La chắc là cũng dậy rồi. Có Duẫn Long trợ giúp, táng cha hấn hẳn là không phải việc quá khó khăn. Chân của hấn tuy rằng để lại tật xấu, bất quá đối với người thiện lương như vậy, có lẽ việc không cần theo rời bến đối với hấn, ngược lại, lại là Tái ông mất ngựa, chưa chắc đã không phải là phúc đấy. Đăng bởi: admin

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Thời gian qua mau, trong nháy mắt sông băng tan tuyết, xuân về hoa nở, cả một vùng bồng bồng sinh cơ.

Trong đại hoa viên của Phi Ly sơn trang, một thanh niên dáng người không xuất chúng đang múc nước trong thùng tưới cho hoa, hấn tưới nước hết sức chăm chú, ngay cả những thứ hoa lá non nớt đó cũng chăm sóc rất tỉ mỉ. Đang chuyên tâm làm việc, chợt nghe bên cạnh có người đi qua, trêu ghẹo cười nói: “Vân La, nghe nói người đã luyện được bơi chèo, chúc mừng chúc mừng a.”

Vân La mặt đỏ lên, nột nột nói: “Còn thua xa lắm mà, tổng quản nói trừ phi ta luyện bơi ếch được, còn không, không cho phép ta ra biển.” Hấn đứng lên, người nọ vội vàng cầm lấy thùng nước giúp hấn, thấy hấn khập khiễng tiêu sái đến trước một cụm mẫu đơn khác, không khỏi hừ một tiếng nói: “Duẫn tổng quản thế này còn không phải ép người sao, chân của người đã như vậy, luyện thành cẩu bào nhi nhất định không lắm, còn bơi ếch nữa. Vân La, người nghe ta một câu này thôi, tội gì phải theo chủ nhân rời bến? Trong Phi Ly sơn trang này, có ăn có uống, mọi người lại hoà thuận vui vẻ không tốt sao? Còn cuộc sống trên biển chẳng lẽ lại tốt hơn sao, gặp gió to sóng lớn, càng sợ ấy chứ, đến lúc đó vạn nhất ngay cả mạng cũng không giữ được, chẳng lẽ lại đáng sao?”

Vân La không lên tiếng, người nọ cứ nghĩ là hấn đã nghe hiểu lời mình nói, nhưng lại nghe hấn nhẹ giọng: “Những điều đấy ta cũng đều đã nghĩ qua, nhưng mạng của ta có thể nói là do chủ nhân cứu, chỉ có theo rời bến ta mới báo đáp được hấn thôi.” Không đợi nói xong, người nọ đã đưa mắt xem thường, bất đắc dĩ nói: “Người a, đúng là một kẻ cố chấp.” Nói xong buông thùng xuống cho hấn, lại nhin không được, cười nói: “Bất quá năm nay có lẽ là không được, nghe nói chủ nhân vài ngày nữa là trở về rồi, ta không tin trong thời gian ngắn như thế người có thể luyện bơi ếch được, người a, an phận sống ở nơi này đi.”

Vân La vừa nghe nói Duẫn Giám Phi sẽ trở về, không khỏi vừa mừng vừa sợ, đứng dậy hỏi: “Hoa ca, thật là vậy hả? Chủ nhân. . . . Hấn sắp về đây?” Trong đầu dần hiện ra vẻ mặt kiêu ngạo của người thanh niên đó, không biết vì sao, trong lòng dường như lập tức ấm lên, cũng không biết có thứ gì đó đang lớn dần lên, trong nháy mắt đã lấp tràn đầy.

Hoa ca thấy bộ dáng kích động kia của hấn, không khỏi bật cười nói: “Đúng vậy, không phát hiện mấy ngày nay tất cả mọi người đều ra sức dọn dẹp sơn trang à? Có điều, chủ nhân mỗi lần quay lại, đều cứ như nhất triêm nhất lạc*, trụ chưa được hai ngày đã đi rồi, Vân La, người năm nay cũng đừng nghĩ đến chuyện này nữa, đợi cho đến khi bơi ếch thành thạo, sang năm hãy yêu cầu theo chủ nhân cũng thế thôi mà.”

Vân La không đáp lời, xoay người tiếp tục đi tưới hoa, trong lòng cũng đã suy tính kín kẽ, Hoa ca sau còn muốn nói gì đó, nghĩ nghĩ một lát cuối cùng lại thôi, lắc đầu thở dài rời đi, một bên còn lẩm bẩm: “Ai, cái tên cố chấp này, cũng không biết có để lời ta nói vào tai không nữa.”

Vân La nghe thấy được lời tự nói của hấn, nhìn ngó chung quanh thấy không có ai, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười nghịch ngợm hiếm thấy, hướng về phía hấn, thè lưỡi nói: “Hoa ca, ta đương nhiên nghe lọt, có điều,

thật ngại quá đi, lại theo cái lỗ tai bên này lọt ra mắt tiêu rồi, ha ha.” Hấn chỉ chỉ tai phải của mình, trong lòng bởi vì Duẩn Giám Phi sắp về mà không thể nào yên ổn, căn bản không còn tâm trạng nào mà tươi hoa.

Quả nhiên, năm ngày sau, Duẩn Giám Phi mang theo A Tam cùng Đẳng Lung trở về, đi theo bọn họ, còn có hai thiếu niên tuyệt mỹ, một người xinh đẹp vô cùng, cử chỉ tuy khoa trương nhưng lại mị hoặc lòng người, trên mặt luôn mang một vẻ tươi cười câu hồn. Còn người kia lại càng cao ngạo hơn, tuy rằng cũng mang một khuôn mặt tuyệt sắc, nhưng lại phẳng phất nhân gian yên hỏa không thực, dường như tràn ngập một khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần, tựa như một bông sen tuyết mọc trên đỉnh băng sơn. Hai thiếu niên vừa xuống xe, đã chiếm hết sự nổi bật của Duẩn Giám Phi, trong đám người ra nghênh đón phát ra tiếng kêu nho nhỏ đầy kinh ngạc, có mấy tên gia đình định lực thấp, nước miếng đang xấu hổ đang trực chảy ra.

Vân La ngơ ngác nhìn hai thiếu niên như minh nguyệt trên trời. Đang lúc hấn còn tưởng đến dáng vẻ của thiên nhân, nhìn thấy thiếu niên mang nét cười kia, eo lưng như phù phong dương liễu, đi đến trước mặt mọi người vén áo thi lễ, mỉm cười rồi nói: “Thỉnh an các vị ca ca tỷ tỷ, ta tên gọi Minh Châu, hấn tên gọi Minh Nhược, chúng ta đều là người được Gia mua để hầu hạ ngài trên thuyền, phải ở nơi này quấy rầy hai ngày, còn cần các ca ca, tỷ tỷ chỉ giáo nhiều hơn.” Nói xong kéo Minh Nhược qua hành lễ với mọi người, Minh Nhược hừ một tiếng, giàng tay ra. Duẩn Giám Phi ở bên cạnh cười nói: “Minh Nhược vẫn luôn thế, không cần ép hấn.” Ý che chở trong lời nói thập phần rõ ràng, nhất thời làm cho Vân La trong lòng tựa hồ khó chịu như bị đào một khoảng không.

Lập tức Duẩn Long cười hì hì đón bọn họ vào trong sơn trang, sớm đã tổ chức một bữa tiệc tẩy trần tiếp phong. Vân La xa xa nhìn Duẩn Giám Phi cùng hai thiếu niên ngồi chung cùng một chỗ, bất giác buồn bã thất vọng. Bỗng nhiên một người hầu đi đến bên cạnh, cười nói: “Vân La, tổng quản nói, người đi đứng không tiện, trở về nghỉ ngơi đi, việc lên thuyền, hấn sẽ nói với chủ nhân, có được như ý hay không, còn xem chủ nhân đồng ý hay không đã.”

Vân La thật không muốn trở về, bất đắc dĩ ở trong này nhìn Duẩn Giám Phi cùng hai thiếu niên kia trêu đùa lại càng nhức mắt, đành phải nhẹ giọng nói: “Được, ta trở về đây, các người vất vả rồi.” Vừa nói vừa nâng bước chân đi về phòng của mình, rồi lại nhịn không được quay đầu đưa mắt nhìn, đã thấy thiếu niên tên Minh Châu kia như rắn, bám lấy cánh tay của Duẩn Giám Phi, cười đùa vui vẻ, đưa một ly rượu ngon đến bên môi hấn, lại không biết nói điều gì, liền khiến cho đối phương thoải mái cười ha ha. Hấn trong lòng đau xót, hung hăng quay đầu mà đi, càng không biết vì sao, trong lòng ý định lên thuyền chẳng những không suy giảm mà ngược lại, càng thêm kiên định.

* Nhất triêm nhất lạc: triêm – chạm, nhúng; lạc – rơi. Ý nói chỉ đến trong một thời gian ngắn. Đăng bởi: admin

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Mấy ngày nay, vì phải nghênh đón Duẩn Giám Phi, Vân La cùng bọn Gia đình suốt mấy ngày phải bận rộn tíu tít, hiện giờ đã được nhàn nhã, cả người tuy rằng mệt nhọc không chịu nổi, lại không biết vì sao, chỉ cần tưởng tượng lại cảnh Duẩn Giám Phi ôm ôm ấp ấp hai thiếu niên kia, trong lòng liền phiền muộn không thôi, ngay cả ngủ cũng không yên giấc, khó khăn trần trọc đến lúc chạng vạng, chợt nghe ngoài cửa sổ có người gọi hấn, nói: “Vân La, tổng quản gọi người đến nhà ngoài đây. Nói là phải xem xét việc lên thuyền của người.”

Vân La vừa lặn lông lốc bò lên, vừa vội vã mặc áo khoác vào, lại vừa lên tiếng: “Ta biết rồi, đến đây.” Nói rồi liền cào cào lại đầu tóc, liền hướng nhà ngoài mà đi, vừa vào cửa, chưa kịp báo kiến chủ nhân, đã có người giơ tay lên trời, kêu trời gọi đất, nói: “Vân La a, hảo ca ca của ta, mãi người không đến, ta còn tưởng người đã bị cái lão già Duẩn Long kia ám hại mất tiêu rồi ấy chứ, hu hu hu, cũng may mà lúc này không có sao hết, nếu không ta dù liều mạng cũng phải lấy lại công đạo cho người a.” Nói xong mới chịu bỏ hấn ra, Vân La nhìn kỹ, thì ra là điều nô A Tam đó, hấn vội vàng cười nói: “Đa tạ người quan tâm, ta vẫn rất khỏe

mà, Duẩn tổng quản tốt bụng lắm, chiều cổ ta nhiều lắm mà.” Nói xong, lại nghe A Tam hỏi hần: “Cha người an táng có thuận lợi không? Chân của người thế nào rồi? Thấy người đi đứng có chút không thuận lợi, rốt cuộc lại để lại tật ư?” vân vân...

Không đợi Vân La trả lời, phía sau A Tam cất lên một giọng nói miễn cưỡng thấp trầm, mỉa mai: “Được rồi, đừng có đóng kịch nữa đi, bây giờ thì đưa ra cái vẻ mặt quan tâm này, ở kinh thành, ta có từng nghe người nhắc tới hần tí nào đâu.” Vân La nhìn về phía phát ra giọng nói, chỉ thấy Duẩn Giám Phi mặc một bộ quần áo ngắn màu trắng mặc ở nhà, thả dài một mái tóc đen, lấy tay chống cằm, đang đưa mắt nhìn mình, vừa nhìn, lại ngáp một cái rõ to, thờ ơ nói: “Ồ, bây giờ thấy người rồi, có chút ấn tượng, lúc trước Duẩn Long nói ra tên của người, ta cũng không nhớ được ra nữa. Ừm, nghe nói người muốn theo chúng ta lên thuyền rời bến, có phải thế không?”

Vân La vội quỳ xuống nói: “Đúng vậy, Gia, Vân La tuy rằng đi đứng không tiện, nhưng Vân La có thể cố gắng học bơi lội, nhất định không mang thêm phiền toái cho Gia cùng những người khác.” Vừa dứt lời, Minh Châu đang ngồi bên cạnh Duẩn Giám Phi liền cười nhạo một tiếng, che miệng nói: “Đi đứng không tiện còn đòi học bơi lội, ha ha, năm nay chuyện lạ nghe thấy quả thật là không ít a.” Hần nói xong, Duẩn Giám Phi đã gạt đầu ngay, nói: “Lời này nói không sai, Vân La, ta tuy rằng mua người về, nhưng không có nghĩa là nhất định phải cho người rời bến theo hầu hạ, người ở Phi Ly sơn trang cứ làm việc cho tốt, coi như là báo đáp ta, cũng thế cả thôi.”

Vân La mắt thấy chuyện này sắp vượt khỏi tay, không khỏi vội la lên: “Gia, ta. Ta đã học xong bơi chèo rồi, chỉ cần cho ... nữa ta một chút ít thời gian nữa thôi, ta. Ta nhất định học được bơi ếch, tổng quản nói, ta chỉ cần học bơi ếch được, có thể theo Gia, cầu Gia cho Vân La một cơ hội.”

Duẩn Giám Phi không kiên nhẫn nói: “Người thế mà vẫn chưa hiểu à? Ai, Gia ta thích người khôi hài, người ư? Nếu ta nhớ không lầm, một lần mới chỉ đùa với A Tam một chút mà người đã coi là thật rồi, bang bang trực đập đầu, cầu xin ta tha A Tam, con mắt thành thực không thú vị của người, không hợp tính khí của Gia, hiểu không? Được rồi, chuyện này không cần nói nữa, người cứ sống yên ổn trong sơn trang đi, làm chút việc nhẹ nhàng là được, đại khái Gia ta hàng năm cũng đều phải trở về một chuyến, đến lúc đó lại hầu hạ ta cho chu đáo, đều có thể tận tâm như thế cả.” Nói xong đứng lên, cũng không quan tâm Vân La còn đang ngơ ngác tận nơi nào, ôm ấp lấy Minh Châu đi về hậu đường. Nơi này A Tam thở dài nói: “Vân La, Gia tuy rằng là chủ nhân tốt, tuy nhiên hần đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối không kẻ nào có thể thay đổi, người tốt hơn hết là bỏ ý định này đi, kỳ thật trên biển sóng to gió lớn, nguy hiểm cũng nhiều, người. Ai, người cũng không biết nghề nghiệp của Gia là gì, tín đệ đệ của ta, ở lại trong sơn trang, đối với người chỉ có lợi, không có hại.” Nghĩ nghĩ, lại thêm một câu vô nghĩa, nói: “Hơn nữa, rời bến, đối với người chỉ có hại, không có lợi.”

Vân La ngơ ngác nhìn bóng dáng Duẩn Giám Phi dần biến mất, hình ảnh trong đầu còn lưu lại khoảnh khắc hần ôm ấp lấy bả vai của Minh Châu mà đi, hần trong lòng đau xót, trong một khắc này, cuối cùng hiểu được cảm giác của chính mình. Không sai, hần đang ghen tị với Minh Châu, ghen tị hần có thể yêu kiều tựa vào trong lòng Gia. Hần không biết chính mình vì sao lại ghen tị, chẳng lẽ hần lại nổi lên ý nghĩa không an phận đối với Gia sao? Bị ý nghĩ của chính mình khiến cho sợ hãi, Vân La liều mạng lắc lắc đầu: “Sao có thể như thế? Sao lại có thể có loại ý niệm này trong đầu, Gia là đại nhân vật cao khiết như thiên thượng bạch vân, há một hạt cát nhỏ nhỏ lại có thể sánh đôi.”

“A Tam, cảm ơn người, nhưng mà. Ta nhất định phải tranh thủ lên thuyền rời bến.” Vân La nhẹ giọng kiên định nói xong, đứng lên, không quay đầu lại, đi ra ngoài: không sai, hần không xứng với Gia, vĩnh viễn cũng không xứng, cả đời này, chỉ cần có thể canh giữ bên cạnh Gia, mỗi ngày đều có thể thấy hần, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

A Tam nhìn bóng dáng hần ngang nhiên đi ra, trực lắc đầu lẩm bẩm: “Ai, tên cổ chấp này, sao nói đến vậy rồi mà vẫn không chịu hiểu, tưởng cuộc sống trên biển dễ dàng như vậy chắc? Thật là, cũng may Gia không mang hần theo, hần cũng không có cách, nếu không mất mạng vô ích ở trên thuyền, ai~, chẳng phải đáng tiếc sao?” Đăng bởi: admin

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Đêm thâm trầm, trong Phi Ly sơn trang, Thường Hà đình, hai bóng người ẩn thân trong đêm tối, trong đó một người có con người như hàn tinh đang chuyên chú nhìn xuống hồ nước trong đình.

Tuy rằng đã là cuối xuân, nhưng hoa sen vẫn chưa nở, chỉ mới vươn ra vài chiếc lá tròn tròn không dài lắm, e dè xấu hổ mọc trong hồ. Dựa theo ánh trăng không mấy sáng rõ, mơ hồ có thể nhìn thấy trong hồ nước có một bóng đen đang đập đập trong nước.

“Gia, có phải trộm không?” Thanh âm tuy rằng thấp trầm nhưng vẫn có vẻ yêu kiều, là Minh Châu. Sau khi hẩn nhìn được một lúc lâu, cuối cùng nhịn không được nghi hoặc trong lòng. Lại nghe Duẩn Giám Phi bên cạnh tựa tiếu phi tiếu nói: “Trộm? Người có từng nhìn thấy tên trộm nào chỉ biết có bơi chớ thôi không? Hơn nữa đập đập cả buổi mà còn không lên bờ, trong nước thì trộm cái gì? Củ sen hả?” Vừa dứt lời, phía sau bỗng nhiên vang lên một thanh âm mang giọng cười: “Gia nói không sai, đó không phải trộm, mà chỉ có thể là đứa nhỏ muốn cùng Gia ra biển mà khổ luyện bơi ếch thôi.”

Duẩn Giám Phi nhướng cao một bên mày: “Ô? Trong Phi Ly sơn trang còn có thể có người vì ta mà trung thành siêng năng như thế sao? Ta nhớ rõ thủ hạ của cái lão già nhà người này đều là một đám sợ chết a, không phải là đồ lười không chịu hạ quyết tâm luyện bản lĩnh dưới nước, công phu trên thuyền, thì cũng là bọn chuột nhắt sợ phải chém giết đánh nhau, hừ hừ, trong đám gà hôi này lại tự nhiên xuất hiện một con đại tiên hạc thật sao?”

Duẩn Long cười nói: “Gia, ngài không thể một gậy tre đánh nghiêng một thuyền người được.” Không đợi nói xong, Duẩn Giám Phi đã không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc là ai, đừng ép khéo nữa đi.” Nói xong lại nhìn về phía người còn đang ở trong nước vụng về quạt nước kia, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt lóe, không khỏi thất thanh nói: “Không phải là hẩn chứ? Cái tên Vân La đó?”

Duẩn Long ha hả nở nụ cười: “Gia ngài quả là người thành tinh, vừa đoán đã trúng, không phải hẩn thì còn ai, để có thể cùng ngài lên thuyền, hẩn vẫn chăm chỉ rèn luyện kỹ năng bơi, đáng tiếc chỉ bởi vấn đề về chân, tiến triển quả thật chậm chạp, kỳ thật với bộ dạng của hẩn như vậy, có thể có tiến triển phải nói là không tệ.” Lời còn chưa nói xong, chợt thấy Duẩn Giám Phi nổi giận dưng dưng nói: “Hồ đồ hồ đồ, hẩn hồ đồ người cũng hồ đồ theo, chẳng lẽ người không biết ta làm nghề gì hay sao? Cho dù kỹ năng bơi của hẩn rất tốt, một khi đã đánh nhau, hẩn làm sao có thể tự bảo vệ mình?” Nói xong cũng không chờ Duẩn Long giải thích, thế nhưng cởi áo khoác, đặt lên lan can của đình, nhẹ nhàng nhảy xuống phía dưới, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trong không trung, chỉ nghe “Bùm” một tiếng, trên mặt hồ nước buổi đêm bắn tung lên mấy đóa bọt nước nho nhỏ, Duẩn Giám Phi không khác gì người cá, nhảy vào trong ao.

Nước hồ vào cuối xuân vẫn lạnh như băng, Vân La để có thể theo Duẩn Giám Phi, bất quá là cắn răng chịu khổ là được thôi. Đang lúc rét lạnh đến phát run, chợt nghe thấy tiếng gì đó rơi xuống nước, không đợi hẩn quay đầu lại nhìn, chân ở dưới nước bỗng nhiên bị người ôm chặt lấy, nửa phần cũng không giây giụa nổi. Hẩn cảm thấy hoảng hốt, thâm nghĩ đâu có nghe nói nơi này thường có thủy quỷ lui tới đâu, một bên vội vã giãy đạp, trong lúc lơ đãng, trên lưng đã trúng một quyền, chỉ thấy đau đến trước mắt vô vàn sao trời, một hơi không nín được, há mồm uống một hớp nước lớn, thân thể càng lúc càng chìm xuống. Đang lúc nghĩ lần này hẩn là chết chắc, không thể nghi ngờ thì chợt nghe “Rầm” một tiếng, chính là người đã ôm lấy chân hẩn lại kéo hẩn lên mặt nước, sau đó lên trên bờ.

Vân La cả người đều bị làm cho hồ đồ, thỉnh linh trên lưng bị người đó “Ba ba ba” dùng sức vỗ vài cái, hẩn phun ra nước ao trong bụng, mở to mắt nhìn lại, chỉ thấy Duẩn Giám Phi chỉ mặc một bộ áo đơn, đang xanh mét mặt nhìn hẩn, lạnh lùng nói: “Người chìm xuống đến đây, còn muốn theo ta lên thuyền? Nói cho người hay, có luyện thêm mười năm nữa cũng vô ích.”

Lúc này đám Duẩn Long cùng Minh Châu đều đã xuống đến đình, nghe xong những lời này của Duẩn Giám Phi, Minh Châu nhịn không được che miệng mà cười. Vân La mặt trắng bệch, cũng không biết là vì rét lạnh hay là vì nguyên nhân khác. Nghe thấy tiếng cười của Minh Châu, hẩn lại không còn nao núng như trước, ngẩng mặt lên phản bác nói: “Gia, Duẩn tổng quản đã nói, chỉ cần ta bơi ếch được, là có thể theo Gia lên thuyền.”

Duẩn Giám Phi quát lên: “Bơi ếch? Người nghe kia lão già kia lừa bịp người à, người có biết Gia ta làm nghề gì không? Nói thật cho người biết, ta chính là đại hải tặc Phong Lăng, người có biết Phong Lăng là gì không? Chính là đạo tặc, là kẻ cướp hoành hành trên biển đầy, thủ lĩnh vĩ đại thống nhất các nhóm hải tặc nhỏ, hừ, người có biết ta cùng đám kia dưới tay hàng năm phải tiêu diệt bao nhiêu thuyền địch quốc bụng dạ khó lường không? Người có biết mỗi một năm có bao nhiêu người chết dưới tay bọn ta không? Lại nữa người có biết rằng hàng năm trong chúng ta có bao nhiêu người tới xuất thân từ những nơi xa lạ không? Người bắt quả chỉ là một tiểu dân bình thường, tội gì từ bỏ cuộc sống an nhàn trong Phi Ly sơn trang, không cần phải trải qua những ngày tháng nay bữa này nay bữa nọ chứ?”

Sau khi nghe đến cái tên “Phong Lăng”, Vân La trong lòng không thể nói là không có một chút khiếp sợ. Ở các quốc gia ven biển, tên của đại hải tặc Phong Lăng có thể nói rất nổi tiếng, dân gian có lời đồn đãi nói thân phận thật sự của hắn kỳ thật là hoàng tử, cho nên tuy rằng là hải tặc, nhưng trợ giúp quốc gia tiêu diệt cường đạo của địch quốc trên biển, bảo hộ quốc gia mình cùng thương thuyền nước khác lui tới, có thể nói, chỉ cần là người ở trên biển kiếm ăn thì đều sùng bái Phong Lăng như thần sống.

Nhưng sau khi khiếp sợ, Vân La cũng rất mau khôi phục, bình tĩnh lại, quát cường nói: “Thế thì sao nào, đừng nói Gia là Phong Lăng, cho dù có là Hải Khiếu*, Vân La cũng quyết không thay đổi quyết định của chính mình, kỹ năng bơi cùng võ công đúng không? Vân La sẽ cố gắng, năm nay không được, thì sang năm, sang năm không được thì sang năm sau nữa, tâm chí Vân La đã quyết, sẽ không sửa đổi.” Lời hùng hồn vừa mới nói xong, một trận gió đêm thổi tới, hắn nhảy cảm rung mình một cái, rồi ho khan không dứt.

* Hải Khiếu: biển gầm Đăng bởi: admin

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Duẩn Giám Phi tức giận đến trợn mắt há hốc mồm, Vân La nhìn cái vẻ mặt kia của hắn, dù sao cũng là người thành thật, bắt đầu sợ hãi, thầm nghĩ tình hình nguy cấp rồi, dám bắt kính với chủ tử như thế, thôi thì tiêu đời rồi, còn không bị quét ra khỏi cửa nữa sao. Đã thấy vị Gia này sau khi đờ ra xong, lại lớn tiếng hét: “Duẩn Long, nhà người cái lão già kia cút ngay ra đây cho ta, à? Người nhìn đi người nhìn đi, trước lễ mừng năm mới, lúc giao tên này cho người, rõ ràng là một tên trước mặt ta cả ngồi cũng không dám, bây giờ mới qua có mấy tháng, đã dám ở trước mặt Gia ta hô to gọi nhỏ, còn cái gì mà ‘đừng nói Phong Lăng, có là Hải Khiếu cũng không sợ’ gì gì đó, phì, người chỉ biết dạy dỗ ra những thứ thủ hạ thế này à? Chỉ giới mang thêm phiền phức cho ta thôi!”

Duẩn Long cười ha hả cất bước qua, giả mù sa mưa thỉnh tội, Duẩn Giám Phi vung tay lên, cả giận: “Mau qua đây dẫn hắn trở về, xuân hàn thế này vẫn không thể xem nhẹ được, đúng rồi, nhớ dạy dỗ hắn cho tốt, thuyền ta không thể để hắn lên được, có khi bản thân được một vài ngày tháng an nhàn đã là quá tốt.” Nói xong trừng mắt nhìn Minh Châu đang xem náo nhiệt bên cạnh nói: “Xem cái gì? Cũng muốn học theo phải không?” Minh Châu vội vàng biết điều, tiến lên bắm lấy cánh tay hắn, cười duyên nói: “Gia, người ta nào dám đâu.” Vừa nói vừa dánh vào cánh tay Duẩn Giám Phi, giống như không có xương, rồi đi, sau khi đã đi xa lại quay về phía này, liếc mắt một cái. Dưới ánh trăng, trong đôi con ngươi kia lộ ý châm biếm hết sức rõ ràng.

Hai ngày sau, Duẩn Giám Phi phân phó A Tam chuẩn bị động thân rời bến, trước khi đi còn gọi Duẩn Long tới hỏi: “Cái tên Vân La kia ra sao rồi? Người rút cuộc có thuyết phục hắn được không, nếu không, lão tổng quản nhà người tự động về hưu luôn đi, ngay cả tư tưởng của hạ nhân cũng thuyết phục không thông, còn cần người làm gì nữa hả?” Vừa dứt lời, Duẩn Long đã khổ sở đưa cái mặt già nua ra nói: “Hồi Gia, ngài tốt hơn hết là triệt luôn chức tổng quản của lão nô này đi, tiểu tử kia ngày thường nhìn thành thật, dễ khi dễ thế thôi, chứ kia đụng đến đúng điểm ấy à, quả thật là cái thứ cứng đầu chín trâu kéo cũng không nổi đâu. Đây là vì buổi tối hôm kia tập bơi, nên bị lạnh. Tuy biết bản thân năm nay không có hy vọng tập bơi ếch xong, nhưng lại nói với lão nô năm nay nhất định vẫn phải tập, mùa đông cũng không ngừng, ngài nói xem.” Hắn ngửa tay, tỏ vẻ chính mình cũng không có biện pháp.

Duẩn Giám Phi tức giận đứng bật dậy, chỉ thẳng cái mũi Duẩn Long, mắng: “Ngu ngốc, lão hồ đồ, chín con trâu kéo không được, người không biết dùng đến mười con trâu à?” Nói xong lại buông chân bước đi thông thả, nói: “Thế này thì phải làm sao? Tuy rằng nói là chủ tử ta sợ cái chân hồng của hắn liên lụy đến chúng ta, nhưng nói cho cùng, phương diện này cũng bao hàm một chút hảo tâm, tốt xấu gì cũng đã lớn như thế, lại theo ta bán mạng ở trên thuyền.” Lời còn chưa xong, Đẳng Lung đã từ hậu đường đi ra, cười nói: “Gia, mang hắn đi đi, người như thế chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, đừng nhìn hắn hiện tại nói kiên cường thế, một tiểu dân bình thường làm gì đã được chứng kiến bộ mặt thật của thế giới này, mang hắn lên trên thuyền, để cho hắn âm thầm mà xem ầu ẩu đã chân thương thực đao, mùa đông năm nay lại dẫn hắn trở về, bảo đảm đánh chết cũng không chịu đi cùng chúng ta nữa đâu.”

Duẩn Giám Phi nghĩ ngợi một chút, gật đầu nói: “Đừng nói nữa, đây có thể xem là một biện pháp.” Nói xong quay qua Duẩn Long nói: “Được rồi, để hắn nhanh đi sắp xếp đồ đạc.” Cái chữ “đi” cuối cùng còn chưa nói ra, chợt thấy một bóng người đứng cạnh cửa khép khiêng chân, đi về phía tây viện, sắc mặt hắn nhất thời xanh mét, trờng Duẩn Long âm u nói: “Đây là người thành thật mà người nói? Dễ khi dễ? Hắn ngay cả chuyện đứng cửa nghe lén cũng dám làm, tám phần là được chân truyền của người, giả bộ thành thật có thừa, định gạt người hả?”

Duẩn Long nhanh như chớp đi ra ngoài, vừa đi vừa ha ha cười nói: “Cám ơn Gia đã khích lệ, hy vọng sau khi Vân La lên thuyền sẽ không làm cho ngài thất vọng.” Không đợi Duẩn Giám Phi phát giận, hắn đã mau chân biến đi mất tiêu.

Tóm lại sau một phen gây sức ép, Vân La rốt cuộc vẫn được mang đi, một hàng sáu người phân lên hai chiếc xe ngựa, mặc dạ phục, đi về phía tây hải của Cẩm Tú quốc.

Duẩn Giám Phi ra tay thập phần hào phóng, mỗi lần đến khách *** nghỉ trọ, tất nhiên đều bao cả một sân rộng lớn của khách ***, Vân La âm thầm nhìn, hắn là người xuất thân nghèo khổ, chỉ thấy như vậy quả thật quá mức xa xỉ lãng phí, nghĩ, nhất định phải tìm một cơ hội nào đó khuyên nhủ chủ tử sửa tật xấu này. Hắn vì nhìn A Tam cùng Duẩn Giám Phi ngày ngày đấu võ mồm, dần dần cũng hiểu được chủ nhân này kỳ thật là người mồm miệng độc địa nhưng lại rất tốt bụng, dễ mềm lòng, lá gan thành ra ngày càng lớn.

Vừa vặn trải qua một ngày, chạng vạng đã tới một khu nhà Đại Thành trấn, Duẩn Giám Phi lại bao hạ khách *** Bắc viện, Vân La không thể nhịn được nữa, rồi lại cuối cùng chột dạ, suy nghĩ nửa ngày, thầm nghĩ người ta nói rượu trắng gan anh hùng, phải đi tìm tiểu nhị kêu một hai tán rượu trắng nhấp mấy ngụm, cứ thế lá gan to hơn, đi vào phòng ngoại của Duẩn Giám Phi, rồi lại cảm thấy muốn tiểu, nhìn thấy bên kia có phòng vệ sinh, hắn liền đi thẳng đến.

Phòng vệ sinh này lại là nam nữ dùng chung, Vân La vào phòng nam, không đến nháy mắt đã kêu thảm thiết một tiếng, chạy trốn chết trốn thoát, vừa hay thì gặp Duẩn Giám Phi cũng đến giải quyết, đầu liền đâm thẳng vào ngực hắn. Thật hù cho đối phương nhảy dựng, vội đỡ, quát hỏi: “Có chuyện gì? Chẳng lẽ lại gặp phải quỷ?” Vừa định đi vào xem xét, lại bị Vân La nắm lấy góc áo, lắp bắp run run nói: “Gia. Gia. Ngàn vạn lần. Không. Không thể đi vào a.” Nói xong, thân thể kia còn run rẩy không thôi, xem ra là sợ đến mức không nhẹ, Duẩn Giám Phi nhìn ngó thể, không biết vì sao, liền kiềm không được một ý nghĩ – thương xót.

Đáng iu quá đi >__ Đăng bởi: admin

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Nhìn thấy bộ dạng này của hắn, Duẩn Giám Phi thật sự không khỏi hoài nghi chẳng lẽ trong nhà xí kia lại một con quái vật ba đầu sáu tay đang ngồi chồm hổm, vỗ vỗ vào tay Vân La: “Không sao hết, người chờ ở chỗ này, ta vào xem rốt cuộc là cái thứ yêu ma quỷ quái gì.” Hắn nói xong, hất Vân La ra, đang định đi vào, đột nhiên nghe người phía sau mình hô lớn: “Không phải, Gia, không phải yêu ma quỷ quái gì a, là là Đẳng Lung tỷ. là nàng ấy ở bên trong.” Hu hu, thực mất mặt a, ngay từ đầu còn tưởng rằng là mình đi nhầm, nhưng vừa rồi xem lại, rõ ràng là mình đi đúng mà, Đẳng Lung tỷ kia làm sao không

nhìn cho kỹ một chút, đi nhầm nhà vệ sinh còn khiến mình sợ tới mức chết khiếp, nhất là ở trước mặt Gia, từ nay về sau biết giấu mặt vào đâu cơ chứ.

Duẩn Giám Phi đầu tiên là sửng sốt, rồi tiếp theo thấy Đăng Lung chậm chậm đưa cái eo nhỏ nhắn, nhẹ nhàng đưa bước tiêu sái đi ra, vừa chĩnh chĩnh thái dương, vừa che miệng cười nói: “Là ai ở bên ngoài hô to gọi nhỏ thế, thật là kỳ quái, có quỷ chắc? Sao vừa rồi ta không nhìn thấy vậy, ha ha ha.” Cười đến là ung dung, mặt Duẩn Giám Phi đã sắp đen xì, hét lớn vào mặt nàng: “Tên gay không biết kiểm điểm này, chỉ giỏi dọa người, đã không nói được một câu xin lỗi, còn dám cười bừa bãi như thế, mẹ nó, Gia hôm nay không giáo huấn ngươi một chút, ngươi sẽ còn vô pháp vô thiên.” Nói xong một chương liền bỏ về phía Đăng Lung.

Vân La kinh hãi thất sắc, đã thấy Đăng Lung chỉ nhẹ nhàng lấy tay cản, cười khanh khách nói: “Gia, ngươi không phải là cần đi vệ sinh hay sao? Con người có ba điều gấp, chẳng lẽ nói ngươi cần bản là không có vội, a ha ha ha ha.” Vừa nói vừa nhẹ nhàng đi qua bên người Vân La. Còn lại Duẩn Giám Phi ở phía đằng sau tức giận gườm gườm, đưa tay kéo Vân La đi, hằm hằm nói: “Sau này không cần phải để ý đến tên gay đó làm gì, hắn có ở cái nơi khỉ nào cũng không làm sao hết. Mẹ nó, tức chết ta mà.”

Đi vệ sinh xong, Vân La hoàn toàn lâm vào trạng thái mê hoặc, trong một lúc nhất thời đã quên mất tiêu mục đích ban đầu của mình. Trở về phòng thì đã là lúc lên đèn, tiểu nhị sớm đã đưa thức ăn tới, hắn cũng không có tâm tình mà ăn, còn đang cố gắng nghĩ, gay thực ra là cái gì, chẳng lẽ trong thân thể Đăng Lung cô nương lại giống Bạch nương tử, có huyết thống của yêu quái hay sao? Hay là nên nói nàng là đứa trẻ do người với yêu tình mến nhau sinh hạ mà ra, đang lúc miên man suy nghĩ, A Tam tiến vào nói: “Vân La, Gia gọi ngươi đấy.”

* Nguyên văn là (nhân yêu) qt dịch là gay. Vân La cho rằng Duẩn Giám Phi đang nói Đăng Lung là nửa người, nửa yêu quái.

Đứng dậy theo A Tam đi vào phòng của Duẩn Giám Phi, nơi đó đang triệt tàn tịch. Duẩn Giám Phi miễn cưỡng tựa vào trường kỷ, Minh Châu đang đấm lưng cho hắn, Minh Nhược ở bên cạnh, thường thức một khối ngọc bội, cũng không ngẩng đầu lên. Thấy hắn đến đây, Duẩn Giám Phi trở mình một cái, đối mặt với hắn nói: “Biết mục đích ta mua Minh Châu Minh Nhược là gì không?” Thấy Vân La lắc đầu, hắn thần nhiên nói: “Có thể thấy được ngươi không phải người ở gần biển, vì vậy không biết cũng không có gì là lạ, chúng ta đi biển đi thuyền, kiêng kị nhất là việc trên thuyền có nữ tử, cho nên ta mới mua hai người bọn họ, để hầu hạ ta cùng một vài huynh đệ trên thuyền.” Hắn thấy Vân La tựa hồ căn bản là không hiểu hàm nghĩa của từ “hầu hạ”, cũng không giải thích, chỉ cười nói: “Cho nên Đăng Lung tỷ tỷ của ngươi, hắn kỳ thật là một nam nhân.”

Một câu nói này cũng đủ làm Vân La sợ hãi, thầm nghĩ Đăng Lung tuy không phải mạo mĩ khuynh quốc, nhưng cũng được cho là tú lệ vô song, thế nhưng dáng vẻ thuởn tha kiêu my, đầy phong thái nữ nhân như thế, sao có thể lại là nam tử. Rồi lại nghe Duẩn Giám Phi tiếp tục nói: “Cho nên ta mới gọi là nhân yêu, đây chính là cách xưng hô của người nước ngoài đối với những tên bất nam bất nữ. Đăng Lung nói từ khi còn nhỏ, mẫu thân đã đem hắn dạy dỗ như con gái, đến cuối cùng chính hắn cũng thích làm con gái, lớn lên rồi cũng làm theo ý mình, do vậy cũng không mấy ai coi trọng hắn, đa số người biết hắn là nam tử, nếu không có ý nghĩ bất lương muốn lợi dụng gần gũi, vũ nhục, thì cũng căn bản không chịu dùng hắn, khi cùng đường thì gặp ta, mới theo ta lên trên thuyền, mãi cho đến bây giờ. Cho nên ngươi sau này thấy hắn ở trong nhà xí nam, cũng không cần ngạc nhiên. Ta gọi ngươi tới, còn có một việc giống thế cũng phải dặn, chúng ta người trên thuyền mỗi người đều là người mồm mép ghê gớm, ngày thường trên miệng dưới lưỡi nông sâu vài câu toàn bộ đều bằng những chuyện thực của mọi người, nhưng không ai được xem thường ai, nếu là huynh đệ, nên đoàn kết một lòng, thời khắc mấu chốt giúp đỡ, hỗ trợ lẫn nhau, nếu làm trái với quy củ này, ta nhất định sẽ không để yên.”

Vân La nghe xong những lời này, hình tượng Duẩn Giám Phi trong cảm nhận của hắn nhất thời lại cao lớn hơn vài phần, gật đầu còn chân thật nói: “Gia yên tâm, Vân La nhất quyết không phải người như vậy.” Duẩn Giám Phi ngáp một cái, nói: “Như thế là tốt, ngươi đi nghỉ đi.” Nói xong lại nghĩ tới một chuyện, vội hỏi: “Cơm đã ăn chưa? Nếu không, chỗ ta vẫn còn có mấy thứ đồ ăn còn chưa đựng vào, để tiểu nhị hâm nóng một chút rồi mang tới chỗ ngươi, thế nào? Đều là những thứ tốt cả.”

Vân La vốn đã đi tới cửa, nghe hắn vừa nói như thế, bỗng nhiên nhớ tới mục đích ban đầu của mình, vội

quay trở lại, quỳ xuống nghiêm mặt nói: “Gia, Vân La hiện tại có một câu, Gia không trách ta ta mới dám nói.”

Duẩn Giám Phi chế nhạo nói: “Ngươi là một tên thành thật, ngày thường cũng không dám nói dối mấy câu, hiện giờ lại quỳ xuống mà nói, trịnh trọng làm ra chuyện lạ như thế, nhưng rốt cuộc có gì thú vị thế, nói ra nghe một chút, ta không trách ngươi cũng được. Còn về tên của ngươi, cũng không bắt buộc cứ phải kêu Vân La Vân La, phiền toái lắm, từ nay về sau chỉ kêu A La là được rồi, lại thuận miệng lại tiện lợi, chẳng phải tốt sao.” Nói xong liền im lặng, để nghe Vân La rốt cuộc có gì nói.

Bụi: A La nghe buồn cười chết được, tên em đẹp thế kia mà... hic Đăng bởi: admin

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Vân La được đặc xá, vẫn suy nghĩ một lúc lâu, mới nghiêm mặt nói: “Gia địa vị tôn quý, lại có vô số tiền bạc tiêu dùng, cái này Vân. A La cũng biết, có điều cho dù có tiền, hành vi Gia cũng thật rất dễ dẫn đến bại gia, mỗi ngày chỗ ở buổi tối, đơn giản chỉ có bảy người, lại bao cả sân, còn có đồ ăn kia, để lại còn có thể ăn mấy bữa, hoặc là phân phát cho bên ngoài, cũng đủ cho mấy chục dân chúng ăn, lại phải đem đồ cho heo, hành vi này thật sự.” Không đợi nói xong, vừa thấy gân xanh trên trán Duẩn Giám Phi nổi lên đã lâu, tự cân nhắc thấy những gì nên nói cũng đã nói được tương đối, không cần thiết phải khiến Gia tức giận thêm nữa. Thế là nhanh chóng ngậm mồm lại.

“Nói đi. Sao lại không nói ?” Duẩn Giám Phi từng chữ từng chữ phảng phất như phun ra từ giữa hai hàm răng, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, kỳ thật nếu như Vân La còn nói thêm câu nữa, hẳn chắc đã có thể rút kiếm làm thịt đứa ở thành thật này, cũng may đối phương coi như biết sát ngôn quan sắc (biết xem giọng, trông sắc mặt), im lặng không nói đứng tại chỗ. Hắn tức giận hậm hừ nửa buổi, cuối cùng mới thở được cục tức trong ***g ngực ra, không giận, ngược lại còn cười nói: “Tốt, rất tốt, ta hôm nay cũng đã biết, nếu luận về miệng lưỡi ác độc, quả thật ngươi mới là kẻ xuất chúng, thế nhưng nói ta bại gia, ngươi. Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi. Ngươi có biết là từ nhỏ đến lớn, ta. Chưa từng có người nào dám nói ta bại gia không hả? Hừm, ngươi có biết hay không?” Hắn rống xong, chẳng ngờ Vân La còn thành thật lắc đầu: “Không biết, ta mới cùng Gia, làm sao biết được?” Hắn trong lòng còn thấy kỳ lạ, bại gia từ này rất quen thuộc mà, mới trước đây mình từng lên trộm lấy một chút bánh ngô bẻ vụn vụn cho mấy con kiến trước sân ăn, mẹ vừa nhẹ nhàng đánh mình mấy cái, vừa nói mình bại gia. Hiện tại hồi tưởng lại, khoảng thời gian đó thật ngọt ngào biết bao.

Duẩn Giám Phi tức giận gân xanh nổi lên dữ dội, thấy Vân La vẫn tỏ ra một bộ dáng khó hiểu, hắn lại càng thêm nổi nóng, không may chính mình lại nói rằng không trách tội người ta, ghen mắt nửa buổi, đành phải phát phát tay nói: “Chuyện này. Ta. sẽ suy nghĩ sau. Ngươi đi nghỉ đi.” Tại một khắc này, hắn cuối cùng cũng ý thức được: thấy rồi, rằng bản thân đang mang theo một thứ đại phiền toái siêu cấp lên thuyền rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bảy người lại tiếp tục ra đi, đi được nửa ngày vẫn chưa đến, trong không khí đã thấy được một cảm giác mặn ảm, Vân La âm thầm nghĩ hoặc nói: “Không phải là sắp đến bờ biển rồi chứ?” Đến hỏi A Tam, quả nhiên là như thế, hẳn cả đời đều sinh trưởng ở trong đất liền, căn bản chưa thấy qua biển, được nghe lời ấy không khỏi vui mừng nhảy nhót, chỉ vì tính tình không cho phép, ngượng ngùng làm ra hành động như trẻ con, vẫn trầm ổn ngồi ở trong xe.

Lại đi được ước chừng ba canh giờ, cơm trưa cũng không dùng ở thành trấn, bất quá là mang lương khô tùy thân ra ăn mấy miếng. Bỗng nhiên xe ngựa ngừng lại, tai nghe thấy giọng A Tam nói tiếng “tới rồi”. Vân La vội vàng xuống xe, giương mắt vừa nhìn, cả người đều sửng sốt tại chỗ. Thì ra vị trí của bọn họ đã là bờ biển bến tàu, các loại người đi tới đi lui, nói liên không dứt, vịnh cũng không biết bao nhiêu thuyền bè cập vào, nhưng lại liếc mắt một cái là nhìn không thấy đầu. Nhìn thấy Duẩn Giám Phi, đại đa số mọi người hạ thấp người bồi cười tiếp đón.

Vân La cũng không để tâm đến mấy điều đó, hắn nhìn ra phía trước cách đó không xa, mặt biển bình tĩnh ánh lên ánh chiều tà của trời chiều, sóng biển dập dềnh liềm diềm, đẹp không sao tả xiết, mấy chiếc thuyền

lớn vừa trở về chậm rãi cập vào bên này. Đưa mắt nhìn ra, vô biên vô hạn, trời biển nối liền, to lớn bao la hùng vĩ thế này, không nghĩ ra được thế gian còn có nơi nào khác có thể sánh bằng. Sự yên lặng tường hòa này, rồi lại giống như sơn dã thôn trang kia, thanh xuy dã thụ. Ý tưởng này có vẻ kỳ lạ, mâu thuẫn, nhưng ngoại trừ những thứ đó, trong đầu Vân La không nghĩ ra được gì nữa cả.

Đang lúc ngạc nhiên, chợt thấy trên vai có gì đó vỗ nhẹ vài cái, nhìn lại, thì ra là Duẩn Giám Phi, chỉ thấy hần mỉm cười nhìn mình, ngữ điệu ôn nhu trước nay chưa từng có, nói: “Sao vậy? Xem ngậy người? Thích biển này à?” Vừa dứt lời, chỉ thấy Vân La mắt ứa lệ kích động ra sức gật đầu: “Vâng, Gia, biển rộng. . . . Hảo. . . . Hảo. . . .” Hảo hảo nửa buổi, cũng không biết rốt cuộc nên hình dung ra sao. Chợt nghe phía sau một trận cười khe khẽ, hai người đồng thời quay lại nhìn, chỉ thấy Minh Châu đã ở nơi nào cười đến cười toet toet, nói với Minh Nhược: “Quả thật chưa từng thấy qua tên ngọc nào như vậy, bất quá là mấy chiếc thuyền, một vùng nước, làm như sắp khóc đến nơi, có cái gì đẹp đâu chứ.” Minh Nhược không nói, nhưng trên mặt cũng tỏ ra vẻ châm biếm.

Duẩn Giám Phi trong mắt ánh lên một tia không vui, còn A Tam cùng Đăng Lung, đều hừ một tiếng, A Tam nhân tiện nói: “Hai vị công tử ở trong nơi phong trần lặn lội nhiều năm, cũng không biết đã gặp mặt biết bao nhiêu đại quan quý nhân, Vân La thuần khiết như tờ giấy, làm sao dám so sánh cùng nhị vị.” Lời này quả là không chút khách khí, Duẩn Giám Phi vội quát bảo hần thôi đi, mặt mũi Minh Châu cùng Minh Nhược không biết để đi đâu, đều tức giận mặt trắng bệch, Minh Châu vốn là người háo thắng, không giận ngược lại còn cười nói: “A Tam ca đối với A La sao mà chiều cố như thế vậy, thái độ hung dữ thế với huynh đệ ta, chẳng lẽ là chúng ta đắc tội với ngài, xem ra mấy ngày này mau phải tìm một cơ hội, hảo hảo bồi ca ca.” A Tam hừ một tiếng, cũng không để ý tới hần, xoay người nói với Duẩn Giám Phi: “Gia, hôm nay ngủ lại đây, ngày mai là ngày tốt, lúc đây ra biển cũng không muộn.” Duẩn Giám Phi gật đầu đáp ứng.

Thì ra đám người Duẩn Giám Phi cùng A Tam cơ hồ từ nhỏ đã là trên biển trên thuyền lớn lên, so với người khác đối với biển còn ôm ấp một phần thâm tình. Vân La thấy cảnh biển mà kích động đến thế, Duẩn Giám Phi mặc dù lúc trước không thích hần, lúc này cũng hiểu được hần là ngã đạo trung nhân (chịu, không hiểu được 4 chữ này, hay là người cùng phe mình nhỉ?), trong lòng thập phần vui mừng cảm động. Còn Minh Châu Minh Nhược thái độ không cho là đúng, hần tuy rằng rất sủng ái hai mỹ nhân này, thấy tình cảnh như vậy trong lòng cũng có chút không thoải mái, trong sự sủng ái khôn cùng cũng đã nứt ra một kẽ hở nhỏ. Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tịch dương đã lụi về sau núi, đám người Duẩn Giám Phi đi tới thuyền của mình, đáng thương cho Vân La chưa thấy qua bộ mặt của thế gian, lại bị sự huy hoàng hào hoa được tạo thành từ đội thuyền hai mươi mấy chiếc chiến thuyền to lớn hung hăng chắn kinh cho một phen, rồi A Tam mới đem Vân La giới thiệu cho hơn hai ngàn huynh đệ, khiến hần mơ mơ hồ hồ làm quen, tiếp theo đi vào thuyền chủ, chỉnh tịch tiếp phong, cười vui ôn chuyện không cần phải nói. Hơn hai mươi chiếc thuyền đèn đuốc sáng trưng, trên mỗi chiếc thuyền chơi đoán số hành lệnh, ca xướng ồn ào thi nhau vang lên, náo nhiệt phồn hoa thế này, không biết vì sao lại làm cho Vân La nhớ tới hoàng cung, nơi phồn hoa đệ nhất thiên hạ, lúc này cũng có thể cho là như thế đi.

Ồn ào đến tận nửa đêm, ngoại trừ thủ vệ cùng hơn một ngàn binh lính xốc vác, những người khác đều say mèm, Duẩn Giám Phi được Minh Châu cùng Minh Nhược dìu trở về nghỉ ngơi, đám A Tam Đăng Lung cũng say ngã vào trong đại sảnh, còn Vân La vốn không biết uống rượu, nhưng không biết vì sao, sau khi bị rót cho mấy bát, lại không thấy chút men say, chỉ là đầu có hơi chút ngáy ngất, đi lên trên boong tàu, gió biển mãnh liệt thổi đến, làm cho hần nhất thời thanh tỉnh, nhìn lên bầu trời đêm. Chỉ thấy ngàn sao điểm điểm, lóe ra lấp lánh, một vành trăng sáng khảm bên trong, phát ra ánh sáng bàng bạc. Thu hồi ánh mắt, thấy xa xa là đèn thuyền chài điểm điểm như sao, làm cho trong lòng hần không hiểu sao tràn ngập một cảm giác ấm áp.

“Thích nơi này ư?” thanh âm trầm thấp từ phía sau vọng tới, Vân La kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy Duẩn Giám Phi cầm một bầu rượu tinh xảo, ngồi trên một bên mép thuyền, lười nhác nhìn hần cười. Lần này

khiến Vân La bị dọa sợ không ít, nghĩ rằng hẳn là sau khi say rượu mà mộng du tới chỗ này, vội vàng giơ tay lên gắt gao ôm lấy, vừa vỗ về dụ dỗ nói: “Ngoan, quay về ngủ nào.” Nói xong định dìu hẳn quay về phòng, thỉnh linh Duẩn Giám Phi một tay đẩy hẳn ra, phẫn nộ nói: “Phi, cho là dễ trẻ con chắc? Còn “ngoan”, người tưởng rằng ta đang mộng du à?”

Vân La kỳ quái nói: “Ừa, người ta nói người mộng du không biết được bản thân đang mộng du, vậy sao người lại biết nhỉ?” Nói xong dựa vào ánh trăng nhìn ngắm đôi mắt Duẩn Giám Phi, nơi đó trong suốt vô cùng, không có lấy một chút bộ dáng say sưa mông lung, mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “Thì ra là người không có say a? Nhưng vừa rồi người không phải là còn không tỉnh táo” Lời chưa nói xong đã bị Duẩn Giám Phi ngắt lời nói: “Ta đây là cố ý làm bộ để các huynh đệ xem thôi, nếu như ta còn chưa say, bọn họ sẽ lại rót rượu không ngừng cho ta, tửu lượng của ta cho dù có khá hơn nữa, cũng không chịu được, huống chi thứ rượu này mặc dù tốt, nhưng lạm dụng rượu vẫn là không tốt cho sức khỏe.”

Vân La vui vẻ cười nói: “Thì ra người cũng hiểu được đạo lý này, vậy là tốt rồi.” Nói xong vươn tay, chỉ thấy ống tay áo bị gió biển thổi bay phát phới, hẳn lại khuyên nhủ: “Thế nhưng nơi này gió lớn, người dù sao cũng mới uống rượu, tốt nhất là trở về đi, bị cảm lạnh không đùa được đâu.” Rồi đưa tay đoạt được bầu rượu của hẳn nói: “Thật là, đã biết uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe, sao còn không buông thứ này, hơn nữa còn uống hết phân nửa rồi, người không say chứ ừ mới là lạ.”

Duẩn Giám Phi nghiêng người liếc nhìn hẳn, bỗng nhiên bật cười nói: “Ta thật không phải nghe lầm, mới qua có vài ngày, ngay cả Gia cũng không gọi, trực tiếp “người a ta a” rồi nhỉ.” Lời còn chưa nói xong, đã nghe Vân La sợ hãi nói: “Gia nói rất đúng, ta hôm nay uống nhiều hơn hai chén, sau này nhất định sẽ không dám phạm sai lầm thế này nữa.” Hẳn cười nhạo một tiếng, hừ hừ nói: “Quả nhiên quá vô vị, lại thích dài dòng, A La, người nếu như làm đại thần, nhất định so với đương kim Tể tướng cũng chẳng kém cạnh gì, cũng may người không biết chữ, không làm đại quan được, nếu không tương lai ta chẳng phải là. . . .” Nói tới đây, đột nhiên tỉnh ngộ lại, không chịu nói tiếp phần sau, liền đoạt lại bầu rượu, tu liền hai hớp. Rồi mới đưa bầu rượu cho Vân La nói: “Gặp đêm cảnh đẹp như thế này, sao có thể không có rượu, nào, uống hai hớp đi, nghe lời ta, thống khoái vô cùng.”

Vân La bắt đắc dĩ, đành phải phụng bồi hẳn uống một hời, rượu kia mùi vị thuần vô cùng, nuốt xuống rồi, bên kẻ răng còn phảng phất lưu lại hương liệt chi khí, Vân La không khỏi thốt lên khen: “Hảo tửu.” Chợt nghe Duẩn Giám Phi cười to nói: “Nhân sinh trên đời, đương cuồng vì rượu, tại sao lại quên sầu, chỉ có Đỗ Khang, A ha ha ha. . . .” Cười xong nốc tiếp một ngụm, lại hát: “Thời gian mấy chục năm, vì danh vội vã vì lợi vội vàng, cần gì nhìn thấu con đường thần tiên. Ta là người của cõi hồng trần. Thiên nhai nguyệt, thiếu niên cuồng, trong bình Càn Khôn nhật nguyệt trường. . . .” Tiếng ca cao, khỏe, vang lên tận trời cao, không khiến đám hẳn tử say sưa phải bừng tỉnh, cũng làm nhiều loạn mộng đẹp của đàn chim âu trên bờ cát. Đông nghìn ngật bay thành một tầng lớn.

Gia. . . . Trong lòng hẳn nhất định có tâm sự. Vân La khẳng định nghĩ, bên khóe miệng nhảy nhót một nét tươi cười: hành động chân thật của nam hài trước mặt làm cho hẳn cảm thấy thỏa mãn hạnh phúc. Kinh ngạc nhìn Duẩn Giám Phi hào khí khảng khái, trong lòng áp lực từ nãy tựa hồ lại quay trở lại, trong cái thỏa mãn lại có chút bối rối, hẳn có một loại dự cảm không lành, tựa hồ trước mặt nam hài này là cả một xoáy nước đem ngòm, khiến cho bản thân không ngừng bị vùi lấp, đến cuối cùng không tránh khỏi tai ương ngập đầu. Chính là hẳn cự tuyệt không được, mà hẳn cũng không muốn cự tuyệt, cho dù giờ phút này vì Duẩn Giám Phi lên núi đao xuống biển lửa, hẳn cũng cam tâm tình nguyện, Vân La không biết loại tâm tư này gọi là gì, hẳn chỉ biết là: bản thân, tựa hồ càng ngày càng không thể rời xa khỏi nam hài tâm tư biến đổi phức tạp, khó người đoán biết, được hẳn gọi là Gia này. Đăng bởi: admin

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Vốn định mười ngày sau rời bến, ai ngờ ngày thứ hai lại có mấy người ăn vận trang phục nước ngoài đến, nói chuyện với Duẩn Giám Phi bằng thứ ngôn ngữ hết sức lạ tai, Vân La mặc dù hầu hạ ở bên cạnh, nhưng nghe không hiểu gì hết trơn, mắt thấy Duẩn Giám Phi sắc mặt ngưng trọng, cũng liền thoáng nói lại bằng thứ ngôn ngữ khó hiểu đó, mấy người khách nước ngoài liên tục lễ bái, mặt lộ vẻ cảm kích vẻ mà đi. Đợi

bọn họ đi xa, A Tam cũng tỏ ra nghiêm trọng nói: “Gia, không ngờ chúng ta mới đi có hơn ba tháng, trên biển đã không được yên ổn rồi, không bằng ngày mai ra biển luôn, xem xem là đám vớ vẩn nào, đúng rồi, còn có tên hồn đản kia, vì cái gì lại không quan tâm, cứ mặc cho bọn hăn phải hoành hành như thế chứ?”

Duẩn Giám Phi nói: “Chỉ sợ là hăn cố ý để cho đám người này hoành hành, đến thời cơ thuận lợi đối phó chúng ta, đợi cho hai bên lưỡng bại câu thương, hăn mới đến làm ngư ông đắc lợi.” Nói xong vỗ bàn đứng lên, trầm thanh nói: “Được, Phương Lục Dương, ta sẽ để xem ngươi có được như ý hay không. A Tam, thông báo xuống, sáng mai, đội thuyền nhỏ neo xuất phát. Đăng Lung, người đi thu thập đồ đạc dự bị.” Phân phó xong, thấy Vân La cũng muốn chạy theo chân bọn họ, hăn vội vàng gọi lại, nói: “Ngươi cái gì cũng không biết, hiểu cái gì mà chạy theo, ở lại đây hầu hạ ta, đi, rót cho ta một ly trà đến đây.” Vân La vội vàng đi đến bên bàn, rót ra một chén trà nhỏ, cung kính đưa hai tay dâng cho Duẩn Giám Phi, nghĩ nghĩ, rốt cuộc nhịn không được hiếu kỳ hỏi: “Gia, mấy người vừa rồi là ai? Sao mà. Các người nói ta nghe không hiểu gì hết trơn a?”

Duẩn Giám Phi nhìn hăn một cái, thổi thổi trà, thản nhiên nói: “Ngươi đương nhiên không biết bọn họ, bọn họ là khách thương Ba Tư, ở trên biển, thuyền chuyên chở hàng hoá lại luôn luôn chịu sự bảo hộ của đội thuyền của ta. Ai ngờ ta không ở đây có mấy tháng, không biết từ nơi nào lại chui ra một đám hải tặc, mỗi lần chẳng những cướp hàng hóa mà còn nhốt giết người hủy thuyền, hành vi ác liệt vô cùng, thành ra người bên kia không dám tiếp tục đến buôn bán, người bên này cũng không dám về quê nhà, cho nên bọn họ vừa nghe nói ta trở về, liền tìm ta xin giúp đỡ.” Nói xong Vân La mới hiểu được, lại hỏi: “Còn Phương Lục Dương kia thì sao? Nghe cách Gia nói, hăn là địch nhân của ta rồi.”

Duẩn Giám Phi gật đầu nói: “Đúng vậy, Phương Lục Dương này quả thật rất đáng căm tức, hăn là hoàng tử của Bảo Châu quốc, nhưng hăn không giống ta, hăn tự thích làm hải tặc, bởi vậy mới năn nỉ cha anh, từ nhỏ đã lên thuyền học tập võ nghệ, là một tên vô cùng lợi hại, đội tàu thuyền của hăn không nhỏ như của chúng ta, cũng thu phí bảo hộ của các thuyền, đả kích thuyền của địch quốc, cướp bóc của những thuyền chuyên kiếm tiền tài bất nghĩa, có thể nói là kẻ tranh đoạt bất cớ của chúng ta, thái độ của thằng cha đó thập phần cao ngạo tự đại, vẫn nghĩ đã độc bá được cả khu vực biển này, cũng từng đánh với ta mấy trận, hai bên bất phân thắng bại.” Nói tới đây bỗng nhiên nhịn không được nở nụ cười, cúi khụ một tiếng nói: “A La, ngươi có biết tên Phương Lục Dương này ở đời hận nhất là ai không?” Không đợi Vân La trả lời, hăn liền tự hỏi tự đáp, nói về ra đáp án: “Nói cho ngươi biết, người mà thằng cha đó hận nhất chính là A Tam, đơn giản là vì miệng A Tam rất độc, mỗi lần mắng chửi đều đem hăn mắng đến mức cầu huyết lâm đầu*, nhân tài trên thuyền của hăn tuy nhiều, nhưng không có một ai có công phu mắng chửi vượt qua A Tam hết, cho nên Phương Lục Dương hận A Tam, có thể nói là ngay cả hàm răng tóc gáy đều ngứa a.”

*Cầu huyết lâm đầu: còn cách nói khác là “Cầu huyết phún đầu”, nghĩa là máu chó phun lên đầu, ý chỉ lời nhục mạ ghê gớm.

Vân La cũng cười, nói: “Ta cũng không biết A Tam lại lợi hại như thế, từ nay về sau càng nên rập mình mà cúi lạy hăn rồi. Gia vừa rồi có nói Phương Lục Dương là hoàng tử của Bảo Châu quốc, nhưng hăn không giống người, nghe ý Gia nói, chẳng lẽ Gia cũng là hoàng tử của nước nào đó.” Lời còn chưa nói xong, chợt thấy Duẩn Giám Phi ngạc nhiên ngẩng đầu, thất thanh nói: “Ta có nói như vậy ư?” Vân La hoảng sợ, ngơ ngác gật đầu, Duẩn Giám Phi mới thu vẻ khiếp sợ trên mặt về, nói lung tung: “Ngươi đừng có đoán mò, có một số việc, tới lúc rồi ngươi tự nhiên sẽ biết, chưa tới lúc thì đừng hỏi, cũng đừng đoán, lại càng không được phép nói. Được rồi, ngươi lui xuống nghỉ sớm một chút đi, ngày mai ra biển rồi, có muốn tự do như thế này cũng không được nữa đâu.”

Vân La nghi hoặc ngập ngừng lui xuống, lúc này sắc mặt của Duẩn Giám Phi liền thay đổi, hung hăng trừng bóng dáng hăn vừa biến mất, một lúc lâu sau mới hừ ra một tiếng, lầm bầm: “Ta ở trước mặt hăn sao mà không thể cảnh giác nổi, như vậy còn gì kế hoạch lâu dài, cũng may hăn coi như thành thật, nếu không người này nếu là thứ nhanh nhạy linh hoạt, quả thật không thể giữ lại. Đã trừ tính lâu như vậy, đại sự sắp thành ngay trước mắt, quyết không thể để bị phá hủy trong tay hăn.” Vừa nói vừa nâng trà uống cạn, lúc đó A Tam cùng Đăng Lung đều đã trở về, nói rằng mọi thứ đã sẵn sàng, ngày mai có thể rời bến đúng giờ, Duẩn Giám Phi gật đầu, ba người lại thương nghị một hồi, rồi đều tự giải tán đi nghỉ tạm.

Ngày hôm sau vạn dặm trời quang, trên mặt biển một ngọn gió cũng không thấy, mùa xuân ít khi có thời tiết tốt như vậy, đám A Tam Đăng Lung đều cười nói đó là điềm báo tốt, Duẩn Giám Phi hết sức đắc ý,

đứng ở đầu thuyền chỉ huy hai mươi mấy con thuyền lớn phía sau chậm rãi bơi ra từ hải cảng, bao nhiêu thỏa mãn tự hào trong lòng không phải bàn, bản thân như muốn nói: không biết hoàng huynh đứng ở trên kim loan bảo điện, lúc quần thần sơn hô vạn tuế, phải chăng là cảm giác như vậy, quân lâm thiên hạ, hô phong hoán vũ, đó là một loại thống khoái. Vừa nghĩ, đôi con người cũng trở nên nóng bỏng sắc bén, đợi cho đội thuyền toàn bộ đã nhập hải, hần mới quay vào đại sảnh trong thuyền, trải hải đồ, lúc đó mấy tướng lãnh hải tặc quan trọng đều đã tề tụ ở nơi đây, lập tức mọi người cùng quây lại một chỗ, cẩn thận so sánh, nghiên cứu. Đăng bởi: admin

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Vân La đối với những chuyện này một chút cũng không hiểu, nhìn cũng không thấy thú vị, lại thấy trên bàn không thiếu đồ ăn thức uống, mực bút, chỉ biết lặng lẽ lui ra, đi lên trên boong tàu, chỉ thấy trên boong rộng thênh thang, mười mấy thủ vệ đang đứng, nhìn hần đi ra, đều cười nói: “Gió biển lớn lắm, đừng ở lại lâu, cẩn thận kéo lạnh.”

Vân La bồi cười nói: “Chào các vị ca ca, ta chỉ đứng một lát thôi.” Nói xong bước đi đến đầu thuyền, đưa mắt nhìn bốn phía, chung quanh biển xanh trải rộng, vì không có gió nên trên mặt biển cũng không có sóng, trơn nhẵn như một tấm khăn gấm màu lam thật to che cả bầu trời, phía sau, hơn hai mươi con thuyền lớn đầu đuôi nối liền, rẽ sóng mà đi. Từ ***g ngực hần thở ra một hơi, thâm nghĩ may mắn rằng mình đã không nhèo bướng bình mà năn nỉ, rốt cuộc có thể theo Gia ra biển, nếu không cảnh tượng hùng vĩ thế này cả đời cũng không thể nhìn thấy, thật đúng là có đi mới biết đất trời. Đám vệ binh hải tặc nghe hần thở dài, liền cười nói: “Xem ra là lần đầu lên thuyền, bằng không cũng không thể có bộ dạng này nha.” Lại có người hỏi hần: “Nhìn người đi đứng không tiện, có biết bơi không?” Vân La đỏ mặt, lắc đầu nói: “Chỉ biết bơi chó, bơi ếch còn phải luyện nhiều. . . .” Lời còn chưa nói xong, đám hải tặc đều cười rộ lên, cũng chỉ tràn ngập thiện ý, không hề có ý chế giễu.

Đang nói, chợt thấy trên người có một luồng cảm giác mát lạnh, Vân La quay đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt biển không biết khi nào đã nổi gió, mặt biển phẳng lặng như gương lúc ban đầu đã dâng lên những đợt sóng nho nhỏ, có một hải tặc túm hần lại nói: “Mau quay về phòng đi, gió lên, cẩn thận kéo ngã xuống mất mạng vô ích.” Hần vốn còn muốn nhìn lại, bất đắc dĩ tất cả mọi người đều thúc giục, lại nhớ ra trong phòng không ai hầu hạ, đành bứt rứt rời khỏi, trở lại đại sảnh, các tướng lĩnh đều đã tản đi, Duẫn Giám Phi đang xem hải đồ, thấy hần trở về, ngẩng đầu mỉm cười nói: “Ta hóa ra lại mua phải một tên người hầu thích trốn việc, nói xem, lại vừa chạy đi chỗ nào vậy?”

Vân La tự giác hổ thẹn, cúi đầu thưa dạ, hồi lâu mới nói: “Ngắm biển.” Vừa nói xong Duẫn Giám Phi đã cười thành tiếng, nhin không được trêu chọc hần, nói: “Người kiếp trước không phải là thủy quỷ đấy chứ? Sao ngắm biển mãi không chán vậy?” Nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhú mày nói: “Nổi gió rồi ư?” Vân La gật đầu xác nhận, lại vội nói tiếp: “Nhưng mà gió không lớn, không ảnh hưởng gì đến thuyền của ta đi lại hết.” Duẫn Giám Phi cười nói: “Đúng là người ngoài nghề. Gió càng lớn không phải thuyền đi càng nhanh sao?” Vân La không cho là đúng nói: “Chẳng lẽ gió lốc cũng có thể làm cho thuyền đi càng nhanh sao?” Nói xong đột nhiên nhớ ra đang ở trên biển, vội vỗ nhẹ vào miệng, tự mình phỉ nhổ nói: “Phi, miệng quạ đen.”

Hai người đang nói, bỗng nhiên Minh Châu Minh Nhược đi đến, Minh Châu liền oán giận nói: “Thật là, trời làm sao lại tối sầm lại vậy, làm người ta sợ quá đi. Gia, đến lúc đó thuyền bị lắc lư làm sao?” Duẫn Giám Phi đi lên phía trước, ôm lấy bọn họ nói: “Sợ cái gì chứ? Nếu nói thuyền lắc lư một cái đã sợ hãi, đợi đến khi gió lốc đến đây, hai người các ngươi chẳng phải là bị dọa phát ngất hay sao? Lúc trước khi ta mua các ngươi, đều đã nói rõ ràng rồi, hiện tại có hồi hận cũng vô dụng, thuyền này một khi đã xuất phát, không đến mùa đông là không quay trở về.” Nghe hần nói như thế, Minh Châu vội cười duyên nói: “Gia nói gì thế, ai nói sợ nào, ta chẳng qua say sóng chút đỉnh, cho nên mới hỏi như thế, ngay cả A La chỉ biết bơi chó còn không sợ, ta với Minh Nhược có thể nào lại chịu thua kém chứ.”

Vân La tự biết trong lời này mang những ý gì, lại nghĩ không ra lý do bọn họ nhắm vào mình là gì, bởi vậy chỉ cho rằng là bản thân đã nghĩ quá nhiều. Bỗng nhiên A Tam vội vàng tiến vào bẩm báo nói: “Gia, phía

trước phát hiện một đội thuyền, không biết là đội thuyền hải tặc hay là đội buôn bán.” Duẫn Giám Phi nghe thấy, vội vàng thả Minh Châu Minh Nhược, trầm giọng nói: “Nếu tình huống không rõ, nói cho các thuyền huynh đệ chuẩn bị chiến đấu thật tốt, có phòng bị mới có thể vô hoạn.” Minh Châu nghe đến đó, cả kinh kêu lên: “Không phải chứ, sao mới rồi bên đã gặp phải hải tặc rồi? Thật đúng là xui xẻo mà.” Minh Nhược trong mắt cũng hiện lên một tia bối rối, nhưng vì tính tình cao ngạo, không nói một lời.

A Tam nhìn bọn họ liếc mắt một cái, lại nhìn Duẫn Giám Phi liếc mắt một cái, khinh miệt nói: “Mắt của Gia cũng càng ngày càng kém.” Nói xong một câu không đầu không đuôi này, hắn xoay người đi ra ngoài, Duẫn Giám Phi mỉm cười, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi Vân La nói: “Thế nào, có sợ không? Người muốn ở lại chỗ này hay là theo ta lên boong tàu nhìn một chút?” Vân La ngạc nhiên nói: “Còn phải hỏi, ta tất nhiên là muốn đi trợ uy cho Gia rồi, ta. Chỉ là có chút không thích cảnh giết chóc, hy vọng không phải là đội hải tặc mới.” Hắn lời này nói ra hết sức tự nhiên, Duẫn Giám Phi trong lòng thở dài: đáng tiếc cho một người như thế, lại thọt chân, tướng mạo cũng không vừa mắt ta, nếu không ta cần gì mua Minh Châu Minh Nhược, tuy nhiên hai người kia mặc dù hơi nhất gan, nhưng cũng có sở trường của bọn họ, ít nhất bề ngoài cùng công phu trên giường quả thật làm cho ta khó có thể dứt bỏ. (anh thật là ba trăm –) Vì nghĩ như vậy, liền quay ra nói với Minh Châu Minh Nhược: “Các người ở lại đây đi, Vân La theo ta ra ngoài là được.”

Hai người vừa lên boong tàu, Duẫn Giám Phi liền nói với Vân La: “Lúc trước không cho người lên thuyền cùng ta, người không chịu, kỳ thật không biết rằng ta là vì muốn tốt cho người, người nói người không thích thấy cảnh giết chóc, lại không biết đi chuyến này, cho dù người không đi tìm giết chóc, giết chóc cũng không thể không tới tìm người, tất cả các huynh đệ trên thuyền, người nào không từ trong đồng huyết nhục cầm gậy mà đánh nhau, người nào trên tay lại không dính đầy máu tanh, những điều đó không khác chiến trường là bao, người không giết người, người sẽ giết người.”

Vân La im lặng không nói, nghĩ một lúc bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, Gia vừa rồi nói thuyền một khi xuất phát, không đến mùa đông thì không quay về, như vậy nước ngọt rau dưa gạo và mì mấy thứ đó phải làm sao? Cũng không thể mỗi ngày đều ăn hải ngư no bụng đúng không?” Câu này nói ra khiến Duẫn Giám Phi bật cười, khích lệ nói: “Người thế mà thật ra rất có khiếu đây, biết hỏi trúng vấn đề mấu chốt nhất.”
Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Vân La ngưỡng ngừng, ngây ngô cười hì hì nói: “Ta chỉ là nghĩ gì thì hỏi vậy thôi, Gia sao lại khen.” Nói xong thì thấy Duẫn Giám Phi nói: “Hải vực này hết sức rộng lớn, trải dài dọc đường ven biển này có đến hơn một trăm quốc gia lớn nhỏ, chúng ta xa nhất có thể đi đến Hồng Vân quốc cách đây mấy vạn hải lý, nhiều quốc gia, thành thị bên bờ biển cũng sẽ nhiều, cửa cảng tự nhiên cũng sẽ không ít, cho nên xuất phát từ mùa xuân, đến mùa đông quay về, trong thời gian hơn chín tháng này, chúng ta sẽ bổ sung mấy thứ vật tư nước ngọt tại các thành thị cửa cảng của các nước, yên tâm, tuy rằng cuộc sống trên biển không an nhàn bằng trên đất liền, nhưng Gia cũng tuyệt không để người mỗi ngày phải ăn hải ngư sống qua ngày đâu.” Vừa dứt lời, Vân La không khỏi cười rộ lên.

Phút chốc đã lên tới trên boong tàu, lúc này sóng gió có chút lớn, Vân La đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên boong tàu hơn hai trăm hán tử tinh tráng đang đứng, nhìn ra phía đối diện ngoài xa, trên biển hơn mười con thuyền lớn đang tiến đến, lại không thấy rõ trang phục của người phía trên như thế nào, Duẫn Giám Phi còn đang cùng đám A Tam đoán, chợt thấy trên thuyền kia một lá cờ lớn đang được từ từ kéo lên, trên nền màu cờ đen thêu một hình đầu lâu rất lớn, Duẫn Giám Phi cười lạnh một tiếng nói: “Xem ra quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, hải vực rộng lớn như thế, ta vốn còn đang suy nghĩ phải chạy đến chỗ nào tìm bọn chúng, ai ngờ lúc này ngay ngày đầu tiên bọn chúng đã đập vào cửa, có thể thấy được tội ác chồng chất, trời xanh cũng không dung .” Nói xong quay qua A Tam nói: “Thông báo xuống, vây quanh đội tàu kia, chuẩn bị đại chiến.”

Mệnh lệnh vừa được A Tam truyền đạt xuống, đội tàu đối diện đột nhiên cũng tản ra, tựa hồ cũng muốn vây lấy bọn họ. Lúc này chỗ Duẫn Giám Phi cùng Vân La, nơi thuyền chủ nghênh phong rẽ sóng, đã rất

gần đội thuyền kia, trong tiếng gió truyền đến tiếng ồn ào hưng phấn, có người dùng thứ ngôn ngữ lúc trước Vân La nghe không hiểu kích động kêu to, cũng có người dùng Hán ngữ rống lên gì đó “A ha, lại một con dê béo, xem ra hôm nay có thể kiếm chác được kha khá rồi.” “Không sai, đội thuyền này to khiếp a, chắc chắn lắm của nhiều tiền hơn ba chiếc thuyền vừa rồi lắm, ha ha ha. . . .” vân vân.

Duẩn Giám Phi lạnh lùng nói: “Hỗn đản, xem ra bọn này là vừa mới đánh cướp xong một đội thuyền buôn bán nhỏ. Mẹ nó, chết đến nơi còn không biết, dám ở chỗ này kêu to gọi nhỏ.” Nói xong quay đầu ra lệnh A Tam nói: “Kéo cờ.”

A Tam vui mừng cởi lòng cởi dạ kêu lên một tiếng: “Tuân lệnh.” rồi mới đưa tay ra hiệu, Vân La vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy cột buồm trên boong tàu đang từ từ kéo lên cũng một lá cờ to lớn được thêu thùa vô cùng tinh xảo, tuy nhiên lúc nhìn thấy rõ hình vẽ phía trên, mí mắt không khỏi nháy nháy, thầm nghĩ má ơi, chẳng lẽ những người làm hải tặc đều thích đầu lâu hay sao? Nguyên lai màu chủ đạo của nền cờ này cũng là màu đen, bất quá là có thêu một đầu lâu màu đỏ mà thôi. Vân La không biết đầu lâu là đồ án thường dùng cho cờ hải tặc, lại cho là sở thích của bọn hán giống nhau, hết sức kinh ngạc một phen, đến lúc xoay người lại, chỉ thấy hai mươi mấy chiếc thuyền bên ta đã ra tay trước một bước, vây quanh chiếc thuyền lớn kia, thuyền chủ bên mình cũng nhắm thẳng tấp vào trực diện thuyền chủ của bên kia, trong lúc đó chỉ còn là khoảng cách mấy trượng.

Vân La nghĩ thầm, rằng không biết trên biển đánh nhau thế này có giống trên đất bằng hay không, trước phải các tướng lĩnh đi ra đầu một mình, sau khi thời cơ chín muồi mới đưa đại đội binh lính xông mả với nhau. Mới nghĩ đến đây, chợt nghe đối diện đã vang lên tiếng hò hét tiếng chém giết rung trời, hán không dám tin nhìn về phía Duẩn Giám Phi, hỏi một cách ngốc nghếch: “Thế. . . . Đã đánh nhau rồi ư? Vẫn còn chưa. . . .” Không đợi nói xong, đối phương thành lĩnh nắm lấy thất lưng của hán, một tay ôm, nhảy lên cao, qua mấy lần nhảy lên nhảy xuống đã đặt chân lên chiếc thuyền lớn phía đối diện, A Tam cùng Đăng Lung đã ở phía sau, như hải âu, theo sát bọn họ, còn các thuộc hạ khác của hán, ngoại trừ mấy chục người để lại thủ thuyền, số còn lại đều tung thang dây, chân không chạm đất trượt trên thang dây mà tới.

Vân La tuy rằng không phải người trong võ lâm, nhưng ở trong sơn trang cũng thường xuyên nghe người ta nói đến chuyện xưa trong chốn võ lâm, bởi vậy trong lòng hiểu được, đây đều là những cao thủ khinh công, tuy rằng không tài giỏi bằng Duẩn Giám Phi cùng A Tam Đăng Lung, nhưng là đều là công phu thượng thừa, cũng nhờ thế, bọn họ mới dám tiến công như vậy, nếu không, thang dây dài như vậy, không đợi đến khi người đi được tới nơi, người ta đã chém đứt từ lâu rồi, chẳng phải đều phải rớt xuống biển làm mồi cho cá hay sao. Đang còn nghĩ ngợi lung tung, chợt nghe bên cạnh hét thảm một tiếng, tiếp theo vài giọt chất lỏng ấm áp dừng ở trên mặt, hán trong lòng ngẩn ngơ, thầm nghĩ mình đang làm cái gì thế, đã vào thời điểm này, còn có tâm tư nghĩ này nghĩ nọ. Quay đầu vừa thấy, thì ra chỉ trong chớp mắt, Duẩn Giám Phi đã rút bảo kiếm trên thất lưng ra, múa ra vài đường, máu tươi của địch nhân đã vấy đầy người, đầy mặt hán, hán lại chưa phát giác, tay trái vẫn ôm lấy Vân La, tay phải cầm kiếm chém địch, không khác nào chiến thần hạ phàm, chỉ qua mấy hiệp, trong mắt bọn hải tặc đều đã lộ ra vẻ sợ hãi.

A Tam cùng Đăng Lung cũng giết đỏ cả mắt, Đăng Lung công lực thấp, chiêu thức lại cay độc, bọn đạo tặc chỉ ở trên biển đầu đá lung tung này tuy nói giết người cướp của, mọi cái đều thông, nhưng võ công làm sao được cao cường bằng bọn họ, bởi vậy không đến một canh giờ, hơn nữa lại tăng thêm huynh đệ dựa vào thang dây mà trượt qua, chỉ hơn một trăm người nhưng lại chém giết bọn hải tặc đến không còn một mảnh giáp.

Vân La bị Duẩn Giám Phi nửa ôm, trận giết chóc đầy máu tanh này đã thu trọn vào hai mắt, hán chưa bao giờ trải qua trường hợp như vậy, mạng người ở trong trận chiến này, thì ra lại yếu ớt và rẻ rúng đến như thế, không đáng để đối thủ bỏ ra một chút ít thương tiếc, trong trận giết chóc hán cũng từng hô to điên rồ nhiều lần, muốn cho Duẩn Giám Phi hạ thủ lưu tình, nhưng đối phương sao lại chịu nghe lời hán, trên thuyền đã không còn một ai sống sót, hán cùng Vân La máu đầm toàn thân, mới đưa bảo kiếm đã đoạt vô số mạng người lại chưa nhiễm lấy một vệt máu tươi kia tra vào trong vỏ. Đăng bởi: admin

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Duẩn Giám Phi thản nhiên nhìn về phía Vân La đang ôm trong tay, thấy hần cả người run rẩy, trong lòng cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ thế này thì chỉ sợ sẽ khóc lóc kêu gào đòi quay về Phi Ly sơn trang cho bằng được, nếu vậy, biểu hiện đầy ý chí nhất quyết theo ta lên thuyền lúc trước thật sự rất tức cười. Nghĩ đến đây, trong mắt không khỏi hiện ra một tia nhạo báng, quãng Vân La xuống mặt đất, đang định mở miệng nói chuyện, thình lình Vân La giương mắt nhìn hần, chớp mắt giơ tay, chỉ nghe thấy một tiếng “Ba”, đến khi mọi người phục hồi lại tinh thần, trên má trái của Duẩn Giám Phi đã trúng một cái tát vang dội.

Lúc này mọi người đều kinh ngạc đứng yên như phỗng, ngay cả A Tam cùng Đăng Lung ngày thường vẫn cùng Duẩn Giám Phi miệng thương lưỡi kiếm không có nửa phần khoan nhượng nhân vật trọng yếu cũng đều ngây ra, ngơ ngác nhìn Duẩn Giám Phi, chỉ thấy trên mặt chủ tử đều là thần sắc đáng sợ không dám tin, bởi vậy nhất thời lại ngốc ngây ngẩn cả người, không có phản ứng. Còn Vân La, đánh chủ tử một bạt tai, nhưng lại không có đến nửa phần khiếp đảm, ngược lại trên mặt tràn ngập oán giận, giống như vừa rồi người đã trúng một bạt tai là hần.

“Người làm cái gì thế? Mẹ nó người có biết người đang làm cái quỷ gì không? Người dám đánh ta, con bà nó người dám đánh ta?” Duẩn Giám Phi cuối cùng cũng phản ứng lại, chạy tới như phát cuồng, định rút kiếm làm thịt Vân La, A Tam cùng Đăng Lung liều mạng chạy đến ôm lấy hần, vừa kêu to: “Vân La chạy mau, người mau chạy đi a, người. Gia hần muốn giết người đấy, người còn không mau chạy đi?” Mắt thấy hai mắt Duẩn Giám Phi đỏ ngầu, một tay đã đưa ra, định bóp chết Vân La, hần lại lù lù bất động, trợn mắt trừng trừng nhìn Duẩn Giám Phi quát to: “Đến đi, đến giết ta đi, dù sao người cũng đã giết nhiều người như vậy rồi, giết một mình ta còn phải suy nghĩ sao? Mạng của ta là do người cứu, chết trong tay người cũng không có gì oan, đến a, giết đi, người giết đi.”

Bị hần quát vào mặt như thế, Duẩn Giám Phi ngược lại dừng tay, hai người bốn mắt nhìn nhau, hai chớp mũi dường như đều sắp chạm tới, thở hồng hộc không khác gì hai con gà chọi, thật lâu sau Duẩn Giám Phi mới rống lớn một tiếng: “Phi, người. Người cho là người thế này được gọi là thiện lương, là chính nghĩa hay sao? Người, thật ra là cái gì cũng không hiểu hết. Người phải cảm tạ ta mới đúng, nếu không người cho rằng bản thân có thể còn sống mà đứng ở chỗ này hét vào mặt ta hay sao? Đồ què quặt như người á, địch nhân muốn giết còn dễ dàng hơn cắt một miếng đậu hũ.” Nói đến hai chữ què quặt, mắt Vân La nhanh chóng hạ thấp, nhưng chợt lại ngẩng lên nói: “Đúng vậy, ta là một người què quặt, ta cái gì cũng không hiểu, thế nhưng người què quặt ta đây còn hiểu được một đạo lý, đó là trời xanh có hảo sinh chi đức, cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, ta còn hiểu được không phải việc gì cũng đều phải thông qua giết chóc để giải quyết, người làm như vậy, có khác nào dám hải tặc cướp bóc thương thuyền, giết người hủy thuyền đâu?” Càng nói, ngữ khí của hần càng dần trở nên bình tĩnh.

Duẩn Giám Phi không giận mà cười, cười ha ha nói: “Ta vốn chính là hải tặc, ngày đó người cũng đã biết, đừng quên, là tự người sống chết gì cũng muốn theo ta, ta hiện tại trình trọng nói lại cho người một câu, cuộc sống trên thuyền của chúng ta chính là như vậy, người nếu không muốn đến, nên chuẩn bị sẵn sàng, nếu bây giờ người hối hận, được, chốc nữa trở lại trên thuyền, đi mà trốn luôn vào phòng của mình đi, ở đó cho hết chín tháng, trở về Phi Ly sơn trang mà sống cuộc sống an ổn của người nhé, ta cũng không cần người hầu hạ.” Nói xong bước qua mấy thi thể, trở về thẳng.

A Tam cùng Đăng Lung lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiến lên nói: “Người cũng thật là, người có biết thân phận của Gia tôn quý thế nào không? Nói cho người hay, hần từ nhỏ đến lớn, không một ai dám chạm đến một đầu ngón tay của hần, đừng thấy chúng ta ngày thường cùng hần khua môi múa mép không chút khoan nhượng mà nhầm, đó chẳng qua chỉ là chút nhân thoại tiêu khiển, thực sự trong lòng chúng ta rất sợ hần, thế mà người thế nào lại ăn phải gan hổ, còn không mau đi nói lời xin lỗi với Gia, nếu phạt người còn là may, vừa rồi chúng ta sợ tới mức bay cả hồn phách, với tính tình của Gia, người đánh hần như vậy, ai ngờ hần vẫn buông tha người, đây quả là ân trời bể, cũng không biết có phải hôm nay thần kinh có vấn đề hay không, mà đột nhiên nhân từ như vậy.”

Vân La hừ một tiếng, giương cổ lên nói: “Muốn giết thì cứ giết, ta sẽ không nhận sai, hơn nữa ta cũng không có sai, người sai chính là hần, đem tính mệnh biết bao nhiêu người như thế làm trò đùa, những người này về sau đã không còn ý định chống cự, vì sao hần còn muốn đuổi tận giết tuyệt, tại sao không tha cho người ta, ta thấy hần chẳng qua chém giết đã thành tính, muốn ta nhận sai với một tên đao phủ như thế ư, ta không làm được.” Vừa dứt lời, A Tam đã giậm chân vội la lên: “Người cái tên này sao mà đã sai còn ngang bướng đến thế a? Người không biết, chúng ta cùng Gia đều là những người liếm huyết trên lưỡi đao,

hôm nay người không giết người, người cũng sẽ giết người.” Mặc hấn có nói gì, Vân La nhìn cái xác đã bị chém làm đôi trước mắt, liền không chịu dễ dàng tha thứ bọn họ đã đuổi tận giết tuyệt.

Cuối cùng Đãng Lung phát tay ngăn A Tam lại, thản nhiên nói với Vân La: “Quên đi, người chưa trải qua những chuyện chúng ta đã phải nếm trải, không biết cũng là lẽ thường, dù sao người cũng đã nhìn tận mắt, nếu cảm thấy làm bạn cùng chúng ta rất đáng khinh thường, mùa đông năm nay tốt hơn là hãy quay về Phi Ly sơn trang đi.” Nói xong nắm tay hấn, thì triển khinh công trở lại thuyền mình, lúc đó thuyền địch đã bị bọn họ giết hầu như không còn một mống, ngoại trừ nhóm người bọn họ trên thuyền này, các huynh đệ còn lại trên thuyền đều rất vui vẻ phấn chấn trở về, vô duyên vô cớ có được rất nhiều thuyền, vật tư, ai lại không vui mừng, lập tức phái người đi dọn dẹp thi thể, tiếp quản con thuyền, bận bịu phát khiếp (bất diệc lạc hồ).

Vân La thấy những người đó lại đem thi thể ném xuống biển, dẫn cá mập đến ăn, trong lòng càng thêm phần nộ vô cùng, thầm nghĩ xem ra bản thân cùng bọn họ không phải những người chung một con đường, ngay cả nguyện ý theo Duẩn Giám Phi, thế nhưng nói bất đồng không phân vi mưu, tốt hơn hết là mùa đông quay về Phi Ly sơn trang đi thôi, đành nhắm mắt làm ngơ. Đang còn suy nghĩ, đã thấy Minh Châu đi tới, lạnh lùng cười nói với hấn: “Sao vậy? Đại thiện nhân, lại vì mấy cỗ thi thể này mà bi ai, oán Gia quá mức độc ác sao? Hừ, người cũng không ngẫm lại xem, nơi này là trên thuyền, không quăng xuống biển chẳng lẽ còn có chỗ nào để chôn cất hay sao? Hay là chờ cho rữa thối, đến lúc đó quay về đất liền mới chôn cất?” Nói xong thấy Vân La trầm ngâm không nói, hấn lại cười lạnh một tiếng nói: “Nếu người đêm nay không có việc gì, không ngại thì đến của ta phòng một chuyến, ta có lời muốn nói cùng người.” Đãng bởi:

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Bởi vì quan hệ của Duẩn Giám Phi, Vân La từ đầu đến cuối không thể đối với Minh Châu cùng Minh Nhược nảy sinh cảm tình, lúc này thấy hấn nói năng kỳ lạ, ra lời đề nghị, cũng chẳng phải như ra lệnh, trong lòng liền không muốn đi. Thế nhưng tới tới, nhớ lại chuyện sáng hôm nay phát sinh chứa nhiều sự tình, không biết vì sao lại quần không được bước chân mình, cuối cùng vẫn đi vào phòng của Minh Châu. Chỉ thấy hấn đã ngồi ở bên cạnh bàn chờ, trên bàn đặt hai chén trà, hương khí niêu niêu, hiển là vừa rót ra chưa lâu.

“Người như thế chắc khẳng định là ta sẽ tới đây.” Vân La nhíu mày, thở phì phì hỏi, một bên thầm hận bản thân sao không lý một chút. Đã thấy Minh Châu duyên dáng cười nói: “Không phải, ta rót hai chén trà, nếu người tới tự nhiên có một chén cho người, nếu người không đến, ta uống hết cả hai chén là xong.” Hấn nói như thế, trong lòng Vân La mới cảm thấy trấn an một chút, hấn cũng không biết tối nay mình bị làm sao nữa, cứ để ý này nọ.

Đợi sau khi ngồi xuống, Minh Châu vẫn không nói, hai người lặng yên một lúc lâu, đang lúc Vân La nhìn không được phải mở miệng hỏi, hấn mới giành trước một bước nói: “Người có biết trên ngực trái của Gia có một vết thương không?” Lời này hỏi quả thật cực kỳ không đầu không đuôi, Vân La lập tức sững sờ tại chỗ, lúc lâu mới lắc đầu nói: “Không biết, ta làm sao biết được chuyện này.”

Minh Châu cúi đầu uống một ngụm trà, cười yếu ớt nói: “Đúng vậy, tuy rằng người đối với Gia cả một chân tình, nhưng người chưa từng thân cận thân thể Gia, làm sao biết được chuyện như vậy.” Một câu chọc trúng chỗ đau của Vân La, hấn lập tức đứng lên, lạnh lùng nói: “Người bảo ta đến, nếu chỉ để nói có hay không này nọ khoe khoang, ta nghĩ người tìm lầm người rồi. Cái gì mà ta đối với Gia cả một chân tình, quả thực nói hư nói vượn.” Nói xong định phát tay áo bỏ đi, lại bị Minh Châu gọi lại nói: “Người cái tên này sao thật quá nóng vội, nói chưa đến hai câu đã giận, chẳng lẽ người không muốn hỏi ta một chút kia xem vết thương suýt nữa lấy đi tính mạng của Gia kia là bởi vì cái gì ư?”

Vân La nghe hấn nói “Vết thương suýt nữa lấy đi tính mạng của Gia”, không tự chủ được lại ngồi xuống, lạnh lùng hỏi: “Người nếu muốn nói thì nói nhanh lên một chút, ta cũng không có thời gian dây dưa với người.” Mặc dù nói như thế, bản thân trong lòng cũng biết kỳ thật rất muốn nghe đáp án một chút, cũng may Minh Châu cũng không thừa nước đục thả câu, lại hớp một ngụm trà, mới từ từ nói: “Đó là lúc Gia vừa mới rời bến lên làm thủ lĩnh hải tặc, có một lần, bọn họ vì bảo hộ đội tàu của Song Liên quốc mà khai

chiến với một đám hải tặc, thủ hạ của Gia đều là cao thủ, đánh đám một lúc đã giành được thắng lợi, đám hải tặc kia đã chết một phần ba, còn có hai phần ba tỏ vẻ nguyên ý đầu hàng, thế là Gia buông tha cho bọn họ, để cho bọn họ lên thuyền của mình làm việc, hẳn nghĩ nếu đều là hải tặc, vì ai làm việc cũng không phải đều giống nhau, chỉ cần có thể bảo trụ tính mạng. Chỉ cần bản thân vĩnh viễn bảo trì thắng lợi, đám tù binh nhất định cũng sẽ thuận phục mình, nếu có một ngày chính mình cũng bị đánh bại, như vậy hẳn cũng không có lý do trách cứ bọn họ vì bảo mệnh mà phản bội thoát ly đội thuyền này. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt chứ. Không sai, Gia đúng là ôn áp ý nghĩ tốt đẹp như thế khi thu dụng những tù binh này.”

“Nghĩ như vậy. Rất đúng a, chẳng lẽ. giữa chừng đã xảy ra biến cố gì ư?” Sắc mặt Vân La trắng bệch, hẳn mặc dù đang hỏi, cũng biết nhất định là đã xảy ra chuyện gì, cho nên mới làm cho Duẩn Giám Phi biến thành Tu La địa ngục như ngày hôm nay, khi ra tay bắt lưu nửa điểm tình cảm.

Minh Châu liếc mắt nhìn hẳn một cái, gật đầu nói: “Người thực thông minh, đúng vậy, ngay tại đêm cùng ngày, bọn tù binh đó thừa dịp mọi người trên thuyền đã ngủ say, đột nhiên nổi loạn, bởi vì không có sự chuẩn bị, lại đúng thời điểm buổi tối vừa ăn mừng chiến thắng, cho nên Gia bọn họ suýt nữa thảm bại, nếu không có những người này đều là cao thủ trong chốn vô lâm, chỉ sợ sẽ bị giết không còn một mống, cho dù như thế, Gia lần đó cũng chịu tổn thất thảm trọng, hơn năm trăm huynh đệ chôn thân dưới biển sâu, còn lại hơn ba trăm người đại đa số cũng đều bị thương, suýt nữa ngay cả thuyền cũng không lái được. Gia vô công cao cường, vốn có thể thông dong lui địch, ai ngờ hẳn đang đắm bị thương một hải tặc tuổi còn trẻ, nam hài chỉ có mười bảy tuổi than thở khóc lóc, xin Gia tha cho hẳn một mạng, nói hẳn là bị đám người cùng đội bức bách phản loạn. Gia nhìn hẳn trẻ tuổi như vậy, cũng chỉ xấp xỉ tuổi mình, thế là lòng mềm nhũn, phải đi dịu hẳn đứng lên, ai ngờ đúng lúc này, thiếu niên kia đột nhiên làm khó dễ, kiếm trong tay hướng Gia vọt đâm tới, trên ngực Gia xuất hiện một vết thương vừa dài vừa sâu, thiếu chút nữa đoạt mất mạng của Gia. Sau đó, mạng tuy rằng đã giữ được, nhưng vết sẹo đó vẫn lưu lại trên ngực của Gia, rốt cuộc không thể phục hồi như cũ. Hiện tại, người nên hiểu được Gia vì sao đuổi tận giết tuyệt, một người sống cũng không để lại rồi chứ?”

Vân La nghe thấy cả người đều giật mình, lẩm bẩm nói: “Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy, hơn năm trăm huynh đệ, chính mình cũng cận kề cái chết, thì ra là thế, cho nên Gia mỗi lần chiến đấu, cũng không chịu để lại một người sống, đó là ác mộng tồn tại trong sinh mệnh a, ta. Ta trách lầm hẳn rồi, ta.” Hẳn khó chịu cơ hồ thở không ra, Minh Châu còn nói: “Đúng vậy, Gia nói với ta, chiến đấu trên biển so với trên đất liền càng phải dã man hung hiểm, một khi bắt đầu, nhất định không chết không ngừng. Hừ hừ, uống công người yêu Gia lâu như thế, thế nhưng một chút cũng không chịu suy nghĩ hộ hẳn, đã đem tất cả tội danh đổ lên trên đầu hẳn, người vô ngực tự hỏi xem, người. có xứng yêu Gia hay không?”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Vân La đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt thần sắc luân phiên cũng không rõ là những tư vị gì, mới thất thần nói: “Đúng vậy, ta. Không xứng yêu Gia, người. Cho nên. Người hãy yêu thương hẳn thật nhiều. Người. Phải.” Hẳn cũng không biết chính mình đang nói gì, chỉ cảm thấy mỗi một lời cất lên, trái tim đều rỉ máu, đến cuối cùng rốt cuộc nói không được, đứng dậy nghiêng ngả lão đảo tông cửa mà xông ra.

Mù quáng chạy đi, cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên đi đến trước cửa một gian phòng, trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện, Vân La vốn không muốn nghe lén người khác nói chuyện, nhưng ai ngờ tiếng nói chuyện kia thật sự quá lớn, hẳn nghe được một người nói: “Gia, vậy người đã quyết định để Vân La mùa đông năm nay trở về rồi ư?” Những lời này lập tức khiến hẳn dừng bước chân, cẩn thận nghe ngóng, đúng là giọng của A Tam và Duẩn Giám Phi.

Chợt nghe Duẩn Giám Phi nói: “Còn chờ đến mùa đông làm cái gì? Không phải vừa thu được hơn mười chiếc thuyền hay sao? Mang theo đội ngũ lớn như vậy thật sự không tiện, ngày mai người chọn ngay mấy cái thuyền để bọn họ quay về cảng, tiện đường đem cái tên không biết tốt xấu gì đó tống đi cho ta, để ta

đỡ phải gặp mặt là tâm phiền. Mẹ nó, lúc trước nếu không phải hấn chết sống gây phiền toái, ta còn mang hấn đi hay sao? Huống chi đã sớm nói với hấn rằng kiếm ăn trên biển là liếm huyết trên lưỡi đao, chúng ta ai mà chẳng dưới tay đều có đến vài oan hồn uống mạng, hấn cũng biết thế rồi, vẫn muốn đi theo, kết quả thì sao? Lại nổi máu chính trực thiện lương, còn dám đánh ta, hừ hừ, tức chết ta, thật thật tức chết ta mà.”

Lại nghe A Tam bật cười nói: “Gia hôm nay sao vậy? Nếu hận hấn, trở về ngay đi, không bỏ tức giận thành ra bộ dạng thế này, lúc ngày thường người vẫn hay dạy chúng ta, nói trong tử sắc tài khí, duy độc chỉ có khí (tức giận) là tuyệt đối không được, chính người, có người để hận, có người để yêu, có giết người, duy độc không có người để tức giận, Vân La mặc dù đáng giận, nhưng hấn chưa từng biết đến những gì chúng ta đã trải qua, huống chi lại là lần đầu tiên nhìn thấy sự việc đâm máu như hôm nay, chịu không nổi cũng có thể hiểu được, có điều hấn không nên đánh Gia, nếu như thế, cho quay về cũng được, hoặc là thật sự không cam lòng, hung hăng đâm đá một chút, cũng không phải tức giận vô ích như thế này a.”

Duẩn Giám Phi hàm hàm nói: “Phi, người nói nghe nhẹ nhàng nhỉ, rõ ràng là biết Gia không thể xuống tay, đâm đá một chút? Với cái chân của hấn như thế kia sao? Đánh thêm nữa để đi luôn cái chân còn lại à, con bà nó, biết chắc hôm nay lỗ vốn rồi mà. Ai, quên đi quên đi, ngày mai cho hấn quay về ngay đi, ta mắt không thấy tâm không phiền.” Nói xong A Tam vâng lời, xoay người rời khỏi, vừa mở cửa đã thấy Vân La đứng đó, lệ rơi đầy mặt từ bao giờ, chỉ biết kinh ngạc nhìn hấn.

Thì ra Vân La đã nghe thấy Duẩn Giám Phi nói bởi vì chính cái chân của mình mà không thể ra tay, lời nói kia tuy rằng không tốt, nhưng tâm ý trắc ẩn, không đành lòng lại ẩn hàm trong đó, hấn không biết sao trong lòng chỉ cảm thấy ấm áp, lại nghĩ tới chính mình đã nghĩ oan cho Duẩn Giám Phi, hành động hôm nay thật không khác gì xát muối lên miệng vết thương, không khỏi càng thêm khó chịu, hấn chưa bao giờ là người yếu đuối, nhưng lúc này dưới trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt liền không nhịn được mà trào ra.

Lập tức A Tam thấy bộ dáng của hấn, thấy rất kỳ lạ, vội vàng nói: “A La, người làm sao thế? Khóc cái gì, Gia cũng làm gì nói muốn phạt người.” Lời còn chưa xong, chợt thấy Vân La rầm một tiếng quỳ xuống nói: “Gia, A Tam, ta biết sai rồi, ta trách lầm các người, xin các người tha thứ cho ta lần này, ta không muốn trở về, ta nguyện ý ở trên thuyền hầu hạ Gia, ta không muốn quay lại bờ.”

Duẩn Giám Phi vốn cũng ngây ngẩn cả người, sau khi nghe Vân La nói thế, không khỏi cười lạnh nói: “Thôi thôi, hầu hạ ta? Hừ hừ, ta cũng không dám, chẳng lẽ còn muốn bị hầu hạ thêm mấy cái bạt tai thật đau điếng hay sao? Người không cần nhiều lời, người cũng không phải người cùng chung một con đường với chúng ta, ngày mai hãy về đi, tốt cho người tốt cho chúng ta, cho tất cả mọi người, Gia ta khó có mấy khi phát được thiện tâm như thế lắm, để người đánh ta mà người còn có thể sống trên thế gian này, người tốt nhất ngàn vạn lần đừng lãng phí, trở lại Phi Ly sơn trang mà chăm chỉ làm việc, biết chưa?” Hấn cũng tự biết mấy lời này không ít ý châm biếm, thế nhưng Vân La vẫn thẳng tắp quỳ gối tại chỗ, có điều vẫn không ngừng thì thầm: “Ta không quay về, cầu Gia bỏ qua cho ta một lần này, sau này ta sẽ không dám ... nữa .”

Duẩn Giám Phi không kiên nhẫn, nhìn Vân La, trên gương mặt sờ qua chỗ bị ăn cái bạt tai vẫn còn nhức nhối, hung tợn nói: “Không cần nhiều lời, muốn ta lưu người ở trên giường, lúc nào cũng nhắc nhở ta cú sỉ nhục hôm nay á, còn lâu, người muốn nói ta không đáp ứng người sẽ không đứng lên đúng không, được a, người lên trên boong tàu quỳ đi, nếu có thể kiên trì đến bình minh ta sẽ để người lại. Đừng có ở đây chướng mắt ta.” Hấn vừa mới nói xong, Vân La bỗng nhiên đứng lên, vui mừng không tự kìm hãm được nói: “Gia nói rồi, không được đổi ý, nếu ta có thể quỳ một đêm ở trên boong tàu, ngày mai sẽ không đuổi ta đi.”

Duẩn Giám Phi hừ một tiếng nói: “Chờ người có thể quỳ đến bình minh rồi hãy nói.” Nói xong phát phát tay, Vân La quả nhiên lui ra. A Tam hết sức cả kinh nói: “Gia, người quả thực để hấn quỳ ư, trên boong tàu gió lớn lắm, chân hấn lại có hàn chứng.” Không đợi nói xong, nghe Duẩn Giám Phi hừ một tiếng nói: “Phi, người tin hấn thật sự có thể quỳ đến bình minh ư, không đến một khắc gió biển thế kia nhất định sẽ khiến hấn phải chạy về cho mà xem, đi đi đi, ít nghĩ ngợi đi.” A Tam cả giận: “Được, đây là người nói đấy nhé, để xem đến lúc quả thực hấn quỳ đến hồng cả chân, lương tâm người còn có thể yên ổn được hay không.”

Duẩn Giám Phi cười nhạo một tiếng, mặc A Tam tức giận bỏ đi, lúc này liền đi kiếm Minh Châu Minh Nhược nói chuyện một chút, liền đem chuyện này ra mà nói, không biết vì sao, kia trong lòng vốn chắc chắn Vân La sẽ quỳ không nổi, nhưng dần dần lại nổi lên một tia lo lắng, âm thầm cân nhắc nói: đó là một tên

thật thà, không phải sẽ lại cắn răng bưng bình mà chịu đựng đấy chứ, bằng không đi ra xem xem một chút, chân hần lại cảm tuyệt không được để lạnh. Nghĩ vậy, tâm thần không khỏi hoảng hốt, miễn cưỡng lại cùng Minh Châu rầu ông nọ cảm cảm bà kia xả ra vài câu. Minh Châu là người như thế nào? Lăn lộn trong chốn phong trần mà ra, người khôn khéo của những người khôn khéo, nhìn thấy bộ dạng kia của hần, trong bụng đã sáng tỏ, trong mắt hần hiện lên vẻ kinh ngạc, vội cười duyên nói: “Gia sao vậy? Có phải là đang nghĩ xem còn người quỳ trên boong tàu hay không?” Đăng bởi: admin

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Hần vốn tưởng rằng nói như vậy, Duẩn Giám Phi chắc chắn sẽ thề thốt phủ nhận, nghĩ thôi cũng biết, hần cao ngạo như vậy làm sao lại thừa nhận bản thân đang quan tâm một nô bộc. Ai ngờ vừa dứt lời, chỉ thấy đối phương đứng lên, thản nhiên nói: “Gió ngày càng lớn, ta đi xem xem.” Nói xong bất chấp Minh Châu Minh Nhược có giữ lại, bước nhanh đi lên trên boong tàu, tuy là trong bóng đêm, nhưng vẫn nhìn rõ nơi đó một người đang quỳ thẳng tắp, xiêm y đơn bạc bị gió biển thổi bay phấp phới.

“Người điên rồi, muốn tìm cái chết cũng không phải chết cái kiểu này.” Duẩn Giám Phi vốn nghĩ một khi Vân La quả thực quỳ gối tại nơi đây, hần liền xem đối phương coi như một người thành thật, cười một cái cho không đáng truy cứu, rồi mới để cho A Tam khuyên nhủ hần, sáng mai cho hần trở về là được. A Tam nói đúng, hần là một người thành thật chính trực, chưa từng gặp phải những gì mình đã trải qua, nhìn thấy vụ việc đâm máu như vậy khó tránh khỏi chịu đựng không nổi, tuy nói tội đánh mình rất nặng, nhưng vẫn không khỏi thương hại hần, vốn đã què một chân, thể đã đủ đáng thương lắm rồi.

Ai biết được đến khi quả thực thấy Vân La quỳ gối tại đó, hần cũng không biết nộ khí từ đâu mà bùng bùng nổi lên, bước vài bước lên phía trước, một tay kéo Vân La đang cóng đến phát run dậy, hần nhin không được liền cúi ằm lên.

Vân La ngẩng đầu nhìn về phía hần, có lẽ là đầu bị gió thổi đến choáng váng mất tiêu rồi, lơ mơ một lúc lâu mới nhận ra hần là Duẩn Giám Phi, bên môi hần lộ ra vẻ tươi cười, vui vẻ nói: “Gia, người. cho ta ở lại hả?”

“Ở lại cái con khỉ, cái bộ dạng của người như vậy, lưu lại cho người ta làm thịt à, ta không thể lần nào cũng đều để người bên người mà bảo vệ được.” Duẩn Giám Phi lúc này vô cùng hối hận, lúc ấy sao suy nghĩ lại bông bột đến vậy, đem cái tên thành thực như thể này lên thuyền, hiện tại thì hay rồi, phiền toái sát gót rồi, muốn tổng tiền cũng tổng không nổi nữa rồi. Có khác gì ôn thần đầu cơ chứ. Mời đến để dằn cát bước gian nan.

Vân La không lên tiếng, lại giãy ra khỏi hần, xoay người lại quỳ gối nơi đó. Duẩn Giám Phi không biết vì sao, thấy hần quật cường như thế, trong lòng chỉ cảm thấy sốt ruột vô cùng, duỗi tay ra, định kéo hần đứng lên trực đưa trở về phòng, không ngờ phía sau bỗng nhiên truyền đến giọng nói của A Tam: “Gia, vô dụng, tên này hần muốn chết rồi, ta vừa mới ra khuyên hần cũng không nghe, không phát hiện trong tay hần có cầm miếng sứ, cũng là vừa rồi ta nóng nảy bức hần, ta nói cưỡng ép cũng phải mang hần về, còn không để hần lưu lại, thì lấy cái chết mà tạ tội.”

“Lấy cái chết mà tạ tội?” Duẩn Giám Phi hét to một tiếng, trong lòng không hiểu sao rét lạnh, cúi đầu nhìn, quả nhiên tay phải Vân La đang nắm chặt, hần đưa tay bắt lấy, ra sức mở ra cho bằng được, lại nghe Vân La thản nhiên nói: “Gia, có rất nhiều phương pháp tử vong, người đoạt được miếng sứ này, ta còn có thể đi tìm huynh đệ nào đó mà mượn đại đao.”

“Người?” Duẩn Giám Phi lâm vào chán nản, một lúc lâu sau oán hận thở hắt ra: “Được, người hiện tại là muốn hàng phục ta chứ gì? Cho là ta sợ người chết à? Người chết thì liên quan gì đến ta? Mẹ nó, ta là cái gì mà để cho người uy hiếp chứ?” Hần bước đi thông thả, gần mỗi tiếng đều ngoan độc vô cùng.

Đầu Vân La cúi thấp xuống, hần từ lâu đã biết rằng bản thân ở trong lòng Gia chỉ tựa như một cây cỏ bé nhỏ không đáng kể, có điều trực tiếp nghe những lời này từ miệng hần nói ra, trong lòng vẫn đau vô cùng. Ngẩng đầu, hần nhìn ánh mắt của Duẩn Giám Phi, thản nhiên nói: “Gia, Vân La quỳ ở chỗ này hay là một cái xác đã chết cũng không có một chút quan hệ gì với Gia, nhưng nếu như làm vậy có thể làm cho trong

lòng Gia thoải mái một chút, đối với Vân La mà nói, cũng là đáng.” Ánh mắt hắn dời về phía ngực Duẩn Giám Phi: vết sẹo kia rốt cuộc hình thù ra sao? Bây giờ còn đau hay không? Bởi vì sự việc ngoài ý muốn lần đó mà Gia bức chính mình trở thành Tu La địa ngục, nội tâm kỳ thật nhất định là rất đau. Hắn đang nghĩ lung tung, thỉnh linh thân thể chợt nhẹ bẫng, thì ra cả người đã bị Duẩn Giám Phi chặn ngang ôm lấy, nghe hắn thì thào mắng: “Mẹ nó, ta kiếp trước không biết làm ra cái nghiệt gì, làm sao mà đời này lại gặp phải người cái tên hết hy vọng như thế này chứ, sớm biết như thế, lúc trước nên xe đi bên cạnh người cứ chạy, cho người đông chết ở nơi đó luôn.”

A Tam kinh ngạc nhìn Duẩn Giám Phi ôm Vân La quay trở về trong thuyền, lẩm bẩm: “Này mắng cũng thật đủ tàn nhẫn, là tính cách của chủ tử, bất quá một bên mắng, động tác sao lại rất không phù hợp với nội dung mắng? Huống chi Gia vẫn ôm hắn vào phòng, đây thật đúng là kỳ cảnh, không có ai có thể làm cho Gia đối đãi như vậy đâu, cho dù Vân La lớn hơn hắn vài tuổi, kính lão tôn hiền cũng đâu có phải cái cách tôn kính như thế chứ? Ôm trong bụng đầy nghi ngờ, hắn cũng chạy theo phía sau.

Vân La cũng ngây ngẩn cả người, nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có một ngày được Duẩn Giám Phi ôm vào trong ngực, Duẩn Giám Phi thấy ánh mắt của hắn, chính mình cũng ngây ngẩn cả người: sao lại có thể như vậy? Bản thân sao lại có thể ôm một nam nhân như thế này, hắn vẫn nghĩ đến bản thân ôm ấp chỉ nên là những tiểu mỹ nhân nhuần ngọc ôn hương, ai biết lần đầu tiên ôm người, lại ôm đúng một nam nhân như vậy, hơn nữa là quan trọng nhất là, nam nhân này mấy canh giờ trước vừa mới đánh mình. Duẩn Giám Phi phần nộ rồi, mẹ nó, mình nhất định là điên rồi, nhất định là như vậy. Dưới cơn giận, vì vừa rồi chính mình vừa mới vứt bỏ mặt mũi, hắn đem Vân La “rầm” một tiếng ném thật mạnh lên giường, giận dữ hét: “Nghe kỹ cho ta, ngày mai, người liền đi cho ta, không trở về Phi Ly sơn trang cũng được, tóm lại cút càng xa càng tốt, tốt nhất để ta vĩnh viễn cũng đừng nhìn thấy cái mặt đáng ghét này của người.” Nói xong xoay người mà đi. Đăng bởi: admin

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Vân La tứ chi vốn co chặt dần dần thả lỏng ra, cười khổ một tiếng: Kết cục cuối cùng lại là như vậy ư? Cuối cùng, hắn vẫn không thể nào khiến Gia thay đổi tâm ý, hắn vẫn không thể chuộc tội cái tát kia, không sai, chính là kết cục như vậy, không sai, đây là cái hắn nên nhận, là điều hắn nên thỏa mãn, Gia không giết hắn, thậm chí không hề trách phạt hắn, vừa rồi còn. ôm hắn trở về. Con người vô thần nhìn lên đỉnh giường, hai hàng lệ dần dần lăn xuống: đủ rồi, vậy là đủ rồi, hắn chỉ cần vĩnh viễn nhớ kỹ thời khắc Gia ôm hắn này là đủ rồi, chỉ cần nhớ lại thời khắc này, cũng đủ giúp hắn từ từ trải qua quãng đời còn lại.

Đêm dần trôi, phương Đông sáng lên ánh mặt trời, ngay tại nơi biển trời cùng tiếp giáp, thái dương chậm rãi hiện lên. Cho dù ngắm nhìn đã nhiều năm, nhưng vẫn thấy xem cảnh mặt trời mọc trên biển chưa đủ, cảnh tượng hùng vĩ đẹp đẽ kia sẽ lại khiến cho cảm xúc của bản thân thêm mê mông, hào khí vạn thiên. Có điều sáng hôm nay, vì sao bản thân lại nhìn ngắm đến thất thần nhỉ? Trong đầu hắn hoàn toàn đang bị một chuyện khác chiếm cứ, cứ thế đối với ngay cả cảnh mặt trời mọc mình thích nhất cũng không còn thấy hấp dẫn nữa.

“Gia, người. có phải là đang ngắm thái dương không đó?” A Tam sau khi quan sát ánh mắt chủ tử lần thứ n, hết sức nghiêm túc đưa ra vấn đề: Please, Gia a, thái dương đều lên cả rồi đấy, người vẫn còn ngắm đường chân trời nữa làm gì vậy? Nơi đó lúc này chẳng còn có cái gì nữa rồi a.

“A? Dương nhiên. Là đang ngắm rồi.” Duẩn Giám Phi lấy lại tinh thần, hết sức liều mạng mạnh miệng thừa nhận. Nghĩ nghĩ một chút, vẫn không nhìn được hỏi ra dăm chiêu trong lòng: “A Tam, mấy chiếc thuyền cho trở về đã đi chưa?” Thấy A Tam gật đầu nói: “Vâng, các huynh đệ đều đã chuẩn bị xong rồi, mỗi thuyền trở về ta chỉ để lại mười mấy huynh đệ, nếu không sức chiến đấu của chúng ta sẽ suy yếu không ít mất, vạn nhất gặp phải Phương Lục Dương, nói không chính xác sẽ có hại.”

Duẩn Giám Phi buồn cười nói: “Đúng vậy, ngàn vạn lần phải bảo trì sức chiến đấu, nếu không một khi bị thằng cha kia đánh bại, chúng ta còn phải nói, người cứ tin chắc là cực kỳ thảm bại.” A Tam nghe xong,

chẳng những không nhăn mày, vẻ mặt còn hết sức hăng hái nói: “Ừm, hần nếu dám bắt ta, ta sẽ mắng chửi hần đến mức không chắt bỏ đầu ta ngay lập tức không được, ha hã.”

Duẩn Giám Phi cười ha ha: “Phượng Lục Dương nếu nghe được lời này của ngươi, chỉ sợ không dám tới bắt ngươi.” Nói xong quay ra nhìn vào bên trong thuyền, thu vẻ tươi cười nói: “Đi xem hần thu xếp ra sao đi, cũng nên đi rồi. Đừng quên cho hần thêm nhiều bạc một chút, nếu hần thích hải sản, đem mấy con cá tươi bắt được ở đằng sau cho hần mang theo, tốt xấu gì cũng là chủ tớ một thời, được rồi, ngươi đi đi, cũng giúp hần một chút, nói ta hôm nay trong người khó chịu, không tiện tiễn hần.”

A Tam cũng thở dài, thầm nghĩ nghe khẩu khí của Gia, rõ ràng có chút luyến tiếc, từ lúc nào mà học được cách quan tâm người ta như thế vậy? Nhưng nghĩ lại, thầm nghĩ chắc mình suy nghĩ nhiều quá rồi, Gia như vậy sao có thể để tâm tới Vân La cho được, có thể chỉ như hần nói, quan hệ chủ tớ một thời mà thôi. Hần vốn định cầu xin giúp Vân La, nhưng lại nghĩ đến hôm qua Duẩn Giám Phi phải chịu một cái tát, nếu lại nhắc lại, không chừng lại càng thêm căm tức, đây không phải như lúc bình thường, miệng thương lưỡi kiếm, hi hi ha ha có thể tha thứ, một khi thật sự tức giận, ngay cả ta cũng đuối ấy chứ, chịu thôi, ta đây có khi chưa cứu được người, lại kéo thêm mình vào nữa ấy chứ, huống chi cuộc sống dăm dăm chém chém trên biển này, quả thật không thích hợp với Vân La, vì nghĩ như vậy, đành đem mấy lời định khuyên bảo Duẩn Giám Phi thay đổi chủ ý nuốt vào trong bụng.

Phút chốc, đi đến phòng của Vân La, gõ gõ cửa, không thấy ai lên tiếng trả lời, hần chợt thấy kỳ quái, thầm nghĩ người này tâm cũng thật thoải mái quá đi, ban đêm như vậy còn có thể ngủ ngon được, lại gõ thêm vài tiếng, vẫn không người đáp lại, bất quá cửa không khóa, bởi vậy hần gõ vài cái, liền tự mở tung cửa, A Tam vội vàng tiến vào, chỉ thấy Vân La nằm thẳng tắp ở trên giường vẫn không nhúc nhích, hần đột nhiên nhớ tới đêm qua hần nói không lưu hần lại, hần liền tự sát tạ tội, không khỏi sợ tới mức tim và mặt muốn vỡ ra, vội vàng chạy đến, vừa sợ hãi kêu lên thật to: “Vân La, Vân La, ngươi. Ngươi đừng làm ta sợ a.” Đợi đến khi bỏ nhào đến, thăm dò hơi thở, vẫn rất bình thường, lúc này mới yên lòng.

“Ngươi dậy ngay cho ta, giờ là lúc nào rồi, còn có tâm trạng mà ngủ.” A Tam vừa tức giận vừa buồn cười, đưa tay dựng Vân La dậy, ai ngờ vừa xóc nách, dù cách một lớp áo vẫn cảm thấy rất nóng, hần vừa mới yên tâm được chút lại cuống cuống lên, vội vàng lần sờ trán, quả nhiên nóng bỏng cả tay, lại nhìn hai gò má Vân La, chỉ thấy ửng đỏ bừng bừng, trong lòng biết đây là nhất định do đêm qua bị phong hàn, có điều sốt ghê gớm thế này, bệnh chắc chắn không nhẹ, khó trách tên này mơ mơ màng màng mê man. Vì vậy vội bứt ra, vừa phái người đi tìm thầy thuốc trên thuyền, vừa chạy đến chỗ Duẩn Giám Phi báo cáo.

Duẩn Giám Phi đang ăn điểm tâm, thấy hần tiến đến, thản nhiên hỏi: “Đều thỏa đáng rồi hả? Lên thuyền chưa?” A Tam “khụ” một tiếng nói: “Thu xếp cái gì, lên thuyền cái gì, Gia ngươi mau đi xem một chút đi, Vân La đêm qua chắc bị nhiễm phong hàn mất rồi, bây giờ đang phát sốt bừng bừng, trán không khác gì cái hỏa lò.” Không đợi nói xong, Duẩn Giám Phi sớm ngay ngăn cả người, thất thanh nói: “Ngươi nói cái gì?” Vừa vội vàng ném đôi đũa, chạy đến phòng Vân La, A Tam vội vàng đuổi theo sau. Phía sau Minh Châu cùng Minh Nhược nhìn theo bóng dáng bọn họ, Minh Nhược liền bỗng nhiên nói: “Minh Châu, ta sao lại cảm thấy Gia đối với Vân La này hình như để ý không giống bình thường thế nhỉ?” Minh Châu cười lạnh một tiếng, nói: “Đừng đoán mò nữa, như chúng ta, còn có thể bại bởi cái người què kia sao, ta đêm trước nói cho hần chuyện về vết thương trên người Gia, hần là một tên thành thật, biết bản thân đã oan uổng Gia, tự nhiên nhận thức được mình không xứng với Gia, sau này để xem hần còn dám đối với Gia ôm ấp si tâm vọng tưởng, chỉ cần hần rời xa Gia, ngươi còn sợ Gia không quên được hần ư?”

Bụi : ô hô hô, ảnh cuồng quýt lên vì bé La kìa >___ Đăng bởi: admin

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Duẩn Giám Phi vội vàng chạy vào phòng của Vân La, lúc đó thầy thuốc trên thuyền đã chẩn mạch xong, thấy hần tiến đến, thổn thức nói: “Sốt kinh khủng luôn, nếu không mau nghĩ cách hạ sốt, nói không chừng còn phải bỏ mạng ấy chứ.” Hần vừa nghe liền nóng nảy, nói: “Còn không mau mau nghĩ cách đi.” Thế là

tất cả mọi người trên thuyền công việc lu bù lên, lúc này cũng không có nữ tử, đám hán tử này đánh đâm chém giết dưới quyền bọn họ, người nào cũng đều là cao thủ nhất đẳng chân chính, nhưng nếu nói đến việc chăm sóc người bệnh, cả đám đều hết sức vụng về, thô lỗ, ở nơi này chỉ thêm chương mắt. Duẩn Giám Phi chịu không nổi, đuổi hết bọn họ đi, chỉ để lại Đẳng Lung, A Tam phụ giúp mình trong này.

Đẳng Lung thật ra lại rất chu đáo, dùng rượu lau đi lau lại người cho Vân La, sốt cũng dần dần lui được một chút, đám thầy thuốc lúc này mới thở phào một cái, đều cười nói: “Đứa nhỏ này quả có phúc khí, rốt cuộc cũng từ trong quỷ môn quan mà bỏ được trở lại.” Tối buổi chiều, đã đỡ sốt, nhà bếp đưa cháo nhuyễn đến, Duẩn Giám Phi thấy A Tam cùng Đẳng Lung đều mệt mỏi, liền cho bọn họ trở về, nói: “Hôm nay vì tên Vân La này bị bệnh mà nhốn nháo hết cả, đội thuyền vốn đưa định đưa về cũng không đi, hai người các người nên trở về đi nghỉ đi, ngày mai sắp xếp bọn họ trở về, nơi này có ta coi chừng là được rồi.”

Vân La đã tỉnh táo lại, nằm ở trên giường suy yếu nói: “Sao dám làm phiền đến Gia, chỉ cần. Chỉ cần không bắt Vân La. trở về nữa, ta. cho dù có chết. dưới suối vàng. cũng.” Không đợi bốn chữ “vô cùng cảm kích” nói ra, Duẩn Giám Phi đã quát lên ngắt lời, trách mắng: “Cái gì mà chết với sống, mới có chút khởi sắc đã nói hươu nói vượn.” A Tam thấy thế tạm dừng thời cơ, vội vàng tiến lên bồi cười nói: “Thế. Gia, rốt cuộc có muốn bắt hán trở về nữa hay không?”

“Về cái gì mà về? Người không nhìn thấy hay sao, hán đã như vậy rồi, còn có thể dậy nổi nữa à?” Duẩn Giám Phi rống to, có điều lúc này miệng lưỡi A Tam vô cùng phối hợp, nói giỡn, một khi từ chính mình miệng mình nói ra, nếu làm cho Gia cảm thấy không còn mặt mũi, lại bắt Vân La quay về thì biết làm sao? Thế là, hán cùng Đẳng Lung hai tên hết sức khoái trá lui xuống. Trong phòng nhất thời chỉ còn lại Vân La cùng Duẩn Giám Phi.

“Người. Ngủ một lúc nữa đi.” Ngồi xuống cái ghế ở bên giường, Duẩn Giám Phi vừa thấy khó hiểu bản thân vì sao lại có thể hảo tâm như vậy. Vân La còn cố tình cười, nói: “Gia, ta ngủ cả một ngày rồi, không buồn ngủ nữa, ta. có thể hỏi Gia một vấn đề không?”

“Nếu ta nói không được, người sẽ không hỏi sao?” Duẩn Giám Phi nhắc chân bắt chéo, cố khôi phục tâm tình rối loạn trong lòng. Quả nhiên, Vân La lại cười, một lúc, mới lấp bắp hỏi: “Vì sao. vết thương trên người Gia, Minh Châu lại biết lai lịch của nó?” Tuy rằng biết rõ bản thân không có tư cách so bì với Minh Châu, nhưng Vân La trong lòng vẫn có nghi vấn này, chẳng sợ câu trả lời của Duẩn Giám Phi sẽ khiến hán tổn thương đau đớn, sẽ làm hán từ nay về sau tuyệt vọng hoàn toàn, vẫn tốt hơn hiện tại vì những nhu tình bất ngờ này mà bị dày vò mãi trong tự ti và hi vọng.

“Chỉ là vấn đề này thôi phải không? Minh Châu nói cho người à?” Duẩn Giám Phi nhíu mày, kỳ quái Vân La vì sao lại cảm thấy hứng thú đối với vấn đề này: “Ừm, người hán là biết ta mua hai người bọn họ là để làm gì rồi?” Thấy Vân La chần chừ, lắc đầu: “Ừm, đại khái đoán được một chút.” Hán thất bại, thở dài: “Ai, người sống đến từng ấy tuổi thật uống phí quá đi, ngay cả chuyện trăng gió này cả một chút cũng không biết, ta mua bọn họ đương nhiên là để giải quyết nhu cầu rồi, đừng nói với ta, người ngay cả nhu cầu của nam nhân là gì cũng không biết đấy?”

Mặt Vân La lập tức đỏ bừng, kỳ thật hán cũng đã mơ hồ đoán ra thân phận của Minh Châu và Minh Nhược, chỉ là vẫn ôm ấp ảo tưởng không muốn tin tưởng, hiện giờ nghe Duẩn Giám Phi chính miệng thừa nhận, tim đau không khác gì dao cắt, lại nghe hán nói tiếp: “Có một đêm Minh Châu thấy vết sẹo này, hỏi ta là chuyện gì, dù sao cũng không phải bí mật gì, cho nên mới nói cho hán biết, không nghĩ hán lại nhiều chuyện nói cho người, ta nói người, làm sao mà bỗng nhiên thay đổi thái độ, thà quỳ gối trên boong tàu cũng không chịu quay về thế.”

“Ta. Có thể. Xem vết sẹo kia một chút được không?” Rõ ràng nói với chính mình nên nhắm mắt lại, từ nay về sau chỉ mang ơn với nhu tình của Gia, sẽ không ôm ấp ý nghĩ không an phận gì đó, nhưng từ miệng nói ra lại là một câu khác, có lẽ, đây mới chính là tâm ý của bản thân, để hán xem vết sẹo của Gia một chút, xem qua một chút thương tổn hán đã từng phải chịu đựng, từ nay về sau sẽ không tự cho là đúng mà oan uổng hán, bất kính với hán, đúng vậy, hán chỉ có duy nhất một mục đích này, tuyệt đối tuyệt đối không có tâm tư nào khác.

“Sao thế? Bỗng nhiên hứng thú với vết sẹo này? Chính mình còn đang bệnh, còn tò mò như vậy.” Nói là như thế nhưng Duẩn Giám Phi vẫn giải khai vạt áo, để lộ ra một vết sẹo khắc sâu, dài ba tấc trên ngực, bởi

vì lúc ấy bị thương quá nặng, cứ thế vết sẹo kia cho tới bây giờ vẫn nổi lên một màu đỏ dữ tợn, giống như luôn nhắc nhở chủ nhân, ngàn vạn lần không được phép quên bài học đẫm máu này.

Tim Vân La bỗng nhiên đập thật nhanh, hắn không hề phát giác ánh mắt của bản thân trong nháy mắt liền trở nên nhiệt liệt, hắn nhìn vết sẹo kia không chớp mắt, trong lòng bị một cảm giác hạnh phúc nho nhỏ làm cảm động: đó là thương tổn nặng nhất Gia từng chịu, hắn đã trải ra ngay trước mặt mình, chính là đã coi mình như tri kỷ, đủ rồi, vậy là đủ rồi, sau khi thương tổn Gia còn có thể được hắn toàn tâm tín nhiệm như vậy, không còn gì để cầu xin nữa.

“Vân La, người.” Giọng nói của Duẫn Giám Phi ngắt dòng suy nghĩ của hắn, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy đối phương đang nhìn mình hết sức kỳ lạ, trong mắt lóe lên hào quang thâm thúy mê ly, hào quang kia giống như có thể xuyên suốt hết thảy ý nghĩ trong lòng mình, Vân La lập tức luống cuống, vội vàng cúi đầu, lắp bắp nói: “Gia, ta chỉ là. Chỉ là.” Đang không biết nên giải thích thế nào cho tốt, thình lình hai tay đột nhiên bị cầm, giọng nói thấp trầm dễ nghe của Duẫn Giám Phi rót vào bên tai hắn: “Người chỉ là sao? Đừng nói với ta là người chỉ là thích xem vết sẹo mà thôi.”

Bụi: ẻm nguy đến nơi ờy =___= Đăng bởi: admin

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

“Gia, ta. Ta. Ta chỉ là thích xem vết sẹo thôi mà.” Thật sự không có lý do nào khác để, nếu Duẫn Giám Phi giúp mình tìm một lý do nào đó, cho dù lý do này có nhiều điểm vô lý đến đâu, Vân La cũng sẽ sẵn sàng nhận lấy. Không ngờ vừa mới nói xong, đã bị Duẫn Giám Phi ôm lấy cổ, bên miệng hắn khẽ lên một nụ cười gian, nhiệt tình trong ánh mắt so với lúc Vân La nhìn thấy vết sẹo chỉ có hơn chứ không hề kém: “Người cho là thứ lý do lý chầu này Gia có thể tin nổi à?” Hắn cười không khác gì hồ ly vừa mới trộm được một con gà trống lớn: “Người thích ta, đúng không? Trước người nhất định muốn theo ta rồi bến, cho dù chân có tật cũng muốn theo ta rồi bến, chính là vì thích ta đúng không? Sở dĩ đánh ta, cũng là bởi vì người cho ta là một con quỷ, yêu càng sâu trách nhiệm càng nặng phải không? Người nhất định muốn biết Minh Châu vì sao lại biết được lai lịch vết sẹo này, nhất định phải nhìn thấy vết sẹo này một lần, là bởi vì tận sâu trong lòng, người không muốn thua kém so với Minh Châu, người hy vọng ở trong trái tim của ta, địa vị của người có thể ngang hàng với Minh Châu bọn họ thậm chí còn cao hơn nhiều, có phải như vậy hay không?”

“Không. Không phải. Ta. Ta.” Vân La bối rối phủ nhận, có điều phủ nhận thì có tác dụng gì, trong mắt của Duẫn Giám Phi chỉ thấy ánh lên thần sắc đã thấu tỏ tất cả mọi việc. Vân La cảm thấy được mình ở trước mặt hắn phủ nhận chỉ còn giống như giả bộ giả tịch, thế nhưng không phủ nhận thì còn có thể làm gì đây, hắn thật không thể thừa nhận mà nói “Đúng, Gia những gì người nói đều đúng hết”, những lời đáng xấu hổ như vậy làm sao người ta có thể nói được chứ? Hắn căng thẳng đến độ gân xanh đều nổi hết lên, Duẫn Giám Phi bỗng nhiên thu lại khí thế bức người kia, thay bằng nét tươi cười bình thản. Vân La thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng ngay sau đó, ngay lúc đối phương bỗng nhiên đẩy hắn ngã ra trên giường, bắt đầu cởi bỏ nút thắt quần áo mùa đông, hắn mới phát hiện bản thân thật sự đã yên tâm quá sớm mất rồi.

Vạt áo mở rộng, lộ ra màu da nhờ tinh dưỡng đã hơn một năm mà trở nên trắng nõn hơn một chút, trên ngực hai quả hồng anh gặp phải không khí rét lạnh, phút chốc đã dựng đứng lên. Răng môi Duẫn Giám Phi du tẩu trên phần da thịt rộng lớn trước ngực, hơi thở hắt dồn dập lên, bắt được hai tay Vân La đang liều mạng giãy giụa ngăn cản: “Ngoan, Vân La, người có biết rằng người cần bản không cần đem mình ra so sánh với Minh Châu bọn họ, trong lòng ta, người vừa đáng yêu lại sạch sẽ, ngay cả hai má lúc giận dữ đỏ bừng, bây giờ ngấm lại chỉ thấy động lòng người, người thích ta, là người ban đầu nói cho ta biết sự thật này, vậy không thể trách ta đòi người một đêm nay, bởi vì chính người để ta biết chuyện này, chính người làm cho ta không khống chế được bản thân mình.” Hắn hồ loạn hôn Vân La, một tay vội vàng cởi bỏ tất cả quần áo của hắn, dưới ánh nến sáng ngời, trong trường lụa mỏng hai bóng người rất nhanh liền dây dưa cùng một chỗ, trong căn phòng nhỏ xíu chỉ trong khoảnh khắc đã tràn ngập tiếng thở dốc rõ ràng, tiếng rên

rỉ tiêu hồn, tiếng kêu đau bị đè nén, tiếng an ủi ôn nhu, còn có tiếng va chạm *** mi chốc chốc lại vang lên, những thanh âm này đan vào nhau, khiến cho hai người đang chìm đắm trong dực vọng hoàn toàn quên hết đất trời ngoài kia.

Đến tận sáng sớm, dương quang trên biển đã chiếu vào nhưng xuân sắc khắp phòng vẫn chưa lui bước. Vân La ngủ say cuộn tròn trong ***g ngực rộng của Duẩn Giám Phi, bên khóe miệng đều phảng phất ý cười thỏa mãn. Duẩn Giám Phi mở mắt ra, liền nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của người trong lòng. Hắn chưa từng trải qua sự yên bình thế này, thứ cảm giác yên bình thoải mái không còn muốn nghĩ đến cái gì khác nữa này, chỉ cần lẳng lặng ôm ấp con người này là có thể bình tĩnh coi mọi sự nhẹ tựa lông hồng. Đây có phải là hạnh phúc không? Hắn yên lặng nghĩ, có điều hắn không rõ vì sao lại là Vân La, vì cái gì lại là Vân La đưa đến cho hắn cảm giác này, trước đó, hắn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ nảy sinh tình yêu đối với Vân La, nhưng đêm qua, khi người này đã cúi đầu nhu thuận, mang theo ngữ khí khẩn cầu hỏi chuyện vết sẹo của hắn, xin được nhìn vết sẹo của hắn một lần, hắn nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình của đối phương khi thấy vết sẹo, hắn hiểu được thì ra Vân La ôm ấp thứ tình cảm này với mình, trong lòng cảm giác muốn hắn lập tức liền bạo phát.

Hết thấy sự việc thoát nhìn đều thấy không thể xảy ra, nhưng lại đều thuận lý thành chương mà xảy ra. Ngay khi đêm qua hắn ôm Vân La, nhớ tới việc, bình thường có thể nói là không đúng tí nào, vì chính mình mà đêm cuối thu luyện tập bơi lội, nhớ tới việc hắn bởi vì thất vọng với mình mà giận dữ, hung hăng đánh mình, nhớ tới lúc trên đầu thuyền, hắn đoạt lấy bình rượu của mình bởi vì sợ mình uống nhiều mà tổn hại đến thân thể. Hắn thậm chí yêu chủ nhân hắn, có điều cũng nhu thuận yêu như vậy mà quên cả bản thân, hết thấy hết thấy những điều này trong mắt Duẩn Giám Phi đều chỉ làm cho Vân La trở nên vô cùng đáng yêu.

Duẩn Giám Phi cuối cùng cũng hiểu được, vì sao bản thân lúc nào ở trước mặt Vân La cũng không hề đề phòng mà bộc lộ tâm sự, đó là bởi vì trong lòng hắn sớm đã nhận định Vân La là người của chính mình, không phải kiểu huynh đệ đồng sinh cộng tử, cũng không phải người cùng chung lợi ích, một thứ trước kia hắn không biết, hiện tại tất nhiên đã biết, hắn có thể coi Vân La như tình nhân của chính mình, một tình nhân vĩnh viễn sánh bước cùng mình. Không muốn lại được, hắn không hề ôm ấp mục đích xấu xa gì với mình, cho nên hắn dám đánh mình, sau khi đã nghĩ thông suốt những điều này, Duẩn Giám Phi lại càng thêm khoái trá.

Ngoài cửa một tiếng thét kinh hãi làm ngắt quãng luồng suy nghĩ của hắn, người trong lòng bất an động dậy hai cái, tựa hồ sắp tỉnh lại, nhưng cuối cùng bởi vì đêm qua quá mệt mỏi nên vẫn không tỉnh dậy nổi. Duẩn Giám Phi nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Vân La dỗ hắn ngủ say, một bên nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn ra ngoài cửa, dùng truyền âm nhập mật rít gào nói: “Ngoài cửa là ai, có cái gì trước tiên cứ đứng đó chờ cho ta, đừng gào thét như quỷ như thế.” Hắn nói xong, đối phương cũng dùng thanh âm truyền âm nhập mật kinh ngạc hỏi: “Gia, người người người người. người lừa gạt. lừa gạt ai thế? Không phải là Vân La đáng thương đây chứ? Người. Gia, người sao có thể làm ra cái chuyện nhân thần cộng phần, heo chó cũng không bằng* thế này, hắn còn bị bệnh a, hơn nữa thân phận của người. Người thế này không phải là hại hắn rồi hay sao?” Không cần nói thêm, vừa nghe cái miệng thối này, Duẩn Giám Phi đã biết ngay: là A Tam đến.

*Êm chữ là người lẫn thân đều phải giận dữ, đề tiện không bằng heo chó =))) Đăng bởi: admin

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

A Tam đợi hết non nửa canh giờ ở đại sảnh bên ngoài, Duẩn Giám Phi mới áo mũ chỉnh tề tiêu sai đi ra, ra phía bên ngoài gọi hai người hầu, phân phó bọn họ đi chuẩn bị dụng cụ tắm rửa và y phục, lúc này mới quay lại hung hăng trừng mắt liếc A Tam một cái, tức giận nói: “Kỳ quái, rõ ràng bộ dạng của người, sao lại chỉ giỏi làm mấy chuyện của cẩu thê hủ, người ta nói hảo cẩu không cần đường, thê nhưng người ngay cả một hảo cẩu cũng làm không xong.” Hắn vừa nói, vừa ra hiệu cho A Tam theo mình ra bên ngoài nói chuyện, khỏi ảnh hưởng đến mộng đẹp của Vân La trong phòng.

A Tam cũng không chịu lép vế, hướng hồ vẫn luôn cùng chủ tử đầu võ mồm đã thành thói. Vừa đi vừa cũng không chịu phục nói: “Ta cũng thấy rất kỳ quái, rõ ràng mặc quần áo của người, đội mũ mào của người, sao

lại cứ làm mấy chuyện không bằng cảm thú như thế, thì ra cái câu mặt người dạ thú chính là từ đó mà ra a.” Nói xong hai người đi vào thư phòng của Duẩn Giám Phi, Duẩn Giám Phi hừ một tiếng, nhìn hấn còn chăm chú nói: “Vân La thích ta, ta cũng thích hấn, ta cảnh cáo ngươi, hiện tại ở trong này đấu võ mồm thì không sao, nhưng nếu ngươi dám âm thầm phá hỏng hình tượng của ta trong lòng Vân La, tích cực cản trở chúng ta ở bên nhau, đừng trách Gia ta vô tình, đem ngươi tống cho Phương Lục Dương, ta tin tưởng hấn nhất định sẽ hết sức vui vẻ tiếp thu ngươi hơn nữa còn tốn tâm tư vì ngươi mà nghiên cứu mấy thứ hình cụ ly kỳ.”

“Gia, ngươi thật không có lương tâm, A Tam ta là vì ai mà vào sinh ra tử, vất óc nghĩ ngợi những lời mắng chửi thất đức a, bây giờ ngươi thấy ta không còn giá trị lợi dụng gì nữa, đã định đem ta vất cho cái tên bên đối địch, nếu ngươi thật sự định làm như vậy, không bằng đem ta vất xuống biển làm mồi cho cá mập luôn đi.” Tuy rằng oán giận, nhưng vẫn có thể nghe ra A Tam đối với việc bị uy hiếp đem vất cho Phương Lục Dương là thực sự e ngại, Duẩn Giám Phi vừa lòng gật gật đầu, cho rằng mọi việc như vậy có thể bỏ qua, lắm bầm: “Thật sự là kỳ quái, ta trước kia không phát hiện tách xa Vân La một thời gian đã nhớ muốn chết, sao bây giờ sau khi trải qua thân cận da thịt, mới xa có một chút mà trong lòng đã nôn nao không chịu nổi thế này nhỉ? Rõ ràng. Rõ ràng hấn chỉ là một người thọt, bộ dạng cũng không bằng Minh Châu Minh Nhược, vì sao lại nhớ hấn thế nhỉ?” Hấn vừa nói vừa đứng lên, lắm bầm nói: “Không được, hấn chắc đã tỉnh, ta phải đi xem sao, cũng không biết sốt đã hết hấn hay chưa, tối hôm qua lại không phát sốt.” Nói rồi cũng không để ý đến A Tam, đi thẳng.

A Tam ở đằng sau hấn thè lưỡi, thầm nghĩ: tối hôm qua không phát sốt? Hừ hừ, tối hôm qua hai người các ngươi đều dính lấy một chỗ, nhiệt hỏa bừng bừng, cho dù có phát sốt chẳng lẽ còn cảm thấy được chắc? Nghĩ nghĩ, hấn cũng biết lúc này Duẩn Giám Phi trong lòng đã chẳng còn để ý được gì nữa, nói gì cũng đều vô dụng, chỉ là nghĩ đến tính tình thành thật của Vân La, hơn nữa còn cả giao tình thường ngày giữa mình và hấn, lúc này biết phải làm sao, thật sự thật sự là làm khó hấn mà. Khó khăn chịu đựng được đến buổi chiều, thuyền cập vào một bến cảng, vì mới đánh xong một trận ác chiến, bởi vậy đặc biệt đến chỗ này để bổ sung vũ khí trang bị, nước ngọt lương khô rau dưa... Duẩn Giám Phi bởi vì bị mấy ông chủ quen biết trên bờ mời đi uống rượu, thuận tiện bàn bạc một chút về vụ bảo hộ mấy thuyền mậu dịch, cho nên buổi tối không trở lại. Hấn vốn muốn dẫn Vân La cùng đi, nhưng nhìn thấy hấn lần đầu hầu hạ, lại đang bị bệnh, thân thể có chút suy yếu, hấn có chút hối hận bản thân đã quá hấp tấp, nhưng cũng không còn cách nào, đành phải mang theo Đẳng Lung lên bờ, để A Tam lại trong này chăm sóc Vân La.

Đợi cho Duẩn Giám Phi đi được nửa canh giờ, A Tam nghĩ cách đuổi khéo những người trong phòng đi, thấy tinh thần Vân La so với trước cũng tốt hơn rất nhiều, mới nói ra những lời thăm thía: “Vân La a, nói lý lẽ, ta không định quẩn chuyện của ngươi với Gia, nhưng ngươi là do ta giật dây Gia mua về, ngươi lại xem ta là một người bạn tri tâm, có những lời này nếu ta không nói ra, chỉ trơ mắt nhìn ngươi nhảy xuống hồ lửa, thật sự là ta không đành lòng. Nhưng ta dù có nói cho ngươi hay, ngươi hiện tại đang đắm chìm trong tình yêu của Gia, chưa chắc đã nghe lọt tai, ta còn bị Gia xử phạt. Ai~, thật sự là làm cho ta khó xử.”

Vân La tuy rằng chưa từng đọc sách, nhưng lại rất thấu hiểu lý lẽ, nghe A Tam nói như vậy, cái đầu bị tình yêu làm cho mê mẩn kia lập tức tỉnh táo lại, thành khẩn nói: “A Tam, ngươi và ta không có gì giấu nhau, ngươi có gì cứ thẳng thắn nói cho ta biết, ngươi yên tâm, cho dù ngươi có nói gì, cho dù tương lai của ta với Gia. cuối cùng có ra sao, ta quyết không đem những lời ngươi nói hôm nay để lộ ra nữa chữ, nếu không thiên lôi đánh xuống, chết không có chỗ chôn.”

A Tam chăm chú nhìn hấn một lúc lâu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Cũng được, vì những lời này của ngươi, thôi đành nói toàn bộ cho ngươi vậy.” Về mặt hấn bỗng nhiên nghiêm trọng hấn lên, chăm chú nhìn Vân La nói: “Ta xin khuyên ngươi một câu, nếu có ý nghĩ muốn cùng Gia trường trường cửu cửu, cả đời nắm giữ, muốn Gia cả đời chỉ yêu một mình ngươi, sủng một mình ngươi, thì hãy mau chóng loại bỏ ngay ý nghĩ ấy đi.” Xem Vân La im lặng không nói, hấn biết mình đã đoán đúng, lắc lắc đầu, hấn cười khổ nói: “Ta sao lại không biết tính tình của ngươi, ngươi tuy rằng thích Gia, nhưng muốn ngươi vì hấn mà hoàn toàn mất đi chính mình, vứt bỏ nguyên tắc cùng sự kiên trì của chính mình, ngươi thật sự là không làm được, cho nên ta mới có cảnh cáo này, ngươi cũng biết thân phận của Gia vốn không chỉ là hải tặc gì gì đó mà thôi, hấn là Lục hoàng tử của Tiên đế, thân ca ca của đương kim Thánh Thượng, Thái hậu cũng là mẫu thân của hấn. Hơn nữa, ngươi có biết vì sao mà Gia phải làm hải tặc không? Vì sao mà phải vơ vét tiền tài từ việc bảo hộ thuyền buôn, vì sao phải huấn luyện thủ hạ của hấn thân thủ bất phạm, đầu óc

thông minh, người nào người nấy đều có đại tướng chi tài hay không?”

Bụi : đáng trách đáng trách, dạo này lậm tiểu thuyết quá, dứt mắt không ra, may mà nó đã quá phần gay cần rồi nên hôm nay mới quay lại edit được, thứ lỗi ghen : “>

« Biểu tượng thất truyền » của Dan Brown, đọc truyện này khiến mình nhớ đến cha con Nhiếp Phong – Dịch Phong.

Mấy ngày nghỉ rút ra kết luận : Ngày thường chắc chắn nhẹ nhõm hơn T^T, ngày nghỉ mà đi nhiều quá là chỉ muốn nằm ngay đơ ra thui. Đăng bởi: admin

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Mấy câu nói đó nói xong, sắc mặt Vân La liền tái nhợt, hần nhìn A Tam, không dám tin liềm mạng lác lác đầu: “Không, không phải thế, không thể như vậy, Gia có thể là hoàng tử, nhưng Gia. Hần. Hần tuyệt đối sẽ không tạo phản.” Đúng vậy, chính là tạo phản, A Tam nói ra mấy câu đó, nhất là câu cuối cùng kia, nếu không phải tạo phản, những điều đó căn bản sẽ chẳng có nghĩa lý gì hết, có điều. Có điều hần không dám tin, đó là tội danh đại nghịch bất đạo, tịch thu tài sản chém đầu cả nhà a, Vân La hoàn toàn đã bị dọa bay cả hồn vía. Hơn nữa, hần dù sao cũng chỉ là một người dân bình thường, tư tưởng trung quân gắn chặt trong lòng, hướng chỉ hiện tại là thái bình thịnh thế, căn bản không tồn tại lý do quan bức dân phản: “Gia, Gia hần sao lại muốn tạo phản, người không phải nói rằng Đường kim Vạn tuế. Ngài là thân đệ đệ Gia hay sao? Không phải nói, Thái hậu là mẫu thân của cả hai hay sao? Bọn họ là huynh đệ ruột thịt a.”

A Tam gật đầu: “Vân La, người rất thông minh, Gia đúng là muốn tạo phản, hơn nữa nếu không xảy ra việc gì ngoài ý muốn, năm nay là có thể khởi binh rồi, ta coi người như người một nhà, hơn nữa Gia cũng đã âm thầm khảo sát người, xác định người không có vấn đề, ta mới đem này những lời này nói với người, kỳ thật chuyện này ở trên thuyền mà nói, là người người đều biết, cũng không tính là bí mật. Không sai, Gia cùng Đường kim Vạn tuế đúng là huynh đệ ruột thịt, có điều người biết không? Ngồi vị hoàng đế này ban đầu vốn là của Gia. Lúc trước, hần là đứa con đầu tiên do Hoàng hậu sinh ra, nói về lý rõ ràng được lập làm Thái tử, có điều không biết từ đâu chui ra một tên giáo sĩ tà đạo, nói cái gì mà Hoàng thượng là mệnh khắc phụ, ở lại trong cung sẽ khắc chết Hoàng thượng, tiên đế nổi lên lòng nghi ngờ, sai người đem Gia mang ra ngoài, tìm một người nuôi nấng Gia. Ai ngờ người nọ tìm được dưỡng phụ cho Gia, hần không biết người dưỡng phụ kia thật ra lại chính là một hải tặc đã rửa tay gác kiếm, dưỡng phụ của Gia sủng ái Gia hết mực, chỉ thiếu nước hái trăng vớt sao trên trời xuống cho hần. Từ lúc đó trở đi, hần tìm những bằng hữu võ công cao cường của mình dạy võ công cho Gia, lại tìm một đại tài vào thời đó dạy Gia học, chẳng qua hải tặc này không biết thân phận của Gia, chỉ một lòng thâm nghĩ chuyên chú bồi dưỡng cho hần thành tài mà thôi.”

Vân La nhin không được chen vào nói: “Như vậy còn gì bằng, tại sao sau đó Gia còn muốn tạo phản?” A Tam thở dài nói: “Là bởi vì Thái hậu. Khi đó nàng vẫn là Hoàng hậu, đứa con đầu lòng dứt ruột sinh ra lại bị đem ra ngoài, nàng có thể nhin nổi hay sao? Ân sủng của Tiên đế dành cho nàng nhiều hơn ai hết, nhưng chuyện này liên quan đến tính mạng của chính mình a, bởi vậy cho dù Hoàng hậu có làm náo loạn ra sao, hần từ đầu đến cuối vẫn không chịu nói cho nàng biết đứa nhỏ ở nơi nào. Nữ nhân đó sau khi một khóc hai nháo ba thất cổ, phát hiện vẫn không ăn thua, thế là âm thầm tìm người giết cái tên đạo sĩ tà thuyết mê nhân hoặc chúng, lại phải người tìm được người nắm đó đem Gia ra khỏi cung, sắp xếp cung nữ tâm phúc tiếp cận hần, ai ngờ cung nữ kia cùng người nọ lại yêu nhau, thế là đem tung tích của Gia nói cho Hoàng hậu để đổi lấy tự do sau này của bọn họ, Hoàng hậu tất nhiên đồng ý, cứ như thế, cuối cùng sáu năm trước, sau khi Hoàng đế băng hà, Thái hậu cuối cùng cũng gặp lại được đứa con của chính mình.”

Hần thở dài, nói tiếp: “Loại chuyện này xảy ra với bất kỳ ai, đều hết sức tức giận bất bình, Gia cũng không ngoại lệ, hơn nữa dưỡng phụ của Gia, vừa nghe nói dưỡng tử phải chịu ủy khuất nhiều như vậy, ngay cả ngôi vị Hoàng đế cũng mất, lập tức bắt đầu sắp xếp chuyện tạo phản, nói rằng nhất định phải giúp Gia lấy

lại công đạo. Thái hậu cũng âm thầm hỗ trợ, nói cho cùng, Vạn tuế gia tuy rằng cũng là con trai của nàng, có điều từ nhỏ đã nhận được sự sủng ái của phụ thân cùng sự chăm sóc của mẫu thân, so với Gia còn hạnh phúc hơn. Hơn nữa người phụ nữ kia cho rằng ngôi vị Hoàng đế này vốn nên là của Gia, cho nên đã khuyên bảo Hoàng thượng thoái vị, nghĩ cũng biết, Hoàng thượng lại có thể chịu như thế hay sao? Thế là nàng liền âm thầm mượn sức những đại thần tâm phúc, giúp đỡ Gia đóng quân tích lương, coi như là bồi thường việc đổi ngôi Gia, hiện giờ mọi sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu một tiếng hiệu lệnh của Gia, đến lúc đó nội ứng ngoại hợp, Đường kim Hoàng thượng nhất định phải thoái vị. Vân La, người cứ ngấm đi, Gia làm Hoàng thượng, hậu cung ba nghìn sủng ái, người lại là một nam tử, thân có tật, làm sao có chỗ cho người. Người nếu là cái loại người hèn mọn chỉ cầu một chút sủng ái của Gia, những điều khác đều không để ý đến thì tốt rồi, thế nhưng lại không phải thế.”

Vân La cúi đầu im lặng không nói, A Tam nói đúng, hắn yêu Duẫn Giám Phi, bởi vì hắn yêu Duẫn Giám Phi, cho nên hắn biết bản thân không thể chịu nổi việc hắn sau khi đã có mình lại còn trái ôm phải nắm. Thế nhưng đó là ngôi vị hoàng đế a, Vân La thở dài, hắn không cho rằng Duẫn Giám Phi sẽ vì mình mà buông bỏ ý đồ nung nấu suốt sáu năm trời, nhớ tới đêm đó ở trên boong tàu hắn đã hát: “Thời gian đã mấy chục năm, vì danh vội vã vì lợi vội vàng, cần gì nhìn thấu con đường thần tiên. Ta chỉ là người của cõi hồng trần. Thiên nhai nguyệt, thiếu niên cuồng, trong bình Càn Khôn nhật nguyệt trường.” Hắn cuối cùng cũng hiểu được, ngẩng đầu nhìn A Tam, hắn chân thành tạ ơn nói: “A Tam, cảm ơn người, ta đã biết mình phải làm gì rồi, người yên tâm đi, ta sẽ không để cho bản thân bị thương tổn đâu.” Nói là như thế, nhưng trong lòng hắn lại mờ mịt một mảnh, tâm tình tràn ngập hạnh phúc đêm qua lúc này đã tan thành mây khói.

A Tam đi rồi, Vân La nhìn lên trần nhà, tâm loạn cào cào, bảo hắn bây giờ buông bỏ Duẫn Giám Phi hay sao? Làm sao có thể, làm sao có thể tàn nhẫn như vậy, có lẽ, tham luyến thêm mấy ngày hoan tình, đợi đến khi hắn ngồi trên long ỷ, mình sẽ buông tay mà ra đi, cả đời có một khoảnh khắc này để nhớ lại, có thể coi như là viên mãn rồi. Hắn thở dài, cười khổ, lắc đầu nhẹ giọng tự hỏi: “Vân La a, thực sự đến thời điểm đó, người cho là người có thể hoàn toàn tiêu sái ra đi hay sao?” Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài âm thanh ồn ào náo loạn truyền đến, mơ hồ nghe có người kêu lên: “Nhanh lên, mau mời Lưu đại phu tới đây, Minh Nhược tự sát.” Đăng bởi: admin

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Vân La cùng người hầu trong phòng đều bị dọa nhảy dựng hết lên, phải biết rằng, Minh Nhược là người được Duẫn Giám Phi sủng ái số một, đây là chuyện mọi người trên thuyền đều biết, hắn sao lại nghĩ quẩn trong lòng mà tự sát? Vân La lập tức đứng dậy, hai người hầu vội ẩn xuống, la lên: “Sức khỏe của người còn chưa phục hồi, đã định chạy đi thu xếp chuyện của người khác, Gia một khi trở lại thấy người vẫn chưa khỏe lại, trách tội chúng ta thì biết làm sao, tốt hơn là ngoan ngoãn ngồi yên một chút đi.” Nói xong nhìn hắn đỏ mồ hôi lạnh đầy mình, mau mau bắt hắn nằm xuống, đắp chăn lên. Vân La cũng quả thật cũng không dậy nổi, nghĩ nghĩ đành phải nói: “Nếu như thế, các người ai đó thay ta đi xem, xem hắn rốt cuộc có sao không.” Đối với Minh Nhược, hắn không chán ghét giống như đối với Minh Châu cứ luôn như vậy hiềm khích với hắn, nói chung thiếu niên luôn có vẻ mặt thanh cao hết sức trầm mặc ít nói, tuy rằng ít tiếp xúc với người ngoài, nhưng so với Minh Châu thái độ bên ngoài này lại khiến cho người khác thấy rất thoải mái.

Phút chốc, người hầu quay lại nói rằng Minh Nhược đã không sao nữa, thì ra hắn vừa mới đem dây thừng tròng vào cổ, bước lên ghé đầu thì đã bị một người hầu bưng trà vào trông thấy, người hầu nơi này đều biết công phu, giơ tay nhắc chân vài cái là cứu được, thế nhưng người cũng đã ngất đi, thất cổ kiểu này chết nhanh nhất cũng khó vãn hồi nhất, cũng may đến đúng lúc, nếu không cái mạng nhỏ của Minh Nhược chắc chắn là không còn, may là như thế, mấy thầy thuốc mau chóng chạy đến cũng tốn biết bao công sức cứu sống, hiện tại người cũng đã tỉnh, nói là cổ họng đau, ăn không nổi. Nghe được như vậy, Vân La mới yên lòng, nhưng vẫn thầm thắc mắc tại sao Minh Nhược lại muốn tìm đến cái chết, chợt nghe bên ngoài phòng của mình lại có người ồn ào, không đợi bọn người hầu đi xem xét, Minh Châu đã chạy vọt vào, trong tay cầm một con dao to, điên cuồng bổ về phía Vân La, miệng vừa khóc vừa mắng: “Người cái đồ hồ ly tinh,

không chịu làm tốt bổn phận của mình lại đi câu dẫn Gia, được, xem như người có bản lĩnh, hôm nay có người sẽ không có chúng ta, chúng ta nếu muốn sống, thì người sẽ phải chết.”

Vân La nhú mày, nhìn Minh Châu tóc tai bù xù, lại không có vẻ phong lưu tuấn tú ngày thường, hần nghĩ thầm, rằng bản thân thế nào lại đắc tội với hần, khiến hần đến đây kêu đánh gào giết. Lúc này người hầu nhanh chóng đoạt được dao trong tay hần, A Tam cũng nghe thấy chạy tới, trách mắng: “Người làm cái gì thế hả? Bất quá chỉ là một nam sủng, thế mà lại dám giết người, còn muốn giết huynh đệ của chính mình, người có biết chỉ cần như thế, Gia trở về nhất định sẽ không tha cho người.” Không đợi nói xong, Minh Châu đã khóc lóc kêu lên: “Cho dù ta không làm như vậy, hần một khi quay về có thể lưu chúng ta lại hay sao? Minh Nhược vì sao lại tự sát ư? Đều là vì bị cái kẻ này hãm hại.” Hần chỉ tay vào Vân La: “Hần ngoan ngoãn làm người hầu là được rồi, tại sao lại cứ phải câu dẫn Gia, sao lại cứ muốn tranh giành ân sủng với chúng ta, hiện tại Gia đã có hần, huynh đệ chúng ta còn có đường sống hay sao? Muốn chúng ta hầu hạ một đám người trên thuyền này, không bằng để chúng ta chết luôn đi.”

Vân La có chút hiểu được, hần ngơ ngác nhìn Minh Châu đang gào khóc, lắp bắp hỏi: “Vì. Vì sao Gia có ta, người. Các người. Phải hầu hạ. người trên thuyền.” Không đúng, không thể như vậy được, Duẩn Giám Phi sẽ không vô tình như vậy, trong lòng nói như vậy, nhưng vừa lúc Minh Châu muốn đi lại đây mà bị A Tam giữ chặt lại, nhìn thấy ánh mắt hận ý ngập trời của hần, hần biết mình đã đoán đúng.

Quả nhiên chợt nghe Minh Châu oán hận nói: “Người giả vờ cái gì? Người lại còn không biết Gia mua chúng ta trở về là để làm cái gì hay sao? Hiện giờ hần không cần chúng ta nữa, chúng ta ngoài việc hầu hạ một đám người trên cái thuyền lớn này, còn có tác dụng gì nữa đây? Hần chẳng lẽ mất trắng bạc để nuôi không chúng ta hay sao? Minh Nhược tính tình thế nào chứ, bắt hần hầu hạ những thằng đàn ông thô kệch đó, thả đi tìm cái chết còn hơn.” Hần hồng hộc thở dốc, vừa lấy tay quệt mặt, đều đã đầm nước mắt.

Vân La sớm nghe được đã ngây dại, đã thấy A Tam nhú mày, quay lại người hầu trong phòng nói: “Các người đi ra ngoài cả đi, chuyện hôm nay không được nói cho bất cứ kẻ nào hết, nhất là Gia, biết không?” Những người hầu này đều vội vàng đáp ứng, đi ra ngoài, hần lúc này mới ấn Minh Châu xuống ghế, bản thân ngồi xuống một cái ghế khác, thản nhiên nói: “Minh Châu, người đừng thấy Vân La thành thật thiện lương mà ở trước mặt hần nói hươu nói vượn. Đúng, Gia nếu không cần các người nữa, các người sẽ phải phụ trách hầu hạ các huynh đệ trên thuyền, có điều lúc trước khi mua hai người các người, chúng ta đều đã nói hết sức rõ ràng, hơn nữa cũng không có làm khó dễ các người, chỉ yêu cầu hai người các người buổi tối mỗi ngày phục vụ một người, so với số khách nhân của các người trong tiểu quan quán ít hơn hần, hơn nữa các huynh đệ cũng không có sở thích ngược đãi, lúc ký hợp đồng các người không phải cũng rất vừa ý hay sao? Hiện tại vì sao lại muốn tìm con đường chết cơ chứ?”

Minh Châu vừa khóc ra tiếng, vừa ghen ngào nói: “Đều là ta hại Minh Nhược, ngày đó ta một lòng thâm nghĩ thoát ly khỏi cái hồ lửa kia, Gia coi trọng hai người chúng ta, Minh Nhược tính tình cao ngạo, ở trong quán cũng là người đứng đầu bảng, vốn không thể nhận đến nơi này hầu hạ những tên hán tử lỗ mãng thế này, là ta đã nói với hần, chỉ cần thủ đoạn và dung mạo của hai chúng ta, nhất định sẽ làm cho Gia phải mê mết, chỉ cần Gia toàn tâm toàn ý không buông tay, chúng ta sẽ không cần phải hầu hạ những người này, bởi vậy Minh Nhược mới cùng ta ký hợp đồng kia. Chúng ta hai người đã suy tính thật kỹ, thấy rằng người trên thuyền đều là những người thô kệch phôi sương phôi nắng, ngoài chúng ta ra, còn ai xứng hầu hạ Gia nữa chứ? Bởi vậy chỉ có thể là một kẻ sách vụn toàn, ai ngờ nửa đường bỗng nhiên chạy ra một tên Trình Giáo Kim, Minh Nhược vừa nghe nói tối hôm qua Gia ở trong phòng hần qua đêm, còn cho hần vũ lộ ân trạch, liền biết những ngày tháng tốt đẹp của chúng ta sắp hết, hần không thể chịu đựng được cuộc sống từ nay về sau, cho nên hôm nay mới phải lựa chọn tử lộ này.” Hần nói rồi lại thêm căm phẫn, ánh mắt hung tợn đỏ lên trừng trừng nhìn Vân La, hận không thể băm thây hần thành ngàn vạn mảnh. Đăng bởi: admin

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Vân La thân mình vốn đang ngồi thẳng nhất thời suy sụp, cười khổ một tiếng, hần thâm nghĩ bản thân lựa chọn con đường tình ái này thật đúng là không phải gian khổ bình thường, tình nhân thân phận quá cao

không thể với tới thì không nói, hơn nữa chắc chắn không thể nào một mình ở bên hấn cả đời, bây giờ lại thêm hai con người bị hại nữa, xem ra hấn nếu như không chịu rút lui, Minh Châu ra sao không biết, còn Minh Nhược tính tình lạnh lùng ngạo mạn còn hơn cả băng tuyết kia, chỉ có một con đường chết mà thôi. Nhìn về phía A Tam, lại chỉ thấy hấn vẻ mặt chán ghét, hừ một tiếng nói với Minh Châu: “Mặc kệ đứng đầu bảng hay không đứng đầu bảng cái gì, các người ngày đó ở trong quán chẳng lẽ không phải tiếp khách hay sao? So với việc hầu hạ các huynh đệ thì có gì khác nhau, cũng không phải trình tiết liệt phụ gì.”

Minh Châu kêu lên: “Sao lại có thể giống nhau được, không phải phong nhã văn sĩ, quý tộc hào thích, có thể chạm tới Minh Nhược được hay sao? Cho dù ta, giá trị con người so với Minh Nhược có thấp một chút, nhưng nhất định cũng không tiếp đãi mấy loại hán tử khuôn vác hạ đẳng này.” Lời hấn nói đã xem mọi người trên thuyền chỉ bằng nông phu thô công bình thường hạ đẳng, A Tam lâm vào chán nản, vừa muốn phản bác, đã thấy Vân La phát phát tay nói: “Được rồi, A Tam, người và Minh Châu trở về hết đi, cần phải làm gì trong lòng ta đã suy tính cả rồi.” Nhắm mắt lại, hấn mệt muốn chết, thật sự mệt muốn chết, hấn cảm thấy bản thân trước kia quả thật vô cùng khờ dại, nghĩ rằng cho dù Gia cả đời có không coi trọng mình, thế nhưng chỉ cần có thể đi theo bên cạnh hấn, dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ không bao giờ hối hận, ai ngờ chuyện tới trước mắt, hấn mới phát hiện bản thân đối với tình cảm của Duẫn Giám Phi thì ra lại vô cùng yếu ớt, không chịu nổi một kích, lời A Tam nói đã khiến hấn trở nên dè chừng và sợ hãi, thêm vào đó là chuyện của Minh Châu Minh Nhược: quên đi, dù sao cũng không thể nào sống quãng đời còn lại đến đầu bạc. Hấn nghĩ như vậy, nhìn trần nhà, nét mặt mỉm cười của Duẫn Giám Phi trước khi đi bỗng nhiên xuất hiện, nghĩ đến hai chữ buông bỏ, Vân La trong lòng đau như xé.

Ngày thứ hai, Duẫn Giám Phi trở lại, đáp ứng thỉnh cầu của Vân La, A Tam ra lệnh cho mọi người trên thuyền không được đem chuyện xảy ra ngày hôm qua nói cho hấn, Vân La vì hai nam tướng kia mà suy nghĩ, Duẫn Giám Phi bây giờ đang mê mẩn hấn, nếu biết vì Minh Nhược Minh Châu muốn chết khiến cho Vân La không chịu thân cận mình, nhất định giận chó đánh mèo thôi rồi, đến lúc đó hai người kia cũng không nhận được kết cục tốt đẹp gì. A Tam đối với tâm địa bồ tát của Vân La thế này rất không đồng tình, hấn từ trước tới nay vẫn thấy hai người này không vừa mắt, rõ ràng chỉ là nam tướng, lại ngạo mạn cứ như thể công chúa, người được yêu chiều mà thành ra kiêu ngạo, hoặc chủ mị thượng. Nhưng Vân La ngàn thỉnh vạn cầu, nói cái gì mà bọn họ cũng là người, cũng có nỗi khổ của mình, làm nam tướng cũng không phải ý nguyện của bọn họ, vân vân... cuối cùng hấn không nhận nổi mấy lời dài dòng của Vân La, đành phải ra lệnh như vậy.

Cho tới bây giờ, A Tam còn không dám tin tưởng thế nào lại dễ dàng bị Vân La thuyết phục như vậy, một chuyện lớn như thế hấn lại dám ra lệnh cho mọi người giấu giếm Duẫn Giám Phi, một khi chủ tử biết được, hấn chỉ còn nước chờ bị ném xuống biển làm mồi cho cá mập mà thôi. Hấn ngồi xổm xuống boong tàu mày râu mặt khổ nhăn nhó mà nghĩ, vừa ngẩng đầu, thỉnh linh thấy một đoàn tàu đang đến gần, trời trong xanh trong vòng vạn dặm quan sát thấy được rất rõ ràng, lá cờ lớn nền xanh lam trên thêu một bộ xương khô đúng là dấu hiệu của đoàn tàu do Phương Lục Dương cầm đầu. Thật sự là oan gia ngõ hẹp, hai đội hải tặc bọn họ lại có thể chạm mặt ngay tại một cái cảng này, A Tam nghĩ thâm hai ngày này thật đúng là xui xẻo. Hấn đứng lên định trở về báo cáo cho Duẫn Giám Phi, chợt nghe phía đối diện trên thuyền lớn có một thanh âm kinh hỉ hô to: “A Tam.” Nhìn lại, Phương Lục Dương cầm y kim quan, dáng người cao ngất đứng trên đầu thuyền, liền nhìn hấn ha hả tươi cười, nét tươi cười đó khiến cho A Tam không rét mà run, trên người ngay lập tức nổi hết da gà. Hấn không nói hai lời, quay người bỏ chạy vào khoang thuyền, hạ quyết tâm không bao giờ đi ra ngoài nữa, nói giỡn chứ, một khi không cẩn thận mà lọt vào trong tay Phương Lục Dương, kết cục nhất định không thể nào chỉ đơn giản là cái kiểu lột da rút gân thế đâu.

Vừa gặp được Duẫn Giám Phi, hấn vội vàng đem chuyện này báo cáo cho chủ nhân nhà mình. Duẫn Giám Phi bán tín bán nghi đi ra ngoài, một lúc lâu sau mới trở về, bảo A Tam không cần lo lắng, bởi vì đang ở trong cảng, cho nên hấn với Phương Lục Dương đã ký kết hiệp ước không khai chiến, vốn là, nếu có muốn đánh nhau, mấy vạn dặm hải vực thừa ra đấy, không cần phải biến cái hải cảng nhỏ hẹp này thành ra gà bay chó sủa, phá hoại cuộc sống an bình của dân chúng xung quanh.

A Tam mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, liền phát hiện ánh mắt chủ tử thay đổi, ý bảo hấn đi vào thư phòng, Duẫn Giám Phi mang theo khuôn mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt kia lại không có đến nửa điểm ý cười, hấn nhìn A Tam một lúc lâu, ngón tay xoay xoay trên bàn, cuối cùng trước khi A Tam mở hơi lạnh nhỏ thành giọt mới mở miệng nói: “A Tam, trên thuyền không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không có, không có gì hết a.” A Tam khẳng định chắc chắn, hẳn không tin trong một thời gian ngắn như thế Gia có thể phát giác có gì đó không ổn. Quả nhiên Duẩn Giám Phi gật gật đầu: “Ừm, ta cũng thấy là không có chuyện gì xảy ra, nhưng có điều thái độ của Vân La đối với ta, dường như không giống với lúc trước cho lắm.” Hắn lại lộ ra một vẻ tươi cười hòa ái nhìn về phía A Tam: “Người. . . . không nói cái gì ở trước mặt hắn đấy chứ? A Tam.”

“Không có, tuyệt đối không có.” A Tam cười cười rất nịnh bợ, trong lòng lại đang rên rỉ: Vân La a, cầu xin người diễn qua hai ngày được hay không? Người hiện tại đối với Gia từ núi lửa lập tức biến thành khối băng, thẳng góc cũng có thể nói là chắc chắn có vấn đề, huống chi Gia lại là người khôn khéo như thế. Hắn quyết định chỉ cần Duẩn Giám Phi cho mình đi ra ngoài, hẳn nhất định sẽ ra dạy Vân La diễn trò sao cho thật tốt.

Duẩn Giám Phi vừa lòng thu hồi vẻ tươi cười: “Ừm, tốt lắm, ta cũng nghĩ người sẽ không làm vậy, dù sao rơi vào tay Phương Lục Dương, người sẽ có kết cục như thế nào, hai người chúng ta đều rõ ràng cả. A Tam luôn luôn là người thông minh mà.” Hắn đứng lên: “Được rồi, người lui xuống trước đi, vừa rồi chưa nói được với Vân La mấy câu đã có chuyện phải đi, rồi mới bị người gặp phải, bây giờ vừa đúng lúc sắp ăn cơm trưa, ta phải đi bồi hắn ăn uống một chút.” Một câu thiếu chút nữa làm cho A Tam ngồi phịch ở trên mặt đất: ông trời a, Gia a, các người không thể không cho ta cơ hội dạy Vân La diễn trò được. Các người không thể đùa giỡn ta như thế a.

Bụi : Ha hả, ta mong chờ em Tam với anh Dê quá đi =))) Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

“Vân La, người sao vậy? Đây chính là rau quả thịt heo tươi sống ta đem riêng từ trên đất liền về đây, bình thường ở trên biển là không có mà ăn đâu.” Bên cạnh bàn ăn thịnh soạn, Duẩn Giám Phi nhìn Vân La không còn lòng dạ nào cầm đũa, miễn cưỡng nhận thấy được hắn quả thật không giống với trước kia, lúc trước còn tưởng là mình đã suy nghĩ quá nhiều, hiện tại thoát nhìn: Tên hỗn đản A Tam kia thật sự không nói linh tinh gì với hắn đấy chứ? Duẩn Giám Phi trầm nghĩ.

“Có thể là do bệnh vừa đỡ nên không có khẩu vị.” Vân La cố gắng kéo miệng tươi cười, hẳn biết lúc này bày ra thái độ kính nhi viễn chi với Gia, chỉ sẽ bán đứng A Tam. Có điều diễn trò thật sự mệt mỏi quá, tưởng tượng đến cảnh Duẩn Giám Phi có thể ân cần như thể lấy lòng Minh Châu Minh Nhược, bây giờ lại đem bọn họ vất qua một bên, hẳn liền khó chịu tìm đau chỉ muốn vỡ ra. Bản thân rõ ràng nên rút bỏ, nếu không nửa năm sau, một năm sau, hai năm sau, không, hoặc là căn bản không được đến nửa năm, kết cục bị vứt bỏ của chính mình so với Minh Châu Minh Nhược chắc chắn còn tệ hơn nữa, dù sao bọn họ còn có dung mạo tư thái tuyệt mỹ, còn ta cái gì cũng không có, lại là một người thợ. Hắn thương tâm mà nghĩ.

Duẩn Giám Phi nhìn ra vẻ u sầu trong mắt hắn, Vân La là một người thanh khiết, không hề có tí xíu tâm cơ gì. Hắn nghĩ một chút, bỗng nhiên mở miệng nói: “Vân La, người có biết thân phận thật sự của ta hay không? Ta thật ra là thân ca ca của đương kim Vạn tể, nói thật, ta vốn không định nói cho người, bởi vì ta sợ rằng người sẽ tự ti, có điều nếu đã lựa chọn ở bên người, nhất định sẽ đối xử chân thành với người.” Duẩn Giám Phi lấy cớ cho mình: “Ừm, ngôi vị hoàng đế hiện nay vốn là của ta, cho nên ta muốn lấy lại nó, Vân La, người đồng ý ở bên cạnh giúp đỡ ta hay không?” Cảnh thận quan sát biểu cảm của Vân La, phát hiện trên mặt hắn có lộ ra một chút kinh ngạc, đó rõ ràng là phản ứng khi thấy mình lại có thể đem chuyện này kể cho hắn. Hắn thậm chí cả tay cũng không hề run rẩy một chút nào. Duẩn Giám Phi cười lạnh một tiếng: A Tam chết tiệt, người chết chắc rồi.

Vốn tưởng rằng Vân La sẽ nói “Nếu muốn người vì ta mà buông bỏ ngôi vị hoàng đế, người có đồng ý không?” gì đó. Trong lòng Duẩn Giám Phi có hơi thất vọng một chút, tuy rằng chỉ mới qua có một đêm, thế nhưng sự thanh khiết thuần phác của Vân La đã xâm nhập nội tâm của hắn, buông bỏ người này thực sự có chút không nỡ, có điều nhất định phải buông bỏ, hắn không thích một người mới chỉ cùng bản thân qua một đêm đã nghĩ rằng cả hai đã thân thiết đến mức có thể khiến cho mình vì hắn mà làm cái này cái kia, vứt bỏ cái này vứt bỏ cái kia, cho dù có là Vân La cũng không thể khiến hắn từ bỏ, hắn vì kế hoạch

này đã phải trả giá biết bao nhiêu tâm huyết, đã không một ai hiểu, thì cũng không một ai có tư cách có thể khiến hấn buông tay.

Ngoài ý muốn, Vân La chỉ thản nhiên nhìn hấn một cái, lộ ra một cái mỉm cười, gật đầu nói: “Mạng của ta đều là của ngươi, chỉ cần ngươi không làm những chuyện thương thiên hại lý (táng tận lương tâm, tàn nhẫn), ta sẽ ủng hộ ngươi. Ta. Ta chỉ là không hy vọng sẽ xảy ra chiến tranh.” Ngữ khí của hấn trở nên âm trầm: “Cho dù có là thời nào, chiến hỏa bùng nổ, chịu khổ sở nhiều nhất vẫn là dân chúng. Duẫn Giám Phi, ngươi. đến lúc đó ngươi có thể, đừng để cho quân đội của ngươi khi dễ dân chúng được không?” Hấn hạ thấp mắt, nói ra khấn cầu duy nhất trong lòng mình, vừa dứt lời, cả người đã bị ôm vào trong ***g ngực ấm áp, trên đầu vang lên giọng nói kích động của Duẫn Giám Phi: “Vân La, ta hứa với ngươi, nhất định sẽ không để cho quân đội đi quấy rối dân chúng, ta sẽ hết sức không khơi mào chiến hỏa .”

××××××××××××××

“Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì, tình nhân oán diêu dạ, cánh tịch khởi tương tư.....” Trên mặt biển, ai đó đang ngâm khúc tương tư trong thuyền. Từng câu từng chữ đều thấy sầu triền miên, dường như ẩn chứa biết bao tình ý vô hạn.

Duẫn Giám Phi ôm ấp Vân La ngồi ở đầu thuyền, cùng nhau nhìn ngắm vầng trăng sáng ngoài kia, gió biển nhẹ thổi tung vạt áo rộng thùng thình, hấn vội vàng giúp Vân La ghém lại, vừa cười nói: “Ngươi bệnh nặng mới khỏi, vẫn nên cẩn thận một chút.” Nói xong lại trầm ngâm một lúc lâu, bỗng nhiên cười hỏi: “Vân La, vì sao giữa trưa không bảo ta vì ngươi mà buông bỏ kế hoạch cướp lấy ngôi vị hoàng đế, ta đã nghĩ là ngươi sẽ nói như vậy.”

Vân La cũng cười: “Nếu như không có chuyện vết sẹo lúc trước, ta sẽ nói như vậy.” Hấn nhẹ giọng, nói: “Mỗi người đều có chuyện phải làm, đều có lý do riêng của mình, ý nghĩa trong đó, người ngoài không thể can thiệp vào. Không thể chỉ từ ngoài nhìn vào là có thể bình luận, đây là cái ta học được từ ngươi. Duẫn Giám Phi, ngươi không phải là một người ngoan độc, ta nghĩ ngươi muốn ngôi vị hoàng đế, thì nhất định phải có lý do của mình.”

“Ta thích ngươi, Vân La.” Duẫn Giám Phi ôm chặt lấy hấn, lòng tràn đầy hạnh phúc: “Thật sự rất thích ngươi, ngươi sẽ ở bên giúp đỡ ta, đúng không? Vân La, ngươi sẽ vẫn ở bên ta. Phải không?”

Vân La gật đầu: “Đúng vậy, Gia, ta sẽ vẫn ở bên cạnh giúp đỡ ngươi, cùng tiến cùng lùi với ngươi, đồng cam cộng khổ, có điều ta sẽ từ bỏ tình cảm của bản thân đối với ngươi.” Hấn nhẹ nhàng băng quơ mà nói, cảm giác hai tay đang ôm trên người lập tức siết thêm, ngẩng đầu thấy được ánh mắt kinh ngạc, không tin của Duẫn Giám Phi: “Tại sao Vân La? Ta biết ngươi rất thích ta, hiện tại ta cũng thích ngươi, như vậy không tốt hay sao? Tại sao ngươi lại nói với ta là sẽ từ bỏ? Tại sao?”

“Bởi vì ta chỉ có thể thích một mình Gia, nhưng Gia thì sẽ không chỉ thích một mình ta.” Vân La hạ thấp mi mắt: “Gia cũng từng thích Minh Châu Minh Nhược mà? Hiện tại Gia định xử trí họ ra sao?” Hấn nghe thấy Duẫn Giám Phi phần nộ gầm nhẹ: “Không giống, ngươi không giống với bọn họ, đừng đem bản thân đánh đồng với bọn họ, Vân La, ngươi ở trong tim ta vô cùng tinh khiết, không ai có thể thay thế.”

Vân La nở một nụ cười thê lương: “Đúng vậy Gia, hiện tại ta ở trong lòng ngươi có thể là một người rất quan trọng, độc nhất vô nhị, có điều trong tương lai, ngươi như vậy sẽ càng ngày càng nhiều, ngươi đoạt được ngôi vị hoàng đế rồi, sẽ có hoàng hậu, có quý phi, có tú nữ thậm chí luyện sủng, có vô số nam nữ thanh khiết, cao quý, độc nhất vô nhị để ngươi lựa chọn, đến lúc đó, chỉ cần ngươi còn nhớ rõ Vân La, ta đã vui lắm rồi.” Hấn giãy ra khỏi cái ôm của Duẫn Giám Phi, lại nhìn thoáng qua bầu trời trăng sáng, lẩm bầm nói: “Tuy rằng trăng sáng rất đẹp, có điều xem quá lâu thì sẽ không còn cảm thấy đẹp nữa, thậm chí có thể chán ngấy.”

Xoay người lê cái chân bị tật quay lại khoang thuyền, lại bị Duẫn Giám Phi đuổi theo ở phía sau ôm lấy, hấn ôm Vân La thật chặt: “Ta hứa với ngươi Vân La, cả đời chỉ thích ngươi được không? Cả đời này ta chỉ thích một mình ngươi.”

“Có điều đó chỉ là tâm tình hiện tại của ngươi mà thôi. Sau khi xúc động qua đi, ngươi sẽ hối hận thôi, Gia.” Vân La thản nhiên nói. Hấn từ trước đến nay thành thật, có điều hôm nay lại nhìn đời hết sức thấu hiểu tổ tường, lời nói ra càng giống như người đọc sách, cho nên Duẫn Giám Phi thực hoảng, Vân La nhìn biểu

cảm rối rắm trên mặt hần, thở dài: “Gia, cứ như vậy đi, ta vĩnh viễn làm đứa ở của ngươi, không làm tình nhân của ngươi, nếu không, ta không dám cam đoan bản thân liệu có một ngày nào đó phản bội lại ngươi hay không, bởi vì nếu như cứ tiếp tục yêu, ta chỉ hy vọng có một ngày ngươi tạo phản thất bại, ta và ngươi cùng bị trói gô trên hình đài, như thế, ngươi đến chết cũng chỉ có một mình ta mà thôi. Ta thực sự hy vọng như vậy, Gia.” Hần nói xong, không thèm liếc qua vẻ mặt khiếp sợ của Duẩn Giám Phi một cái, liền đưa chân lê bước, chậm rãi tiêu sái trở về phòng. Đăng bởi: admin

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

“A Tam, ngươi cái tên hỗn đản này, chờ đó cho ta.” Duẩn Giám Phi đứng trước cửa phòng ở Vân La một lúc lâu, vẫn không nghĩ ra nên thuyết phục Vân La như thế nào để hần tiếp tục ở bên mình, những gì hần thấy đã rất thấu tỏ, những lời hần nói mỗi câu, tương lai đều sẽ trở thành sự thật, cho nên Duẩn Giám Phi hết sức phẫn nộ, thế nhưng cơn giận dữ này lại không chỗ phát tiết, liền khiến hần nhớ tới A Tam, nếu không phải vì tên hỗn đản nào đó luyên thuyên nói cho Vân La thân phận của mình quá sớm, Vân La sẽ không nhất quyết đoạn tuyệt như thế, đợi đến lúc hần dần dần yêu thương mình rồi, không thể rời bỏ nổi, dù thế nào đi nữa hần cũng sẽ đều ở lại bên cạnh mình. Ý nghĩ này quả thực ích kỷ tới cực điểm, có điều Duẩn Giám Phi của hiện tại lẽ dĩ nhiên sẽ không kiểm điểm sự ích kỷ của bản thân được.

Bụi : đáng chém ! Thật là đáng căm tức, nếu ko phải là nv chính, ta đã vác dao chém thẳng đều này rồi

“Chuyện này không liên quan gì đến A Tam, Gia, đó là quyết định của chính ta, việc của chính ta, sao lại có thể chịu ảnh hưởng của A Tam được.” Sợ liên lụy đến A Tam, Vân La ở trong phòng lớn tiếng biện bạch, trên thực tế người của hần đã muốn tê liệt ngã xuống ở trên ghế, chỉ cần tưởng tượng đến không bao giờ... có thể ở bên cạnh Duẩn Giám Phi được nữa, hần quả thật đã đau đớn giống như bị rút hết tất cả khí lực, mà nói xong câu đó, hần cũng không còn sức mà mở miệng được nữa.

Duẩn Giám Phi hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi, trở lại phòng mình, hần triệu Minh Châu Minh Nhược đến, dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ quần áo của bọn họ, vừa như một con dã thú bị thương thấp giọng rống: “Cho rằng ta không có người là không xong hay sao? Đúng vậy, những người ta chọn thì nhiều, bằng giá nào cũng nhất định phải có người, bằng giá nào.” Nhìn thấy hai thân mình tuyết trắng trần ngạt sự tinh tế mị hoặc đến trí mạng, hần lại không biết vì sao, không thể nào... mê mẩn được giống như trước nữa. Nhận ra sự thật này, Duẩn Giám Phi càng thêm phiền não, phát phát tay để hai người mặc xong quần áo rồi rời đi, hần vô lực ngã xuống ghế, một tay vát lên cái trán thì thảo nói nhỏ: “Không thể nào, không thể nào, ta không thể nào lại yêu Vân La được, cùng lắm, cùng lắm chỉ là ta có thích hần một chút thôi, ta tuyệt đối không thể nào chỉ trong một thời gian ngắn như thế đã yêu hần, hần có cái gì chứ? Bộ dạng khó coi, chẳng thể khiến ai thích nổi, nói chuyện cũng thẳng tuột, hơn nữa lại là một người què, hần có cái gì đáng để ta yêu chứ, đúng, Duẩn Giám Phi, ngươi căn bản không thể nào yêu hần được, hiện tại ngươi phiền não như thế, chẳng qua là bởi vì bị cự tuyệt, cho nên ngươi uể oải, phẫn nộ, đợi đến ngày mai, ngươi sẽ đứng dậy được, ngươi sẽ như mong muốn của hần mà đối đãi với hần như một đứa ở bình thường.” Ngữ khí của hần càng lúc càng nhẹ nhàng, càng lúc càng kiên định, cứ thế đối với những lời nói này, ngay cả chính hần cũng tin.

Tuy rằng không ngủ được một giấc yên ổn, nhưng bởi vì trong thời gian nghỉ ngơi đã vận công được ba mươi sáu chu thiên, cho nên lúc tỉnh lại Duẩn Giám Phi tinh thần vẫn bách bại như trước. Vân La đã chờ ở gian bên ngoài, hần trong lòng vui vẻ, định sẽ tiến đến ôm lấy, lại nhìn thấy trong tay hần đang cầm dụng cụ rửa mặt chải đầu liền dừng cước bộ, lạnh lùng cười một tiếng: đúng rồi, hần làm sao lại quên mất đối phương đã không còn là tình nhân của mình nữa rồi, hần bắt quá chỉ là một đứa ở bình thường mà thôi.

Rửa mặt xong rồi, nhận lấy khăn mặt trong tay Vân La lau khô mặt, hần đặt mông ngồi xuống ghế, thản nhiên phân phó nói: “Còn đứng đó làm gì? Lại đây chải đầu cho ta.” Hần thấy Vân La sững sốt một chút, lại cười lạnh nói: “Sao vậy, ngươi không phải người hầu bên người của ta hay sao? Những việc này đương nhiên là ngươi phải làm rồi.”

Vân La mặt đỏ lên, ngập ngừng nói: “Ta. . . . Ta chải không đẹp, Gia, người hầu đều ở bên ngoài, ta sẽ cho gọi bọn họ vào.” Hần nói xong xoay người định đi, lại nghe Duẩn Giám Phi lớn tiếng nói: “Lại đây,

ta chỉ để người chải đầu, bất kể người chải có đẹp hay không.” Hấn rút cây trâm trên đầu xuống, một mái đầu đen nhánh lập tức rối tung xõa xuống.

Vân La thở dài, trong lòng biết Duẩn Giám Phi đem qua bị mình cự tuyệt, cho dù nhìn từ phương diện nào mà nói, hấn cũng chưa thể buông tha mình, đành phải lê bước đi lên, cầm lấy lược trên bàn, cẩn thận chải mái tóc đen nồng đậm kia.

Duẩn Giám Phi bình tĩnh nhìn gương, nhìn vẻ mặt bất an của Vân La, nhưng vẫn chăm chú chải tóc mình, sau khi chải thành một túm, quấn thành một búi trên đỉnh đầu, đem cây trâm kia xuyên cố định, rồi mới nhẹ nhàng thở ra giống như là vừa hoàn thành một nhiệm vụ hết sức gian nan nào đó. Động tác có chút ngốc nghếch kia, thần thái không hề che giấu nỗi điều gì, quả thật đáng yêu không nói nên lời, ngay cả cái gương mặt bình thường kia tựa hồ cũng đều tỏa ra một ánh sáng rạng rỡ chói lòa. Trên người hấn đột nhiên nóng lên, dục vọng đem qua chưa giải một lần nữa lại ngẩng đầu, khiến tứ chi của hấn đều đau đến phát sợ.

Đột nhiên đứng lên đem Vân La ôm vào trong ngực, hấn không để cho đối phương giãy giụa, hôn lên đôi môi kia: “Vân La, ngươi là của ta, là của ta.” Cúi đầu kêu lên, hai cánh tay mạnh mẽ đem Vân La đặt lên bàn trang điểm, “xoẹt” một tiếng, là tiếng quần áo bị xé rách, tựa như đã thú thấy máu tươi, Duẩn Giám Phi cúi đầu, ở trên cổ trên ngực trần trụi hung hăng cắn, trên làn da màu lúa mạch nhàn nhạt, rất nhanh liền để lại dấu vết xanh tím.

Vân La ban đầu bị bất thành linh ôm lấy kinh ngạc đến ngây người, chờ phục hồi tinh thần lại, hấn liền mạng chống đẩy Duẩn Giám Phi: “Gia, ngươi. Ngươi điên rồi, bây giờ là ban ngày, ngươi nơi này lúc nào cũng có thể có người vào.” Hấn thần thái hoảng sợ nhìn ra xung quanh làm cho một chút lý trí cuối cùng của Duẩn Giám Phi cũng đã biến mất, một phen ôm lấy hấn đi vào trong phòng ngủ: Mặc kệ, hấn muốn Vân La, lúc này chỉ muốn hấn mà thôi. Đăng bởi: admin

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Quần áo bị dễ dàng bị cởi xuống, lý trí Vân La bắt đầu theo những cái hôn tràn ngập dục vọng chiếm hữu mà tan rã, ngay cả những lời cự tuyệt trong miệng đều thoát ra không thành tiếng, càng không phải bàn đến dục vọng của Duẩn Giám Phi. Hương vị *** mi dạt dào trong không khí, Duẩn Giám Phi áp lên thân thể đã trần trụi không còn một mảnh vải, vừa âu yếm tiểu quả đáng yêu đã dựng thẳng trước ngực kia, tay kia lại sở soạn trượt vào tiểu huyết phía sau, vừa định tham tiền giúp Vân La nổi lỏng thân thể còn đang khép chặt một chút, chợt nghe cửa trước bị đập ầm ầm, tiếp theo một người xông vào, hỗn hển kêu lên: “Gia, Gia, không xong rồi, A Tam mất tích.” Là Đăng Lung. Có lẽ hấn đang hết sức kích động, không đợi Duẩn Giám Phi ra tiếng ngăn cản, Đăng Lung vẽ mặt kinh hoàng đã xuất hiện ngay trước cửa, hấn chỉ kịp lấy cái chăn che cho Vân La, mà người dưới thân cơ hồ cũng lập tức, ngay cả thân mình lẫn đầu đều chui cả vào trong chăn.(Bụi: ngại quá :”|)

Đăng Lung bị cảnh tượng trước mắt rõ ràng là khúc nhạc đông cung sống dọa đứng khựng lại, đến tận lúc nhìn thấy sắc mặt chỉ muốn ăn thịt người của Duẩn Giám Phi, hấn càng kích động, nuốt nước miếng: “Cái kia. Gia, ta. Ta đi tìm tiếp. Các ngươi cứ. tiếp tục.” Hấn chuồn nhanh như tia chớp, nhìn ánh mắt Gia thế kia, hấn không dám cam đoan bản thân nếu như ở lại, có trở thành vong hồn dưới lưỡi kiếm của Gia hay không.

“Mẹ nó, tên gia khỗ chết tiết này.” Duẩn Giám Phi cắn giận mắng một câu, Đăng Lung chết tiết, nói cái gì mà chúng ta cứ tiếp tục chứ, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, vào cái loại thời điểm này mà bị ngắt quãng, còn có thể tiếp tục được nữa hay sao? Quả nhiên, nghe được tiếng bước chân biến mất, Vân La vẽ mặt đỏ bừng thò đầu ra, sau khi xác định trong phòng không còn ai khác, hấn mới bắt đầu mặc quần áo, ánh buồn bực trong mắt khiến cho Duẩn Giám Phi là chủ tử cũng phải có ý lùi bước. Mẹ nó, rốt cuộc trong hai người chúng ta ai là chủ tử đây chứ. Hấn phần hận nghĩ ngợi, có điều chuyện lúc này, nói sao mình cũng bị đuối lý, cho nên hấn chỉ có thể trơ mắt, nhìn Vân La rời đi.

“A Tam mất tích, thế là sao?” Thân hương không thành, Duẩn Giám Phi sau khi ngây ngẩn một hồi, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, nghĩ lại lời Đăng Lung vừa nói, hấn nhú mày: Không thể nào, chẳng lẽ tên

gia khóa này biết sự tình bại lộ, sợ mình trừng phạt, cho nên mới lén chuồn? Không thể nào, hai người bọn họ ở chung sớm chiều đã nhiều năm như vậy, rõ ràng thói ăn nói ác độc của mình A Tam là người hiểu rõ nhất, đem tống hẩn cho Phương Lục Dương, chỉ là lời uy hiếp mà thôi, chỉ là nói nói thể thôi, sao lại có thể thật sự tống hẩn vào trong cái địa ngục kia cơ chứ? A Tam sẽ không thể không hiểu ta.

Vươn vai một cái, hẩn từ trên ghế đứng lên, quyết định tốt hơn là đi xem rốt cuộc sự việc là thế nào, tên gia khóa A Tam đó nếu không có việc gì mà dám trốn ở chỗ nào đó chơi trò giấu miêu miêu, hẩn thề, không cần đem tống tên này cho Phương Lục Dương, bản thân trước hết phải lột một tầng da của hẩn đã. Phần nộ vì dục cầu bất mãn, người nào đó quyết định tự mình sẽ đi điều tra rõ chân tướng, có điều không đợi hẩn đi ra khỏi cửa, tiếng đập cửa lần thứ hai đã vang lên, Đẳng Lung cùng Vân La vẻ mặt kinh hoàng chạy vào: “Gia, A Tam thật sự không tìm thấy, tìm cả đội tàu cũng không thấy hẩn.” Mà Vân La thậm chí lấy ánh mắt hoài nghi nhìn Duẫn Giám Phi: “Gia, thật sự chuyện không liên quan gì đến A Tam, người. người thật không ném hẩn xuống biển đấy chứ?” Trong giọng nói tràn đầy hoảng sợ cùng giận dữ.

Tên hẩn dẫn này mất tích thật đúng lúc quá đi mà. Nghe xong lời Vân La nói, Duẫn Giám Phi nhin không được ở trong lòng mắng một câu, vốn là thế mà, hình tượng của bản thân trong lòng Vân La đã không còn ra cái gì nữa, cố tình ngay sau khi hẩn nói rằng phải xử phạt A Tam, tên gia khóa liền mất tích, chuyện này. chuyện này bản thân không nhảy xuống sông Hoàng Hà thì có thể rửa sạch nỗi hay sao?

“Ta đi xem xem.” Hẩn tức giận xoay người ra khỏi cửa phòng, thôi đi, không giải thích nữa, người tốt thì vẫn tự tốt, người xấu vẫn tự xấu vậy, (Lê Hoa: -, Tiểu Duẫn, thực ra là do người giải thích không rõ ràng) Vân La yêu đến vậy sao có thể vừa nghĩ thế đã có thể đi ngay. Hẩn nghĩ như vậy, vừa đi vào phòng của A Tam, Đẳng Lung cùng Vân La cũng theo sau bước vào, Đẳng Lung nói: “Sáng sớm hôm nay ta đến tìm A Tam để cùng lên bờ đi mua đồ ăn, kết quả phát hiện hẩn ra không ở trong phòng, ta tưởng là hẩn đã chạy đi chỗ khác, kết quả tìm tìm lần lần cũng không thấy bóng dáng hẩn đâu, trong phòng cũng không có dấu vết đánh nhau, thế nhưng ta quả thật nghĩ không ra, A Tam có lý do gì để chạy trốn cơ chứ, thời gian hẩn đi theo Gia, quả thật hơn ta rất nhiều a.”

Đôi mày của Duẫn Giám Phi cũng nhíu lại, trong phòng dọn dẹp chỉnh tề sạch sẽ, là thói quen thường ngày của A Tam, ngay cả một chút dấu vết giấy giũa cũng không có, hẩn cũng không tin A Tam chạy trốn, có điều chuyện này là thế nào đây? Hẩn liếc nhìn Vân La một cái, phát hiện đối phương đang lấy ánh mắt hết sức không cung kính trừng trừng nhìn mình.

“Không liên quan đến ta nha.” Hẩn nhin không được nói rõ, rồi ánh mắt mới dừng ở trên chiếc giường nhỏ hẹp kia của A Tam, đi đến, quả nhiên chiếc gối trên giường sai lệch một chút, hẩn nhẹ giọng nói: “Cái gối này có chút kỳ quái, A Tam là một người vô cùng tỉ mỉ, sao lại có thể để cái gối như vậy chứ.” Vừa nói vừa cầm lấy cái gối, quả nhiên thấy dưới cái gối đặt một thanh chủ thủ sắc bén. Đẳng Lung cùng Vân La vẫn chưa hiểu, mặt của Duẫn Giám Phi trong nháy mắt đã trắng bệch, thất thanh nói: “Không xong rồi, A Tam bị bắt đi rồi. Đẳng Lung, Vân La, chúng ta mau ra đội thuyền của Phương Lục Dương.” Nói xong bỏ ra ngoài, hai người kia thấy hẩn nói hết sức nghiêm trọng, giật nảy mình, vội cùng chạy ra boong tàu, đã thấy cả một cảnh rộng lớn, không còn thấy bóng dáng đội thuyền của Phương thị đâu nữa, hỏi qua binh lính thủ vệ đêm qua, binh lính đó mới thấy kỳ quái, nói: “Thưa Gia, đội thuyền Phương Gia ngày hôm qua sau nửa đêm đã lặn lẽ rồi đi rồi, lúc đầu ta còn tưởng bọn họ sẽ đánh lén chứ, thiếu chút nữa phát tín hiệu, sau rồi thấy bọn họ quả thật đã ra biển, chỉ trong phút chốc đã biến mất trên biển.” Đẳng bởi: admin

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

“Phương Lục Dương, cái tên hẩn dẫn dê tiện nhà ngươi, đồ vương bát đản, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Duẫn Giám Phi chữm ầm lên, đến bây giờ hẩn hoàn toàn có thể khẳng định chắc chắn rằng A Tam là do Phương Lục Dương bắt đi, thật không ngờ mình hôm qua mới nói muốn đem A Tam tống cho Phương Lục Dương, hôm nay đã trở thành sự thật, hẩn còn chưa làm hoàng đế, lão thiên gia sao đã cho hẩn trở nên kim khẩu ngọc nha* như thế này được ?

*Nghĩa đen : miệng vàng răng ngọc =)) nghĩa bóng thì mọi người có thể tự hiểu.

Cũng có thể thấy Duẩn Giám Phi đang tức đến lộn ruột. Vân La thôi không hoài nghi nữa, bước khập khiễng tới: “Gia, Phương Lục Dương tại sao lại bắt A Tam vậy, hắn tới bến cảng này, lại đang nửa đêm đã đem đội tàu rời đi luôn, chỉ vì bắt cóc A Tam thôi sao?”

Duẩn Giám Phi cứ bước qua bước lại, hồi lâu sau mới nhú mồm nói: “Chuyện này có gì đó rất lạ, ta nhớ ta đã từng nói với người người Phương Lục Dương hận nhất chính là A Tam đúng không?” Thấy Vân La gật đầu, hắn nói tiếp: “Có thể vô thanh vô tức lên vào đội tàu của chúng ta cướp mất một cao thủ như A Tam đi, trong đội tàu bọn họ chỉ có một mình Phương Lục Dương là có khả năng, với thân phận và địa vị của hắn, căn bản là không thể chỉ vì bắt A Tam mà đích thân động thủ a, Phương Lục Dương thích làm náo động, thích khoe khoang, loại người có địa vị tôn quý như hắn sao có thể vì một người thấp hèn mà ra tay cho được? Hơn nữa tuy rằng nói hắn hận A Tam, nhưng chẳng qua cũng chỉ là lúc mắng chửi quá độc miệng mà thôi, với thân phận của hắn thì cũng chỉ hận ở trong lòng, sẽ không vì chuyện nhỏ đó mà so đo, nếu không A Tam nào dám không kiêng nể gì mà công khai mắng hắn a? Đúng vậy, hai người chúng ta là địch nhân là đối thủ, nhưng đối với chuyện này, trong lòng mọi người đều là rõ ràng cả.”

“A Tam có thể gặp phải nguy hiểm hay không?” Vân La lo lắng hỏi, đối với hắn mà nói, Duẩn Giám Phi phát hiện ra chỗ bất hợp lý này có thể nói là không đáng một xu, A Tam đã bị bắt đi rồi, lúc này nên nghĩ cách làm thế nào để đi cứu hắn, chứ không phải là ở trong này phân tích nguyên nhân chó má gì đó, nói cái gì mà Phương Lục Dương sẽ không hạ mình đi bắt A Tam, vậy còn người bây giờ thì thế nào nào, chẳng phải là đã bị hắn cướp đi mất tiêu rồi hay sao?

Duẩn Giám Phi lắc đầu: “Ừm, điều này. Khó mà nói được, nếu Phương Lục Dương thật sự đã hận A Tam đến mức ngay cả thể diện cũng không còn cần, thì A Tam đã có thể.” Hắn không nói hết câu, nhưng ý tứ đã thực rõ ràng, thấy sắc mặt Vân La liền trắng bệch, hắn cũng thực phiền não, A Tam là đứa con của người hầu trong nhà nghĩa phụ khi hắn được nhận nuôi, hai người từ nhỏ đến lớn, cơ hồ là không có chuyện gì không nói với nhau, hiện giờ hắn bị bắt đi rồi, nghĩ đến con người Phương Lục Dương kia căn bản có thể sẽ không giống như vẻ ngoài quang minh lỗi lạc, mà có thể sẽ dùng cực hình đối với A Tam, hành hạ hắn dã man, Duẩn Giám Phi đau đớn khôn tả, hắn làm sao có thể để cho người bạn nối khố với mình chịu đựng những điều đó, mẹ nó, nói đến cùng cũng đều là do mình để người bị bắt ngay trước mắt, sớm biết như thế, thì đã an bài A Tam ở cùng với mình.

“Vân La, chúng ta phải nghĩ cách cứu hắn a.” Duẩn Giám Phi nói với Vân La, nói xong hắn liền ngăn người ra, loại việc này, hắn làm sao có thể cứ như vậy mà bàn bạc với Vân La, hắn chỉ là một đứa ở a. Áo nào bản thân từ đầu đến cuối không thể đối đãi với Vân La như với kẻ ăn người ở bình thường, trong lòng Duẩn Giám Phi thật ra vô cùng rõ ràng, sâu trong tâm, hắn vẫn coi Vân La như ái nhân, thậm chí có thể nói, hắn đã xem đối phương như thê tử, hiện giờ nói như vậy, thật giống với những cặp vợ chồng bình thường khác bàn bạc suy nghĩ mọi việc vậy.

“Gia, có người muốn gặp ngài, nói là Phương Lục Dương giao cho hắn đi gửi một phong thư, ngài có muốn cho hắn vào hay không?” Ngoài cửa vang lên tiếng truyền của thị vệ, Đẳng Lung vội ra mở cửa, mang bức thư vào trong, Duẩn Giám Phi giật ngay lấy bức thư, Vân La cùng Đẳng Lung cũng chạy đến xem cùng, chỉ thấy trên thư viết một đoạn, bút tích như rồng bay phượng múa, trên thư viết:

“Giám Phi ngô huynh:

Nhờ ngô huynh rong ruổi trên biển tung hoành ngang dọc, nên tiểu đệ mới có thể gặp mặt A Tam, ngày nhớ đêm mong không thể nào quên nổi, người này có thể nói là miệng lưỡi độc địa đệ nhất thiên hạ, chắc hẳn ngô huynh cũng phải đau đầu vô cùng, huống chi việc đêm qua, ngay cả dưới gối cũng giấu hung khí, có thể thấy được tính cách vô cùng hung hãn. Tiểu đệ lường trước được kỳ nhân kỳ sự, ắt hẳn với huynh không vui về gì, nên tiểu đệ đã nghĩ suy rất nhiều, lại trần trọc, ăn ngủ không yên, nên khi đêm đến, mới đem hắn đến chỗ đệ ở, có chỗ nào mạo muội, vạn lần mong huynh tha thứ. Phương Lục Dương tự tay viết.”

“Đây nghĩa là sao? Tại sao ta lại thấy nó không được tự nhiên?” Đẳng Lung hỏi trước, nói thật là hắn xem kiểu gì cũng thấy bức thư này có gì đó kì lạ, thậm chí ngay bản thân bức thư này cũng đã vô cùng quái dị rồi, dù sao việc bắt người cũng chưa hẵn sáng tỏ, Phương Lục Dương lên lút làm, bọn họ cũng không có chứng cứ rõ ràng, không ai có thể khẳng định thật sự là hắn làm, nhưng hôm nay chính hắn lại thừa nhận, chẳng lẽ là sợ Duẩn Giám Phi sau này hỏi tội hắn ư? Hai đội tàu bọn họ mặc dù trước nay bất hòa, nhưng thực lực lại tương đương, rất ít khi dốc toàn lực gây chiến, bởi vì điều đó sẽ chỉ đem lại kết cục đau thương

cho cả hai bên, cho nên hẳn cảm thấy đối phương tuyệt đối sẽ không ngu xuẩn đến mức khơi mào chiến tranh giữa hai bên.

“Không sai, ta cũng thấy người này tuy nói ra chỗ không tốt của A Tam, nhưng ngữ khí này. đọc kỹ thì thực ra. là trái lại giống như đang dung túng vậy.” Vân La cũng chần chờ nói, đã thấy Duẫn Giám Phi vừa ôm bụng, gập người cười to, vừa nói đứt quãng: “Ha ha ha, Phương Lục Dương, ha ha ha, tên gốc này, người thế lại. Ha ha ha ha, uống phí cho thân phận hoàng tử của người, tuần nam mỹ nữ vô số, ha ha ha ha, thế nhưng lại bị A Tam nhà này hút mất hồn, ha ha ha ha, nên khi đêm đến, không tối, người thậm chí cả thể diện cũng không còn cần.” Hắc vừa nói, Đăng Lung và Vân La đều đã hiểu được ra, hai người liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt hai người đều toát ra thần sắc không thể tin được, trong lúc đó, ngoài cửa bỗng nhiên truyền tới một thanh âm thấp trầm: “Vương Gia, kinh thành gửi thư.”

Đăng bởi: admin

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Tiếng cười của Duẫn Giám Phi dừng lại, đưa cho Đăng Lung Vân La một cái nhìn thoáng qua, hẳn bỗng nhiên nở nụ cười: “Hôm nay là ngày lành gì thế nhỉ, thư từ hết phong này đến phong kia.” Nói xong, từ ngoài cửa một người mặc áo đen đi vào, trang phục của hắn không giống với các huynh đệ trên thuyền, Đăng Lung lặng lẽ nói cho Vân La: “Đây là một trong mười ba Huyết Dục Gia bí mật huấn luyện, bọn họ chỉ nghe mệnh lệnh của Gia, mỗi người hành tung quỷ bí, võ công cao cường, hẳn là mật thám của Gia ở các nước. Bình thường không ở bên người Gia, lúc này tại sao lại đến truyền tin, có thể thấy chuyện vô cùng quan trọng.” Nói xong Duẫn Giám Phi đã mở phong thư ra từ lâu, càng xem vẻ kinh ngạc trên mặt lại càng sâu.

Vân La nhìn nét mặt hắn biến hóa phong phú, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, phong thư kinh thành gửi tới này, lại một lần nữa nhắc nhở hắn thân phận của Duẫn Giám Phi, cũng chính là nhắc nhở hắn không thể ở bên Gia. Hắc cảm thấy buồn sâu âm đạm, nói với Đăng Lung nói: “Việc này ta không hiểu, người cùng Gia thương lượng đi, ta đi xem xem cơm trưa chuẩn bị ra sao rồi.” Nói xong chậm rãi đi ra ngoài. Duẫn Giám Phi nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thấy hắn sắp rời đi, há mồm định gọi lại hắn, nghĩ nghĩ cuối cùng lại không lên tiếng, có điều ánh mắt lại lộ ra ý cười cực kỳ giảo hoạt. Hắc y nhân kia bắt gặp chủ nhân đối với một người què lợ ra loại vẻ mặt này, không khỏi kinh ngạc, mặc dù từ trước đến nay là vô tình vô dục, lúc này cũng không nên nổi tò mò liếc nhìn Vân La một cái.

Ăn xong cơm trưa, không đợi Vân La hỗ trợ thu dọn bát đĩa, Duẫn Giám Phi liền ra lệnh cho bọn người hầu thu dọn, duy có hắn thì giữ lại, không biết vì sao, Vân La cũng mơ hồ cảm thấy bất an, nháy mắt cho Đăng Lung muốn hắn ở lại với mình, kết quả tên này lại nhanh chóng dời ánh mắt đi, cố ý giả vờ như không phát hiện ra điều gì, ngâm nga một điệu hát dân gian rồi đi ra luôn. Khiến Vân La hận, không thể oán giận được vài câu, sau cổ liền cảm giác được một luồng hơi thở ấm áp, Duẫn Giám Phi xấu xa liếm vành tai hắn một chút, cười gian nói: “Sao vậy? Sợ ta ăn người hay sao? Còn muốn Đăng Lung ở đây người mới dám lưu lại, người lại không ngấm lại cho kỹ, hảo sự Gia muốn làm này, hẳn dám không thức thời mà phá hoại hay sao?”

Rốt cuộc đã xảy ra cái gì? Vì sao Duẫn Giám Phi lại lập tức liền biến thành bộ dạng lỗ mãng như vậy. Vân La rùng mình một cái, trực giác cho rằng nhất định liên quan đến phong thư kinh thành gửi đến kia. Trong đầu loạn cào cào, ngoài miệng lại cố ý nói: “Đăng Lung trước rõ ràng rất to gan, hẳn cũng giống A Tam, đều dám đấu võ mồm với Gia.” Lời còn chưa dứt hẳn liền sợ hãi kêu lên một tiếng, thì ra cả người đều bị Duẫn Giám Phi ôm lên, hắn ha hả cười lên hai tiếng: “Đúng vậy, hẳn dám đấu võ mồm với ta, đó là lúc bình thường, hiện giờ người ta lừa thiêu chính vương, người nói xem hẳn dám ở lại hay sao?” Nói xong ôm lấy Vân La đi vào phòng trong: “Được rồi, vừa rồi ta đã để Huyết Dục thủ ở bên ngoài, người khác đều không vào được, chúng ta có thể tiếp tục chuyện buổi sáng còn đang dở dang.” Hắc nói xong liền cúi đầu cởi vạt áo Vân La.

“Từ từ.” Vân La giữ tay hắn lại: “Gia, người không thể như vậy, A Tam tình cảnh hiện tại còn không biết như thế nào, trong kinh thành lại có vẻ như có chuyện.” Hắc liền mạng trốn tránh đôi mắt của

Duẩn Giám Phi, hơi thở cũng loạn cả lên, đáng tiếc lý do hần nói chẳng những không thể dập tắt dục hỏa của đối phương, ngược lại lại làm cho hần thở dốc càng thêm gấp gáp.

“A Tam? Ai~, yên tâm đi, hần không sao cả đâu, nhiều lắm hiện tại cũng là bị Phương Lục Dương giữ ở trên giường làm cái chuyện này thôi, Phương Lục Dương sẽ đối xử tốt với hần, cũng là dòng dõi vương tôn, dư dả có thừa, dù sao chúng ta hiện tại cũng không cứu nổi hần. Chuyện kinh thành sao, ha hả, bảo bối huynh nói đúng, nếu không có phong thư từ kinh thành gửi tới này, Gia ta không thể có tâm tư cùng người ở đây phong lưu đâu. Chúng ta ngày mai sẽ ra biển quay về.” Nói xong hần đã kéo quần của Vân La xuống, thấy Vân La còn muốn hỏi, vội đưa tay đè lại môi hần, ở hần trên người loạn hôn, vừa rên rỉ nói: “Bảo bối của ta, hảo nhân của ta, người cho Gia lúc này đây, ta cả đời đều muốn người.”

Vân La không có công phu, khí lực cũng không lớn như Duẩn Giám Phi, huống chi đối phương hiện tại đã đỏ cả mắt, làm sao mà có thể chống cự được, hơn nữa tình cảm của hần đối với Duẩn Giám Phi sâu đậm vô cùng, không phải nhất thời nửa khắc nói quên là có thể quên ngay được, bởi vậy mặc dù cực lực muốn kháng cự, cả thân mình lại sớm bị hôn môi vuốt ve, ngồi phịch trong lòng của đối phương, ngay cả hai tiểu quả phẩn nộn trước ngực cũng dựng thẳng lên, mặc cho răng lưỡi của Duẩn Giám Phi liếm cắn nhấm nháp, trước ngực hần vốn vô cùng mẫn cảm, lúc này lại bị đối đãi như thế, từ kẽ răng không khỏi tràn ra tiếng rên rỉ tình tế.

Duẩn Giám Phi thấy hần động tình, có điều hai tay vẫn theo bản năng chống đỡ mình, lại trêu mền vạ phần, hần buông Vân La, dễ dàng đem hai chân rắn chắc tách ra, nhanh chóng cởi quần áo của mình, khổ hạ đã dâng trào từ lâu, vận sức chờ phát động, rồi từ trên đầu giường lấy ra một lọ dầu nhuận hoạt, dùng một cây que nhỏ chấm một ít nhấm vào tiểu huyết tinh tế kia đều đều vẽ loạn, mới rút ra đưa dục vọng đang dâng trào “Phập” một cái xông vào, Vân La nơi đó đau đớn co rút lại, bởi vậy chỉ có thể tiến lên ngay mà thôi.

Duẩn Giám Phi cũng không lo lắng, đem hai cái đùi kia kẹp dưới nách, liền dùng đầu đỉnh ở trong tiểu huyết chậm rãi cọ xát, hai tay đều để lên trên phiến nhật màu ngực, ở hai tiểu quả khéo léo đùa nghịch, lại dùng móng tay nhẹ nhàng cấu nhéo, cứ thế hai bút cùng vẽ, kích thích Vân La thở gấp liên tục, cuối cùng ngay cả một tia ý thức phản kháng đều bị tan rã, đợi toàn thân hần mềm oặt cả đi, con đại mãng trong tiểu huyết chỉ đợi đúng thời cơ này, đột nhiên trước đình, chỉ nghe nhẹ nhàng vang lên một tiếng, cự vật kia đã đi cả vào. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Vân La đây là lần thứ hai hầu hạ, tuy có cao đầu làm trơn, hậu đình cũng không thể tránh khỏi đau đớn vạ phần, hần khẽ rung mình một cái, từ trong ý loạn tình mê tỉnh táo lại, lại sớm không thể làm gì hơn. Duẩn Giám Phi nhẹ nhàng động vài cái, vật như thiết côn đang dâng trào kia cẩn thận ra vào vài lần, phát giác tràng đạo dần dần thả lỏng rồi, sau đó mới càng lớn gan, va chạm không kiêng nể, Vân La cả người đều bị đưa đẩy lên xuống, nơi hậu đình lại nương theo sự xô xuyến không ngừng dần dần nổi lên một đợt khoái cảm kỳ dị, ánh mắt hần mơ màng, âm thanh “ưm a” trong miệng, cùng với những tiếng va chạm *** mi, cả phòng một mảnh xuân sắc.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu lâu, hai đùi của Vân La bị đặt trên vai Duẩn Giám Phi, đều đã tê liệt, thế nhưng thiết côn kia ở trong hậu đình lại chậm chạp không chịu bắn ra dịch thể, hơn nữa cùng với *** bộc phát, vật đó càng lúc càng thô to nóng bỏng hơn. Vân La cảm thấy cả người dường như đều đã bị hòa tan, toàn thân một chút khí lực cũng không có, chợt nghe Duẩn Giám Phi ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Bảo bối, đừng nóng vội, chúng ta đối tư thể chậm rãi vui đùa nhé.” Nói xong ôm lấy thắt lưng của hần đột ngột ngồi dậy, trở thành tư thế Vân La ngồi ở trên người hần, cự vật kia lại từ đầu tới cuối đặt trong tràng đạo đem hai người gắn thành một.

“A a a a a. Gia. ĐỪNG. A.” Vân La ý thức đã sớm tan rã không chịu nổi, nhưng cái tư thế này lại vẫn là làm cho hần cảm thấy cảm thấy thẹn vô cùng, liễu mạng từ chối một hồi, thế nhưng tay mềm chân nhuyễn, dễ dàng bị Duẩn Giám Phi chế trụ, hần chỉ nhẹ nhàng động một chút, đã khiến cho Vân La sợ hãi kêu ra tiếng, nhưng bởi vì không có khí lực, tiếng kêu sợ hãi vừa mềm mại vừa

đỉnh đầu, động lòng người vô cùng. Vào trong tai đối phương, lại tràn đầy kích thích ***, ôm lấy thắt lưng Vân La, đưa hân hơi lên cao một chút, đến lúc hậu đình của hân rời khỏi cự vật kia, mới cười xấu xa, nhẹ buông tay, Vân La chỉ kịp kêu một tiếng, thân mình liền mềm nhũn trượt xuống, đem toàn bộ cự vật kia nuốt vào, hơn nữa lại vì tư thế này, thứ kia tiến vào càng sâu càng trầm.

“Thế nào? Cảm giác rất khác phải không?” Người khởi xướng ở bên tai nhẹ giọng hỏi, làm cho mặt Vân La đỏ tận tới mang tai, không đợi nói ra, sớm đã bị đối phương nâng lên, rồi lại buông xuống, chỉ nghe nhẹ nhàng một tiếng “phốc” vang lên, lại đem cự vật kia nuốt vào. Như thế nâng lên buông xuống, buông rồi lại nâng lên, liền khiến cho Vân La trở nên liên tục thở gấp kêu kinh, cả thân thể càng thêm mềm yếu tê liệt vô cùng, ngay cả trên khuôn mặt vốn bình thường của hân, đều tăng thêm một dải điểm sắc động lòng người, Dẫn Giám Phi nhìn ngẩn mà trong lòng ngứa ngáy, hận không thể cùng đem thân thể cả hai hòa tan vào nhau, cự vật trong khó hạ lại đại động. Đến khi Vân La hơi thở rối loạn, mới để hân dựa vào trong lòng nghỉ ngơi một lát, một đôi tay lại không thành thật bò lên ngực, vuốt ve nhéo ngắt trên hai đầu nhũ thịnh phóng.

“Ừm ừm. A. Gia. Đừng. A a a a. Ừm ừ.” Vân La bị hân làm cho cả người đều tê dại, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ kèm theo thở dốc, một bàn tay đưa đến trên ngực muốn đẩy ra bàn tay to lớn ngang ngực kia, lại nào có khí lực, trên ngực hân bị gậy vừa ngứa vừa tê, nơi hậu đình mặc dù bị cự vật kia lấp đầy, lại vẫn có một cảm giác trống rỗng, hận đối phương sao không nhanh chóng động một chút, mượn lấy ma sát đó bình ổn sự ngứa ngáy không chịu nổi này, có điều Dẫn Giám Phi đâu chịu thuận theo ý hân, đến tận lúc cả người hân mồ hôi đầm đìa, toàn bộ mái tóc dài đều bị làm ướt, mới dừng lại động tác khiêu khích ở trên người Vân La, điên cuồng thúc loạn, cũng không biết thúc tới mấy trăm lần, cuối cùng cũng ngừng, đem một cổ bạch dịch nóng bỏng phóng vào tràng đạo chờ đợi đã mòn mỏi kia.

Cuộc tình ái bắt đầu từ buổi trưa này, vì sự cố ý khiêu khích của Dẫn Giám Phi mà diễn ra suốt tới chạng vạng, giữa lúc đó Vân La bị kích đến bất tỉnh một lần, nhưng lập tức lại bị chủ nhân hư hỏng làm cho tỉnh. Cho đến khi xong việc, hân đã rơi vào tình trạng kiệt sức, chỉ liếc nhìn Dẫn Giám Phi một cái, liền mê man mất. Trong mộng lung, dường như đối phương phân phó người chuẩn bị nước, rồi mới đem hân bỏ vào bồn cẩn thận lau rửa, còn đưa tay đến nơi hậu đình, lấy trục vật từ bên trong đó ra, hân cảm thấy thẹn thùng, động đậy hai cái, nhưng mí mắt thật sự không mở ra được, những chuyện sau đó, hân không biết một tí gì.

Ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì trời đã sáng choang, đội tàu đã sắp rời cảng. Dẫn Giám Phi không ở trong phòng, Vân La đang định đứng lên, thế nhưng trên người thật sự đau đớn, hơn nữa hai cái đùi kia, hơi động một chút đã run lẩy bẩy, miệng hân khát, lại không muốn để cho người ta thấy bộ dạng mình như vậy, vừa muốn giãy giụa đứng dậy rót nước, chợt thấy Minh Châu Minh Nhược đi đến, thấy tình cảnh này của hân, Minh Châu liền rót một chén nước cho hân. Vân La nhìn hân trong mắt không có sát ý cùng ghen ghét ngày hôm qua, mà Minh Nhược tựa hồ cũng khá bình tĩnh, cảm thấy kỳ quái, đang muốn hỏi han một chút, lại nghe Minh Châu mở miệng nói: “Vân La, sau khi chúng ta trở lại đất liền, phải ra đi ngay, ta cùng Minh Nhược muốn đến một nơi không ai quấy rầy chúng ta ẩn cư, có thể đạt được một kết cục tốt như vậy, đều phải cảm tạ người, thật sự phải cảm ơn người.”

Hân lời nói thành khẩn vô cùng, nhưng Vân La nghe thấy câu “nơi không ai quấy rầy”, trong lòng liền lo lắng, thậm chí trong trần thế nào có nơi nào không ai quấy rầy, liền nắm chặt lấy tay của Minh Châu hoảng sợ nói: “Người nói cái gì? Người vừa muốn cùng Minh Nhược tìm chết ư? Có chuyện gì chúng ta từ từ nghĩ biện pháp, không nên hơi một tí liền tìm chết có được không? Người yên tâm, Dẫn Giám Phi ta sẽ lại đi cầu hân, các người không muốn hại hạ người trên thuyền, khiến cho hân trả lại các người tự do, không cho.” Không đợi nói xong, Minh Châu cùng Minh Nhược toàn bộ sững sờ: “Tìm chết? Vân La, chúng ta nói muốn tìm cái chết lúc nào?” Đăng bởi: admin

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Vân La ngạc nhiên nói: “Không phải các người vừa mới nói hay sao? Muốn đi đến nơi không ai quấy rầy được.” Lời còn chưa nói xong, Minh Châu đã cười đến run rẩy hết cả người, ngay cả Minh Nhược

cũng không nhin được mà lộ ra một chút cười, Minh Châu khó khăn cười xong, búng một phát vào trán Vân La: “Người a, sức tưởng tượng thật đúng là phong phú. Yên tâm, vừa rồi Gia tìm chúng ta nói đã đồng ý khi lên bờ thì để hai chúng ta tự do, lại còn cho một ít bạc, ta cùng Minh Châu năm ấy đi đến kinh thành ngẫu nhiên biết một nơi không có người, nhưng lại có ruộng tốt có chim bay cá nhảy, chúng ta trước đây đều là con nhà nông, tính toán ở lại nơi đây, trồng ít thóc lấy đồ nuôi gà nuôi vịt, sống cuộc sống thản nhiên tự đắc tự làm tự dùng một chút. ” Hần hít một tiếng : “Vân La, hai người chúng ta ở nơi thế tục này đã lâu, thấy phiền rồi, từ nay về sau thà muốn nương tựa lấy nhau, không muốn gặp mặt bất cứ kẻ nào.” Hần nhìn Vân La, chợt nghe Minh Nhược nói: “Nếu có chút thời gian, mời người đến làm khách.”

Minh Châu đắc ý cười nói: “Vân La, ta thật sự không rõ người, theo lý thuyết ta vẫn luôn xem thường người, khác hẳn chúng ta, người thật sự quá mức bình thường, tính tình cũng quật cường, ngay cả Gia người cũng dám đánh, một chút thủ đoạn xu nịnh cũng không biết, ta quả thật vẫn không thích người. Thật sự cũng không rõ, trên người người giống như có ma lực, Gia bỗng nhiên đối tốt với người, hơn nữa muốn ngừng mà ngừng không được, ngay cả buổi tối ngày hôm đó kêu chúng ta đến, quần áo đều cởi hết, nhưng lại cả một đầu ngón tay không động đến lại kêu chúng ta đi ra, nhin một đêm, hôm nay rốt cục là giải quyết trên người người.” Cười cười nhìn đầu hôn lộ ra bên ngoài trên cổ Vân La, làm cho Vân La xấu hổ, mặt thành một mảnh đỏ rực.

“Người lộn xộn nói lung tung một hồi, không phải là vì giễu cợt ta mà đến đây chứ?” Vân La tức giận hỏi. Minh Châu nhin cười, lại nói tiếp : “Gia không cần phải nói, ngay cả Minh Nhược, kỳ thật không ai biết, các người chỉ nói hần cao ngạo, lại không biết lần đầu tiên sau khi bị người khai bao, còn có khuynh hướng tự khép kín, ngoại trừ ta, thì hần rất ít nói chuyện với người khác dù chỉ một câu, mặc dù đối với vài khách nhân, cũng không ngậm vịnh vài câu thì từ cho đến nơi đến chốn, buồn cười là những người đó còn cho rằng mắt của hần cao hơn núi. Nhưng có điều hần là người như thế, lại thân cận với người, vừa rồi câu nói của hần ý là, chờ chúng ta dần xếp tốt, xin mời người đi chúng ta nơi đó làm khách ở mấy ngày. Người có biết, với Gia hần cũng không thể nói những lời như vậy đâu. Huống hồ, cũng không phải hoàn toàn vì người đã cứu chúng ta, cho nên ta nói người thật sự là một người kì quái.”

Kì quái sao? Vân La cười khổ, nghĩ thầm, chính mình làm sao kì quái, hần thật sự muốn một lần nữa trở lại cuộc sống bình thường, chỉ tiếc trải qua lúc này đây, chỉ sợ vận mệnh không bao giờ. . . có thể tự bản thân nói quên là quên. Cát bước Minh Châu Minh Nhược, hai người bọn họ có thể đến được kết cục tốt nhất, hần cũng vô cùng vui mừng, Mất thấy có hai người hầu bê một bộ quần áo sạch sẽ khác lại đây, vội vàng thay đồ, còn không quên hỏi người hầu Duẩn Giám Phi đi về phía nào, biết được người ở trên boong tàu, thế là nắm chặt lược khăn, đứng dậy, khắp khiêng đi về hướng boong tàu.

Rất xa liền nghe được giọng của Duẩn Giám Phi, chần chờ một chút, đứng ở chỗ khuất bóng, chỉ thấy boong tàu một đám người đông nghìn nghịt, đều là đội trưởng trên các chiến thuyền khác. Nghe Duẩn Giám Phi đồng dục: “Các huynh đệ, sau khi ta kế vị, không thể bài trừ đối lập, vứt bỏ cự thần trong triều, cũng sẽ không thể làm các người vinh hoa phú quý, thậm chí có thể phải phái các người đến chiến trường, bảo vệ quốc gia, rong ruổi biên cương, các người có bằng lòng hay không?” Vừa nói xong, hải tặc phía dưới đã muốn ầm ầm hưởng ứng. Một người đứng lên la lớn: “Đương gia, các huynh đệ theo người, không phải vì vinh hoa phú quý vàng bạc mỹ nữ, vốn là đại trượng phu đầu đội trời chân đạp đất. Sa trường điểm binh. Bảo vệ quốc gia, chính là kết quả chúng ta muốn, dù cho chết trận trên cát vàng, cũng là da ngựa bọc thây, chết có ý nghĩa, đương gia không cần do dự, chúng ta đây hơn hai ngàn người, cam đoan phù người đi lên long toà (ghế rồng), ổn toạ sân rồng, toạ ủng ngàn dặm non sông, khai sáng thái bình thịnh thế.”

Vân La bị hần tử này một phen nói khiến cho nhiệt huyết sôi trào, nghĩ thầm ta cũng nguyện ý đi biên cương, ở trong quân đội làm một quân tốt nho nhỏ, giữ gìn non sông của người, Duẩn Giám Phi, có lẽ đây mới là kết cục tốt nhất của hai chúng ta. Đã thấy cách đó không xa Duẩn Giám Phi cũng không phản đối hào hùng nghìn trượng, hét lớn: “Tốt, Lam huynh đệ nói đúng, ta Duẩn Giám Phi kiếp này có thể có các người này hảo huynh đệ, đáng giá. Tương lai chỗ sa mạc hoang vắng, quan ải trắng sáng, chúng huynh đệ anh dũng giết giặc, nhớ rõ đem ta cũng mang theo một phần, chúng ta mặc dù hai nơi, vẫn là tâm cùng tâm một chỗ, các người vĩnh viễn là huynh đệ tốt của Duẩn Giám Phi ta”. Hần nói xong, phía dưới lại là một mảnh ầm ầm khen ngợi.

Vân La nghĩ thấy kì quái, nếu là muốn khởi sự, vì sao lại nói cái gì mà sẽ không vứt bỏ cự thần trong triều, những đại thần này hiện tại đều là trung thành với hoàng đế, căn bản sẽ không tận tâm phụ tá một

cái quân vương mưu phản đi? Duẩn Giám Phi vì sao phải bỏ qua không cần những nhân tài chính hấn bồi dưỡng, mà dùng những cự thần tử kia chứ? Nếu không phải khởi sự, vì sao lại có một phen rõ ràng là lời nói trước khi ly biệt. Còn đang nghi hoặc, chỉ thấy boong tàu mọi người đã sắp giải tán. Duẩn Giám Phi cùng mấy thuộc hạ vừa đi vừa nói chuyện, khi đi qua bên người hấn, lại đột nhiên xoay người lại, kinh hãi nói: “Vân La, người đến từ lúc nào vậy?” Vừa nói vừa kéo tay hấn, dáng vẻ vô cùng thân mật, làm mấy thuộc hạ cứ nhìn chăm chăm.

Cũng không ngờ Vân La nhưng lại “Bùm” một tiếng quỳ xuống, thành khẩn nói: “Nghị lớn của Gia có ngày thành công, Vân La cũng nguyện ý đến chiến trường bảo vệ quốc gia, thay Gia bảo vệ tốt non sông kia, cầu Gia có thể đáp ứng Vân La.” Hấn cố ý ở trước mặt mọi người đem lời này nói ra, trước mặt người khác, chắc chắn Duẩn Giám Phi nói cái gì cũng sẽ không cự tuyệt, quả nhiên chỉ thấy sắc mặt hấn giống như ảo thuật, trong nháy mắt chuyển đổi thành mấy loại màu sắc, cuối cùng xanh mét đứng lên, ngay cả ánh mắt đều tối tăm đáng sợ. Đăng bởi: admin

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

“Không được.” Duẩn Giám Phi cự tuyệt: “Chuyện này không có thương lượng gì hết.” Ngự khí của hấn như đinh đóng cột biểu hiện vô cùng kiên quyết, mà Vân La cũng quật cường nhìn lên: “Vì sao lại không được? Cả thuyền huynh đệ đều được, vì cái gì ta không được?” Chắc chắn tin rằng Duẩn Giám Phi không dám ở trước mặt các huynh đệ thừa nhận quan hệ của hai người, bởi vì đó là chuyện cực kỳ mất mặt, Minh Châu cùng Minh Nhược xinh đẹp giống tiên trên trời thì còn có thể chấp nhận được, còn bản thân mình muốn cái gì cũng không có, nếu là thừa nhận quan hệ của hai người, chắc làm các huynh đệ đều ngất mặt, hơn nữa đối với hình tượng đứng đầu của hấn cũng là một chuyện có ảnh hưởng không tốt.

“Bởi vì.Bởi vì.” Duẩn Giám Phi trừng hấn, biết rõ chủ ý của Vân La, nhưng mà thừa nhận quan hệ của hai người cũng thật sự có điểm nói không nên lời: “Người xem chân người, quân đội có thể tuyển một người tàn tật hay sao?” Thật cao hứng tìm được một lý do đầy đủ, nhìn xung quanh mọi người đều đồng ý gật đầu, đặc ý nhìn về phía Vân La: ha ha, nhìn người còn nói được cái gì.

Vân La cười khổ một tiếng, ánh mắt trở nên ảm đạm, chẳng phải rõ ràng đã sớm biết không thể nào rồi sao? Biết hấn sẽ không thể không để ý trước mặt người khác mà công khai quan hệ của hai người, nhưng mà vì cái gì sau khi nghe được lời hấn nói, trong lòng vẫn cảm thấy thật đau đớn. Tự nghĩ đã bứt ra đúng lúc, nếu lại tiếp tục chìm đắm, chỉ càng khiến cho bản thân không còn đường quay lại mà thôi. Đang ngây ngốc nghĩ ngợi, chợt nghe Duẩn Giám Phi lại trầm thanh nói: “Huống chi, kể cả không phải vì chân của người, ta cũng tuyệt đối không cho phép vợ ta rời khỏi ta, đến sa mạc cát vàng ngàn dặm xa, làm cho ta ngày ngày thương nhớ.” Vừa nói xong, chẳng những mọi người cạnh hấn ngây người, ngay cả Vân La cũng phải cứng họng, nói không nên lời dù chỉ một câu.

Duẩn Giám Phi cũng không biết tại sao lại nói ra câu này, vốn theo tính tình cao ngạo của hấn, sẽ không công khai quan hệ của hấn cùng Vân La, thế nhưng nhìn đôi mắt Vân La trở nên ảm đạm, bỗng nhiên cảm thấy không đành lòng, vội vàng thốt ra câu này. Nói xong còn nâng Vân La dậy, cười nhẹ nói: “Được rồi, chúng ta trở về đi, thân thể của người ngày hôm qua bị gây sức ép còn chưa đủ sao? Hôm nay đã chạy ra, hi hi, chân này hình như còn có chút nhũn ra thì phải.” Vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên vài tiếng huýt sáo, đám hải tặc này đều là người hiểu biết trượng nghĩa, một đám hướng Duẩn Giám Phi nháy mắt, hò hét nhau kéo đi, phút chốc liền không một bóng người.

Mặt Vân La vẫn hồng tới tận cổ, oán hận nhìn Duẩn Giám Phi, xoay người bước đi. Duẩn Giám Phi theo kịp, ra vẻ vô tội cười nói: “Ta vốn nghĩ rằng người sẽ rất cảm động cơ đấy.” Bị Vân La gắt: “Có câu nói tiếp theo từ mồm người, cho dù có chút cảm động, lúc này cũng đã biến mất sạch sẽ rồi còn đâu.” Nói đi nói lại, cũng không thể phủ nhận cảm giác ngọt ngào trong lòng, lúc trước kiên định muốn rời đi, bị mấy câu nói của Duẩn Giám Phi khiến cho biến mất hoàn toàn. Vân La hận chính mình không vững vàng, chỉ là thật không có cách nào, nếu lúc sau hấn có thể quyết tâm rời khỏi Duẩn Giám Phi, đại khái chỉ có thể nói cũng không còn có yêu hấn nữa, nhưng trên thực tế, chẳng những yêu Duẩn Giám Phi, hơn nữa yêu thăm, trong lúc bị hấn lừa nhận thành vợ, sao vậy còn có thể rời đi.

Chuyến này trở về, trời tốt, đội tàu xuôi gió xuôi nước, không mất ngày liền về đến bờ. Trên thuyền các huynh đệ đều chờ tin tức, chỉ có Duẩn Giám Phi mang theo Vân La một mình rời đi, Minh Châu Minh Nhược cũng rời khỏi đội tàu, lại không cùng đi, hai người bọn họ đã có mục tiêu riêng.

Sau khi hai chân chạm đến đất liền, Vân La nhin không được quay đầu nhìn lại về phía mặt biển bình tĩnh vô ngần kia, còn có dưới hoàng hôn một con thuyền đánh cá đang trở về, cùng đội tàu khổng lồ sinh sống mấy chục ngày, bỗng cảm thấy trong lòng sinh ra trăm ngàn cảm xúc, nhưng đến bên miệng thì lại không thốt được câu nào, chỉ có thể kinh ngạc đứng đó nhìn lại.

Duẩn Giám Phi tiến đến cạnh hắn, cầm tay, Vân La thân hình run lên, nhìn về phía Duẩn Giám Phi: “Chúng ta. Sẽ không trở về đúng không?” Hắn hỏi, quay đầu lại nhìn về phía Duẩn Giám Phi: “Ta thích nơi đây, hiện giờ rời đi, thật sự thực luyến tiếc.” Lại khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu xuống: “Có đôi khi ta thật hy vọng người chính là hải tặc Duẩn Giám Phi, không phải vương gia mưu đồ thiên hạ gì đó, cả hai chúng ta có thể vui vẻ cả đời ngao du trên biển, đáng tiếc, nguyện vọng này vĩnh viễn sẽ không thành sự thực.” Quay người: “Được rồi, chúng ta đi thôi, biển nơi đây, ta đã khắc vào trong đầu.”

Duẩn Giám Phi im lặng không nói, nếu không phải đòi lại thân phận vốn có, nếu không phải vì chuyện này mà mưu đồ biết bao nhiêu năm, hắn thực sự muốn buông bỏ ngôi vị hoàng đế kia vì Vân La, làm theo lời hắn, tại vùng biển nơi đây tung hoành ngang dọc. Nói thật ra, tình cảm của hắn với vùng biển này có thể càng sâu, dù sao cũng là nơi đã sinh sống nửa đời người. Chính là hắn không thể, không thể ở tại chỗ này, hắn không cam lòng, không cam lòng kế hoạch trù tính nhiều năm cứ như thế trở thành bọt nước, đã khó để đạt được quyết định như vậy của người kia, hắn không đánh mà thắng là có thể có được thứ thuộc về mình, hắn tuyệt sẽ không vì bất kì kẻ nào mà thay đổi, Vân La cũng không thể, ngay cả chính hắn. cũng không thể.

“Duẩn Giám Phi, vì cái gì ngươi bỗng nhiên không sợ ta đi mật báo?” Trong xe ngựa, Vân La lại hỏi một lần đáp án mà bản thân đã muốn hỏi từ rất lâu mà không có được, việc này cũng không thể trách hắn, ở trên đường đến kinh thành mấy hôm nay, Duẩn Giám Phi không lúc nào là không quán lấy hắn, làm cho Vân La vô cùng tò mò, rõ ràng buổi tối kia, chính hắn cùng Duẩn Giám Phi đã đạt được công nhận, rốt cuộc phong thư từ kinh thành gửi đến viết cái gì, làm cho Duẩn Giám Phi thay đổi chủ ý? Đăng bởi: admin

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

Ngoài ý muốn, lần này Duẩn Giám Phi không ra sức khước từ, hắn cười nhìn Vân La: “Ngươi thật sự muốn biết sao? Muốn biết thì chủ động hôn ta một cái đi.” Dem bên trái mặt để sát miệng Vân La, trong mắt tràn đầy ý cười. Quả nhiên chỉ thấy Vân La thẹn đỏ mặt, tức giận nói: “Ngươi có thể đứng đắn một ngày hay không, ta đang rất nghiêm túc hỏi ngươi.” Duẩn Giám Phi lại cười đến tung toé: “Đứng đắn một ngày? Như ta vậy mỗi ngày không đứng đắn, kết quả nói cái gì hôn môi linh tinh ngươi vẫn là không nhin được đồ mặt, nếu lại đứng đắn vài ngày, không gia tăng rèn luyện cho ngươi, chỉ sợ trên giường ngươi sẽ chảy máu mũi mất.”

“Ngươi. ” Vân La tức giận, thế nhưng không tìm được câu nào để phản bác. Oán hận liếc mắt Duẩn Giám Phi một cái, quay đầu đi: “Không nói thì đừng nói, ai cần biết cơ chứ?” Vừa dứt lời cả người đã bị Duẩn Giám Phi kéo vào trong lòng hôn sâu, đến lúc buông ra, công tử phong lưu thâm hương tiêu sái cười nói: “Kỳ thật rất đơn giản, ngươi cần bản không có cơ hội mật báo.” Thấy ánh mắt Vân La nghi hoặc khó hiểu, nhin không được ần nhẹ mũi hắn một chút: “Ha hã, lão thái bà trong kinh thành kia gửi thư cho ta nói vị hoàng đế đệ đệ kia vì một đại thúc, bỗng nhiên muốn chạy trốn, nhường ngôi cho ta.”

“Thoái vị? Bởi vì một đại thúc?” Vân La càng không hiểu: “Hoàng thượng đang làm rất tốt, tại sao bỗng nhiên thoái vị, Duẩn Giám Phi, đây lại không phải một cái bẫy đấy chứ? Ngươi nhất định phải tìm hiểu, không thể dễ dàng mắc mưu a.” Lời nói tràn đầy quan tâm, làm cho Duẩn Giám Phi nhin không được càng ôm chặt lấy Vân La “chà đập” một phen, cho đến khi đem một đầu tóc đen đều rối tung, mới buông ra, cười

nhẹ nói: “Người a, chỉ được cái ngoài miệng nói cứng, nếu thật sự là bầy, người cùng ta bị trói trên hình đài chịu chết, đây chẳng phải là chuyện người vẫn hy vọng sao? Vì sao lại muốn nhắc nhở ta cẩn thận?”

Vân La cúi đầu im lặng, thật lâu sau mới thở dài nói: “Ta tuy là hy vọng như vậy, nhưng kia bất quá chỉ là nói mà thôi, một khi thích một người, lời nói ra chuyện làm ra đều không phải do mình. Giống như lòng ta muốn cùng người hiện tại cùng chết, coi như là cả đời gần nhau, chính là chuyện đến trước mắt lúc ấy, vẫn là mong muốn tốt hơn, mong người đạt được mong muốn của bản thân, phong quang vô hạn. Đến lúc đó, ta cho dù yên bình sống, hoặc bệnh hoặc chết, đều không sao cả.” Tự giấu nỗi nụ cười: “Cho nên người ta thường nói kim lòng không được, ta nghĩ đại khái nói chính là tình huống như vậy.”

“Vân La, ta thích người, ta vẫn sẽ để người ở lại bên ta. Có lẽ ta không thể cho người danh phận gì, có lẽ tương lai ta sẽ có rất nhiều phi tử thậm chí lập hoàng hậu, thế nhưng tâm của ta thủy chung ở chỗ người, ta thật sự.” Duẩn Giám Phi nói ra những lời này, thật sự hoàn toàn chân thành, nhưng Vân La vội bịt miệng hắt: “Gia, người đừng nói, nói được càng nhiều, cũng chỉ có thể làm cho ta thấy được chúng ta đáng buồn biết bao nhiêu, cứ như vậy đi, chúng ta cứ như vậy là tốt rồi, hai tâm cùng ẩn dựa sát vào nhau, có lẽ ngày nào đó người ghét, hoặc là ta mệt mỏi, liền lặng lẽ rời đi, nói thực, đến ngày đó, chúng ta ai cũng không được. Mang theo thương nhớ.”

Trời đất giống như đều trở nên im lặng, vì câu nói này của Vân La “Ai cũng không được. Mang theo thương nhớ.” Duẩn Giám Phi nhìn vào cặp mắt trong suốt của Vân La, hắt vẫn không biết, Vân La xuất thân cùng khổ kỳ thật có một trái tim lung linh, đem chuyện gì đều xem như thế thấu triệt, chính là không đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì không biểu hiện mà thôi. Vân La có sự kiên trì của bản thân, giống như lúc trước tình nguyện tập bơi lội trong đêm lạnh, chỉ vì có thể đi theo hắt, Duẩn Giám Phi không chút nghi ngờ bản thân cũng sẽ có ngày nào đó mất hắt. Mà tưởng tượng đến đó, ngực hắt bắt đầu cảm thấy buồn đau hốt hoảng nóng đến phát đau, thậm chí gần như còn muốn vứt bỏ kế hoạch suốt bấy nhiêu năm, cùng Vân La du sơn ngoạn thủy, khiêu ngạo núi rừng. Mà loại ý niệm này là tuyệt đối không được xuất hiện, cho nên rất nhanh liền bày ra một nụ cười: “Hảo, chúng ta thống nhất, đến một lúc nào đó vô luận là ai rời đi, người đều phải biết buông tay, tuyệt không mang thương nhớ mà sống qua ngày. “

Trong xe trở nên im lặng, ngoài xe, gió mùa xuân nhẹ nhàng thổi qua.

Kinh thành Cẩm Tú quốc, phần hoa náo nhiệt làm cho người ta trở mắt, trên đường cả trai lẫn gái ăn mặc cực kỳ không bình thường, ngay cả góc đường tên ăn mày cũng đều mang dáng vẻ thản nhiên tự đắc, tựa hồ hành khát chỉ là chức nghiệp của bọn hắt, mà không phải đói ăn mới đi xin cơm. Duẩn Giám Phi nhìn cảnh tượng phú quý, không khỏi hơi thở dài: “Tuy rằng ta cùng hoàng đế đệ đệ cảm tình thực mờ nhạt, nhưng ta không thể không thừa nhận, Cẩm Tú quốc do hắt thống trị thật sự rất tốt, quốc thái dân an, thái bình thịnh thế. Nói thật, nếu không phải hắt thoái vị nhường ta, mặc dù động việc binh đao, ta cũng không nhất định có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế, bởi vì lòng dân là ở nơi hắt a.”

Vân La rất muốn nói một khi đã như vậy, người hãy thu lại sự không cam tâm kia lại đi, nghĩ thế rồi lại cuối cùng không thể nói ra khỏi miệng. Con người yên lặng theo sau Duẩn Giám Phi, tới một chỗ phủ đệ tráng lệ, Duẩn Giám Phi cười nói với Vân La: “Đây là vương phủ ở kinh thành của ta, chúng ta đi vào trước tắm rửa, ăn một chút gì, ta tiến cung gặp mẫu hậu, người tại nơi này hảo hảo ngủ một chút, một đường phong trần mệt nhọc, nói vậy người cũng mệt mỏi, chân người cũng không chịu được, ta cho bọn nha đầu giúp người bôi chút rượu thuốc, hiệu quả tốt lắm.” Đăng bởi: admin

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Người trong vương phủ, mắt cao hơn đầu, ngoại trừ Duẩn Giám Phi ở ngoài căn bản không đem bất luận kẻ nào để trong mắt, cho nên lúc đầu đối với Vân La bọn họ cũng không để ý, mà Vân La cũng là sống khổ thành quen, không cần người khác hầu hạ. Duẩn Giám Phi lại mỗi ngày mang Đăng Lung chạy vào trong cung, cũng không phát hiện bọn hạ nhân mắt cầu xem thường người.

Dần dần qua mấy ngày, bọn hạ nhân đã có thể nhìn ra một chút chuyện, Duẩn Giám Phi đối với Vân La cũng không phải là tốt bình thường, trong phủ khi nào rảnh một chút, liền chạy đến đây bồi bên cạnh người nghe nói là đứa ở này, thần thái ôn nhu này, bọn họ đều trước giờ chưa từng thấy, huống chi ngày hôm trước lại tìm trong kinh thành nhà may tốt nhất may cho hần bộ đồ mới, gơ tay liền ra một ngàn lượng bạc. Kể từ đó trở đi, người trong phủ đều cảm thấy rõ ràng, xem ra Vân La này không đơn giản, tối thiểu ở trong khoảng thời gian ngắn, Duẩn Giám Phi vẫn là thực mê luyến hần. Mấy tâm phúc tổng quản của thái hậu cùng Duẩn Giám Phi liền âm thầm suy nghĩ, đối với Vương gia sắp đăng cơ mà nói, đây cũng không phải là chuyện tốt. Bọn họ là người tinh khôn, biết lúc này nói cái gì chủ tử cũng không nghe, bất quá cũng may còn có một thái hậu có thể lệnh chủ tử nghe lời, thế là liền có người lạng lẽ tiến cung, đem chuyện này báo cáo đại chủ tử thái hậu.

Vị thái hậu đương triều này, tính tình hơi có chút thủ đoạn, nếu không cũng không có thể làm cho tiên hoàng sủng ái hơn mấy chục năm, lúc nhan sắc có tàn phai cũng không thất sủng, hơn nữa còn bức tiểu nhi tử thoái vị, giúp con cả mưu phản, đây không phải là chuyện mà nữ nhân bình thường có thể làm được, nghe chuyện lập tức phát hỏa, thầm nghĩ một tên nam sủng nho nhỏ, dám mê hoặc vương gia, này còn gì nữa. Mà hận Duẩn Giám Phi quá không có chí tiến thủ, tại thời điểm quan trọng này, theo lý nên lấy đại cục làm trọng, đừng nói một tên nam sủng nho nhỏ, cho dù là vợ tri tâm, cũng nên gạt qua một bên. Nhớ tới đã nhiều ngày âm thầm nhìn ngắm các danh môn quý tộc thiếu nữ, trong đó không thiếu người tài mạo song toàn, nàng đã sớm định sẵn hoàng hậu, trong cung trọng địa, có thể nào chứa chấp một tên nam sủng, Cẩm Tú quốc cho tới bây giờ chưa hề có tiền lệ, nghĩ thế, nàng cảm thấy nôn nóng, thế là kêu lên mấy nha đầu thị vệ thiếp thân, vội vàng hướng đến vương phủ.

Thật tình cờ, ra đến cửa cung, nghênh diện liền thấy tiểu nhi tử, cũng chính là đương kim hoàng đế vạn tuế gia, thấy nàng liền bồi cười hành lễ, Thái hậu nhăn mày: “Người đứa nhỏ này có chuyện gì sao?” Vừa dứt lời, hoàng thượng đã tiến nhanh vài bước cười nói: “Mẫu hậu, trăm khi nào mới có thể đem ngôi vị hoàng đế tặng cho ca ca a? Ca ca đã trở lại kinh thành được vài ngày rồi, trăm vội đến muốn chết.” Một câu chưa xong đã bị thái hậu mắng: “Người thật không có chút tiến bộ gì, liền vì một người nam nhân, mà ngay cả ngôi vị hoàng đế đều buông bỏ, lúc trước ai gia khuyên can mãi, người chưa từng lui cho nửa bước, đừng cho là ai gia không biết, người đã sớm biết ca ca người muốn làm phản, cũng đã chuẩn bị ngầm ứng phó, nói thật ai gia tuy rằng ủng hộ ca ca người làm hoàng đế, nhưng đối với năng lực trị quốc của người, cũng là có chút hài lòng, ai ngờ lại chỉ vì một nam nhân so với người lớn hơn gần mười tuổi, liền nhanh chóng vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, chuyện này chưa nói làm gì, hiện giờ lại vội vàng vàng không khác gì hầu tử, còn đâu chút khí độ làm quân vương, người vội vàng việc của người, về ngôi vị hoàng đế, ca ca người còn không vội, người vội cái gì?”

Hoàng thượng bị mẫu thân quở trách, im lặng không nói, thầm nghĩ trăm đương nhiên nóng ruột, A Ly ngày nào cũng nháo đòi phải về cô đảo của hần, trăm còn có biện pháp gì. Lại nghe mẫu thân hần nói: “Huống hồ chuyện này có cấp bách đến độ nào, ca ca người cũng vẫn phải tiếp nhận nhiệm vụ trên tay người thôi.” Hần kinh hãi ngẩng đầu nói: “Mẫu hậu, vậy phải chờ tới lúc nào nữa, ca ca anh tài ngút trời, Cẩm Tú quốc vài năm này lại là tứ hải thái bình, về điểm này chuyện căn bản không cần chuyểngiao, chỉ cần các đại thần phụ trợ là được rồi.” Nói xong thấy mẫu thân làm bộ muốn đánh, vội trốn đến một bên hắc hắc cười, liền khiến thái hậu tức giận, ngay cả phong độ cũng không quản, gầm nhẹ nói: “Những lời hỗn trướng như thế người cũng nói được, ai gia lúc trước không biết tạo ra tội nghiệt gì, người lại bị một nam nhân lớn hơn mười tuổi câu mất hồn, ca ca của người cũng bị một tên nam nhân lớn hơn hần vài tuổi mê hoặc, hai người các người không đứa nào có thể làm cho ai gia bớt lo.”

Hoàng thượng vừa nghe xong, hoảng lên đến thanh âm đều thay đổi: “Việc đó. Mẫu hậu, Người không thể để cho ca ca hăm sâu bùn lầy a, đem một tên nam sủng cùng ngôi vị hoàng đế giang sơn so sánh, bị cho là cái gì, mẫu hậu, người phải kiên quyết giúp ca ca đem quân nghiêm, không thể làm cho hần trăm tuý trong ôn nhu hương, lại ngu xuẩn chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn.” Hần nói được đông dạc, lại khiến thái hậu cùng bọn cung nữ thị vệ bị chọc cười, quả nhiên chợt nghe thái hậu oán hận nói: “Người có cái gì tư cách nói người ca ca, người không phải cũng ngu xuẩn như vậy sao?” Nói xong lại hừ một tiếng nói: “Yên tâm, Giám Phi tuyệt đối không giống người không có tiền đồ như vậy, ai gia tin tưởng hần sẽ không vì một nam nhân mà buông bỏ ngôi vị hoàng đế.” Nàng tà liếc hoàng thượng một cái: “Được rồi, người còn phải bồi A Ly kia của người mà, ta phải rời khỏi nơi này rồi, ai gia còn phải mau đến phủ của ca ca người đây.”

Hoàng thượng vội vàng cung tiễn mẫu thân của hắn, đợi thái hậu đi xa, trong mắt lộ ra một tia tươi cười giảo hoạt thậm chí có thể nói là ngoan độc, miệng lầm bầm nói: “Vẫn tốt vẫn tốt, A Ly, mẫu hậu xem ra đối với cái tên nam sủng kia của Duẫn Giám Phi lưu tâm, nàng tâm ngoan thủ lạt, nhất định sẽ không làm cho chuyện này ảnh hưởng đến Duẫn Giám Phi làm hoàng đế, nếu không trăm sao vậy có thể bình an cùng người một chỗ. Ân, tuy rằng như thế nói có chút hơi quá ngoan độc, nhưng là thân bất do kỷ có phải hay không? A Ly, người phải tin tưởng trăm, chúng ta nhất định có thể trở lại cố hương đảo của người.” Đăng bởi: admin

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Duẫn Giám Phi gần đây cảm thấy bản thân thật sự đang rất hạnh phúc, kế hoạch mưu đồ suốt sáu năm, kế hoạch vì nó mà phải trả giá biết bao nhiêu tâm huyết, hiện giờ lại dễ như trở bàn tay, bên người còn có người mình yêu làm bạn, có cả giang sơn và mỹ nhân, trên đời có thể có mấy người. Ừm, không cần cùng hắn tranh luận cụ thể Vân La rốt cuộc là đẹp hay xấu, chẳng lẽ không biết đạo lý tình nhân trong mắt hóa Tây Thi sao?

Buổi chiều hôm nay, ánh nắng ngày xuân rất đẹp, không quá nóng bỏng mà lại rất ấm áp chiếu rọi lên người, thoải mái ấm áp hết mức. Duẫn Giám Phi nửa nằm trên tháp quý phi, thích ý nhìn Vân La ngồi trên ghế đá trong viện tử, chăm sóc một chậu hoa mai cảnh, không thể không thừa nhận, tuy rằng một chân của Vân La bị phế đi, thế nhưng hai tay của hắn lại thật sự rất linh hoạt, nếu để cho hai bàn tay này ở chỗ đó của bản thân nhẹ nhàng cạo sát, hắn cảm thấy được nhiệt huyết chính mình lại có chút dâng lên, không có cách nào, những lúc ở cùng Vân La, mặc kệ lãng mạn đến thế nào, cuối cùng hắn cũng đều liên tưởng đến việc vận động ban đêm, ngay cả chính hắn cũng phải hoài nghi, phải chăng mình kiếp trước là một tên sắc quỷ.

“Đây là người ngươi si mê sao?” Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nói uy nghiêm, quen thuộc, hắn sau khi sững sốt mất một giây đột nhiên lấy lại tinh thần, gần như là lập tức đứng lên, nhìn lại, quả nhiên đứng phía sau là vị mẫu hậu đại nhân không biết giá lâm từ khi nào. Lúc này trên khuôn mặt nàng đầy vẻ hoang mang nhìn Vân La.

“Mẫu hậu?” Duẫn Giám Phi quỳ xuống: “Con không biết mẫu hậu giá lâm, thỉnh mẫu hậu thứ tội.” Hắn cung kính nói, ngay sau đó đã thấy mẫu hậu hắn nâng váy phượng, từ trước mặt mình vội vàng đi qua, xem phương hướng là thẳng đến chỗ Vân La, hắn vội vàng đứng lên, chợt nghe Thái hậu hoảng sợ kêu lên một tiếng, tiếp theo chữi ầm lên nói: “Duẫn Giám Phi, người cái đồ hỗn trướng, đây là người ngươi thích sao? Phi, phí cho người là một hoàng tử, thế mà. thế mà mắt mũi chỉ đến thế này thôi sao? Đệ đệ của người tốt xấu gì cũng coi như chọn được một nam nhân anh tuấn chút đỉnh, nhưng còn người.” Thái hậu kêu lên the thé, hoàn toàn không thêm để ý gì đến phong độ của một người thân đứng đầu hậu cung, nghe ngữ khí của nàng, dường như hoàn toàn có thể té xỉu ngay sau một khắc nữa.

“Mẫu hậu.” Duẫn Giám Phi mở miệng, đã thấy mẫu hậu của hắn một tay kéo y phục của Vân La đang ngậy ra như phồng lại: “Nói, người đã dùng thủ đoạn gì để mê hoặc Vương Gia?” Nàng xoay người trừng mắt nhìn Duẫn Giám Phi một cái: “Người đứng yên ở đó cho Ai gia, không được nhúc nhích, nếu không Ai gia chặt chân người.” Nàng quay đầu lại, đã thấy trên mặt Vân La khôi phục lại vẻ vân đạm phong thanh.

“Thái hậu đã thấy bộ dáng của ta rồi đấy thôi, đối với việc ta có năng lực mê hoặc Vương Gia hay không, không phải là đã rất rõ ràng rồi hay sao?” Vân La thản nhiên nói, không biết vì sao, hắn một chút cũng không chán ghét vị Thái hậu đang chữi rửa, miệt thị mình hết sức cực đoan này, lúc trước không phải chính mình cũng chỉ nhìn biểu hiện bên ngoài mà đánh Duẫn Giám Phi hay sao? Người đang giận dữ vẫn luôn dùng trực giác để làm việc, cho dù có là quý vi Thái hậu, xem ra cũng không ngoại lệ. Hắn quỳ xuống: “Thảo dân Vân La, tham kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Thái hậu bất ngờ sững sốt một chút, phản ứng của Vân La nằm ngoài dự kiến của nàng, ngượng ngùng buông lỏng bàn tay ngọc nhỏ, dài đang kéo y phục của người ta ra: “Nhìn dáng vẻ của người, đích xác cũng không có bản lĩnh mê hoặc Vương Gia, thế nhưng người tại sao không có tự mình hiểu lấy, người cũng không ngấm lại, người dựa vào cái gì để có thể đứng ở bên người Vương Gia quấn chặt lấy hắn không chịu

buông tay, người có điều gì có thể lấy lòng Vương Gia, người. . . .” Lời còn chưa dứt, trước mặt Vân La đã xuất hiện một người, là Duẩn Giám Phi vừa mới bị đe dọa chặt chân, hất một tay nâng Vân La dậy, quay qua Thái hậu, trầm thanh nói: “Mẫu hậu, xin Người đừng vũ nhục Vân La như vậy, mặc dù trong mắt của Người hắt tướng mạo bình thường, có điều trong trái tim ta, hắt lại vô cùng rực rỡ sáng chói. Còn có, Người nói sai rồi, không phải Vân La mê hoặc ta, quyến lấy ta, là ta một mực quyến lấy hắt, ta không cho phép hắt rời khỏi ta, bởi vì. . . . Ta đã càng ngày càng không thể rời khỏi hắt, thỉnh mẫu hậu đừng xét đoán vội vàng, áp đặt loại tội danh này lên Vân La.”

“Người người người. . . .” Thái hậu có chút giận dữ hồ đồ, tại sao, tại sao trong lòng nàng có một cảm giác bất an, lúc trước tiểu nhi tử của nàng, cũng vẻ mặt nghiêm nghị như vậy chần giữa nàng cùng người nam nhân tên A Ly kia, tràn đầy khí thế quân lâm thiên hạ nói với nàng. Thậm chí lúc bản thân nổi giận rống lên, nói rằng trong hoàng cung Cẩm Tú tuyệt không cho phép có nam sủng hoặc nam chủ, đứa con mà trước nay vẫn xem rất trọng, giữ rất vững ngôi vị hoàng đế thế nhưng không chút do dự đáp ứng nhường lại ngôi vị hoàng đế. Sẽ không, Giám Phi tuyệt sẽ không như vậy, đây là giang sơn hắt mưu đồ đã sáu năm a, không thể có bất luận kẻ nào hoặc là việc gì có thể ngăn cản dã tâm hắt hết.

“Người cũng biết, vương cung Cẩm Tú của chúng ta tuyệt không cho phép nam sủng hoặc nam chủ.” Thái hậu khôi phục bình tĩnh, hiện tại không phải là lúc kêu gào là có thể giải quyết vấn đề: “Người cũng đã biết, đệ đệ của người vì sao lại cam tâm nhường lại ngôi vị hoàng đế, Giám Phi, người nói cho Ai gia, chẳng lẽ người muốn bước theo vết chân của hắt, vì một người nam nhân như vậy mà buông tha đại kế người khuynh tấn toàn bộ tâm huyết tỉ mỉ bày ra suốt sáu năm quyết trực thiên hạ hay sao?” Nàng từng chữ từng chữ nói, mỗi một lời đều đập thẳng vào tâm khảm Duẩn Giám Phi, hắt nhìn Vân La, thật lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn mẫu hậu mình: “Ta muốn thiên hạ, ta cũng muốn Vân La, hắt cùng giang sơn, ta cái nào cũng không muốn buông tay.” Đăng bởi: admin

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

“Phi, người nghĩ quá hoàn mỹ rồi.” Thái hậu lại nhin không được nổi phong ba: “Nếu giang sơn mỹ nhân đều có thể nắm lấy trong tay, đệ đệ của người có thể đem ngôi vị hoàng đế tặng lại cho người hay sao?” Hai tên tiểu tử hỗn đản này nhất định là thấy mình quá dễ dãi rồi, lại không hèn mà cùng có những ý nghĩ khiến nàng tức chết, Thái hậu cảm giận nghĩ: “Nói cho người, người ngoan ngoãn đi tiếp chưởng ngôi vị hoàng đế cho ta, còn về Vân La gì đó. . . . Ai gia tuyệt không cho phép người dẫn hắt tiến hậu cung, đây là quy củ tổ tông, đừng nói nam sủng, cho dù là tần phi, một khi mị hoặc chủ, cũng chỉ có một con đường chết.”

Đôi lông mày của Duẩn Giám Phi nhíu lại, vừa định mở mồm nói chuyện, chợt thấy Vân La ở bên kéo kéo góc áo của hắt: “Người đi trước cùng Thái hậu hảo hảo nói chuyện đi.” Hắt thần nhiên đích nói: “Nàng cũng là vì nghĩ tốt cho người thôi, bất luận như thế nào, người không thể làm cho nàng thất vọng, còn về phía ta, Duẩn Giám Phi, người còn nhớ rõ lúc trước ta đã nói gì không? Ta nói muốn rời bỏ người, thế nhưng người đã nuốt lời. Khi ta đáp ứng cùng người cùng nhau đến kinh thành, người đã đáp ứng ta thế nào? Người nói đến lúc cần chia lìa, người tuyệt không khóc lóc ướn ắt, cho nên lúc này, không cần bởi vì ta mà nói ra mấy lời ngốc nghếch như buông bỏ giang sơn gì gì đó, nếu không ngay cả ta cũng sẽ xem thường người.”

Tim Duẩn Giám Phi đau nhức nhối, hắt cảm giác Vân La sắp rời bỏ mình mà đi, đúng vậy, hắt đã hạ quyết tâm bỏ mình mà đi rồi, từ lúc trên đường trở lại kinh thành cùng với mình, hắt đã bức chính mình đáp ứng hắt khi nào nên buông tay liền buông tay, có lẽ Vân La đã sớm liệu đến ngày này, tại một khắc này, hắt bỗng nhiên hiểu thật sâu sắc hành động vì một nam nhân mà buông bỏ ngôi vị hoàng đế của đệ đệ của mình, mà trước đó, hắt vô cùng cười nhạo đối phương anh hùng khí đoản nam tình trường. Có lẽ, chân chính nên buông tay chính là bản thân mình: “Vân La, nếu ta muốn ở bên người, ta muốn vì người mà buông bỏ. . . .” Nói còn chưa dứt lời đã bị Vân La bưng kín miệng, hắt hết sức kiên định lắc đầu: “Không được có loại ý nghĩ này, nếu người một đêm nào đó trên thuyền nói cho ta biết những lời như vậy, ta sẽ thật sự vui mừng, nhưng hiện tại người đã bước vào nơi này, Duẩn Giám Phi, người. . . . Không có đường lui.”

“Tiểu tử chết tiệt, ngươi đi đến thư phòng cho ta.” Thái hậu trung khí mười phần rống to: “Nếu không ta xử tử hán ngay bây giờ.” Nàng nói, ngay sau đó ánh mắt Vân La liền sáng ngời nhìn về phía nàng, muốn nói lại thôi quá nhiều lần, thế nhưng Thái hậu không kiên nhẫn được: “Ngươi muốn nói cái gì thì nói mau đi. Đừng bày ra bộ dáng muốn nói lại thôi đó, nhìn thật khiến cho người khác bực mình.” Nàng vẫn luôn luôn thích những người hào sảng thoải mái.

“Ta thường nghe nói Hoàng thượng thánh minh, Thái hậu hiền đức, cho nên mới có Cẩm Tú quốc thái bình thịnh thế của chúng ta. Thế nhưng hôm nay Thái hậu thế lại nói sẽ xử tử ta, xin hỏi Thái hậu, ta mặc dù thân ti tiện, nhưng ta đã phạm phải điều khoản nào của luật pháp Cẩm Tú, khiến cho Thái hậu phải dùng đến hai chữ xử tử? Duẩn Giám Phi nói với ta, trị quốc coi trọng hàng đầu chính là chính pháp nghiêm minh, cho nên thỉnh Thái hậu thu hồi những lời này, hoặc là, ngươi có thể vì Duẩn Giám Phi âm thầm giết chết ta, nhưng hai chữ xử tử, ta không thể chấp nhận.” Vân La đứng thẳng người, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói với Thái hậu, nói xong, hán hành lễ: “Thảo dân không quấy rầy Thái hậu cùng Vương Gia, nên cáo lui rồi.” Nói xong cũng không quản Thái hậu trợn mắt há mồm, xoay người liền rời đi, Duẩn Giám Phi vội vàng chạy đi kéo hán lại, lại bị hán một phen giãy ra, bên này lão nương lại túm lấy hán không buông, chỉ có thể trơ mắt nhìn Vân La đi.

“Giám Phi, Ai gia nói với ngươi, sự tình gian khổ đi đến từng bước ngày hôm nay, ngươi vô luận như thế nào không được làm cho ta thất vọng.” Trong thư phòng, Thái hậu buồn phiền bước chân đi thong thả, chỉ trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi, nàng đã nhìn ra vị trí của Vân La ở trong cảm nhận của Duẩn Giám Phi, nhớ tới tiểu nhi tử, nàng lại càng hết hồn hết vía.

“Mẫu hậu, nếu như con nói không thì sao?” Duẩn Giám Phi ánh mắt sáng quắc nhìn mẫu thân: “Người biết không? Trước khi gặp được Vân La, con chỉ ở thiên hạ, tâm không lớn, con cảm thấy đây chính là toàn bộ cuộc sống của con, chính bản thân con cảm thấy thực sự hạnh phúc, thế rồi con gặp hán, tất cả không còn giống như vậy nữa, ngay từ đầu con không rõ tại sao con lại chịu cùng một đứa ở tướng mạo bình thường lại tàn tật, thậm chí ngay cả một chữ bẽ bối cũng không biết ở bên nhau, thế nhưng con dần dần hiểu được, ở cạnh hán, con cảm giác thực thoải mái, tựa như một mũi tên trên dây, bỗng nhiên ở trước mặt hán trầm tĩnh lại, lúc này con mới phát giác, nếu trong sinh mệnh chỉ có việc mưu phản đặng cơ, thật là nhàm chán biết bao, con cũng phát hiện, thì ra trong cuộc đời này còn có rất nhiều chỗ nhỏ bé, cho dù chỉ là trong một nháy mắt cũng có thể khiến kẻ khác cảm động, tựa như vừa rồi, con nhìn ngắm hán cắt tỉa bồn cảnh, trong lòng con liền cảm thấy căng tràn hạnh phúc, mẫu hậu, con khẩn cầu ngươi, đừng để Vân La rời bỏ con, nếu nói nhất định bắt con phải lựa chọn giữa để vị cùng hán, con. Tình nguyện cùng hán trở lại trên biển, tiếp tục làm hải tặc tự do tự tại.”

Thái hậu suýt nữa không thở nổi: xong rồi xong rồi, không ngờ mình chỉ mượn có vài ngày, không thể giám sát trực tiếp, mà ngay cả con lớn nhất cũng đã đi sai đường, hơn nữa hán tình nguyện không cần những nỗ lực từ sáu năm về trước, phi, một tên nam sủng, có thể gây ảnh hưởng hán đến mức độ này, Thái hậu oán hận trừng mắt con: “Ngươi đồ không có tiền đồ, ngươi mà cũng được coi là nam tử hán cao bẩy thước sao? Thời khắc mấu chốt cảm không nổi mà bỏ cũng không được, mất công phụ kỳ vọng của Ai gia, Duẩn Giám Phi, ngươi mà cũng được coi là nam nhân sao?” Đăng bởi: admin

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Duẩn Giám Phi ngồi xuống, đối mẫu thân mỉm cười nói: “Không phải vậy, mẫu hậu, con thực nắm được thì cũng buông được a, con không phải rất thoải mái nắm lấy Vân La, buông bỏ ngôi vị hoàng đế hay sao? Người nếu nói con không có tiền đồ, điều đó hài nhi thừa nhận, người ta vẫn nói anh hùng khí đoản nữ nhi tình trường, con bây giờ cũng chỉ là nam nhi tình trường mà thôi, mấu chốt là con biết mình muốn điều gì, khát vọng nhất chính là cái gì, con không muốn trong tương lai bản thân phải hối hận.”

Thái hậu trừng mắt nhìn đứa con thật lâu, thế nhưng chỉ thấy vẻ mặt hán vô cùng bình thản, nàng tức giận xoay người bước đi, đi vào trong viện, chỉ thấy Vân La vẫn ở chỗ đó cắt tỉa bồn hoa mai cảnh kia, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Chăm chú nhìn Vân La một lúc, trong mắt nàng thoáng hiện một tia sát cơ, hừ mạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Bóng đêm buông xuống, trong Hà Minh điện đèn đuốc sáng trưng, một đám cung nữ thái giám một chút cũng không dám thở, ai nấy đều biết Thái hậu đang rất phiền não, ngay cả cơm chiều cũng không đụng đũa, trong lúc này ai lại dạn dỏm ra chịu trận cơ chứ. Thế là cả một cung điện to lớn, lại im ắng đến cái kim rơi cũng có thể nghe thấy. Có điều sự lặng im này cũng không kéo dài lâu hơn, theo tiếng bước chân vội vàng đang vang lên, hoàng thượng vẻ mặt kinh hoàng xuất hiện ở đại sảnh, thấy mẫu hậu ngồi ở trên ghế trường kỷ nhìn mình một cái, lúc này mới nhớ tới đến phải quỳ xuống hành lễ, không đợi đứng lên liền vội vàng la lên: “Mẫu hậu, trẫm nghe nói hoàng huynh dường như không muốn ngôi vị hoàng đế nữa, mẫu hậu, Người không thể để chuyện này xảy ra được.”

Thái hậu lại trừng mắt nhìn hấn một cái, hừ một tiếng nói: “Tin tức của người thật rất nhanh nhạy a, còn có, người gọi một tiếng hoàng huynh kia quá sớm rồi, Ai gia xem sau này có khi ca ca người gọi người là hoàng đệ thôi.” Nói xong lắc đầu thở dài nói: “Ai gia có phải trong lúc vô ý đã làm chuyện gì đắc tội nguyệt lão thần tiên hay không a, ai.”

“Mẫu hậu, chỉ cần người vẫn muốn cho ca ca kế vị, con có một ý kiến hay.” Hoàng thượng đứng dậy, đi đến bên cạnh mẫu thân lặng lẽ thì thầm vài câu, mặc kệ đi, vô độc bất trượng phu, vì hạnh phúc của chính mình và A Ly, ca ca người chịu hy sinh đi, dù sao chúng ta hai người trước nay vẫn âm thầm phân cao thấp, cũng không có cái gì gọi là tình cảm huynh đệ hết, theo lý thuyết người ý đồ mưu phản, trẫm đã sớm nên trị tội người, hiện giờ còn cho người kế thừa ngôi vị hoàng đế, thay người diệt trừ nam sủng mê hoặc chủ, cái này tính ra là có lợi cho người thôi. Hấn ở trong lòng liều mạng tìm lý do an ủi chính mình, mà một chút lương tâm còn sót lại ngay trong những phút tự an ủi này cũng chậm rãi mà biến mất.

Thái hậu nhìn hấn: “Người thế nhưng lại hết sức ngoan độc a, nói được những lý lẽ rõ ràng như vậy, sao không đem thủ đoạn này khiến A Ly kia rời khỏi người người.” Lời còn chưa nói xong, mặt hoàng đế đã biến sắc, xoa tay lắc đầu nói: “Mẫu hậu, không thể không thể, cái đó. A Ly cùng ta sớm chiều ở chung đã ba năm, tình cảm đã thâm sâu vào tim gan, một khi một người chết, người kia nhất định cũng đi theo, mẫu hậu người nhẫn tâm nhìn đứa con tráng niên mất sớm hay sao?” Lời còn chưa dứt đã bị Thái hậu nhốt một ngụm: “Phi, cái gì mà sớm chiều ở chung, không phải là người dùng thủ đoạn đem một người thành thật đáng thương nhốt ở trong cung ba năm dài sao, còn cái gì mà tình cảm thâm sâu vào tim gan, cùng sinh cùng tử, ta xem cái này chỉ là tâm tư đơn phương của người mà thôi, người hiện tại muốn chết, ta xem A Ly kia có lẽ rơi được mấy giọt nước mắt, rồi chắc chắn vô cùng cao hứng mà thu thập hành lý quay về đảo nhỏ của hấn ấy chứ.”

Hoàng thượng cúi thấp đầu, không thể không thừa nhận mẫu hậu nói rất đúng, bỗng nhiên lại nghe nàng nói: “Ai, bất quá Ai gia lúc đầu vẫn luôn buộc người thoái vị nhường Giám Phi, hiện giờ người thật muốn thoái vị, Ai gia cũng không nên đổi ý, quên đi, liền theo những gì người nói mà làm, ta là không tin cái gì mà thiên trường địa cửu, sau một thời gian dài, có vết thương nào lại không thể nguôi ngoai? Ngày đó phụ hoàng người đi về cõi tiên, Ai gia cũng đã từng không muốn sống, hiện giờ không còn giống như vậy nữa, cô đơn thì cô đơn, các người hai người đều là nam tử hán, chẳng lẽ còn không bằng một nữ lưu như ta hay sao? Đúng vậy, cứ như thế mà làm.” Nàng bỗng nhiên đứng lên, vẻ mặt kiên định khiến cho Hoàng thượng phía dưới mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống dập đầu nói: “Con đa tạ mẫu hậu thành toàn.”

xxxxxxxxxxxx

Sáng sớm ngày hôm sau, Thái hậu đem Duẫn Giám Phi triệu vào cung, mẫu tử hai người dùng điểm tâm, rồi đi giá đến thư phòng, Thái hậu thăm thía nói với đứa con: “Giám Phi a, Ai gia hôm qua trở về suy nghĩ một đêm, ai, ai đã làm cho ta và người phụ hoàng chịu khổ người chịu khổ nhiều như thế, hiện giờ Diệu Nhi cũng hạ quyết tâm muốn thoái vị, Ai gia nghĩ tới nghĩ lui, chẳng bằng thành toàn người, cho người ngồi nắm Giang sơn thiên hạ, lại không mất đi người mình yêu, có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể bồi thường cực khổ mấy năm nay người đã phải chịu.”

Duẫn Giám Phi bán tín bán nghi nhìn mẫu thân, thầm nghĩ lão thái bà này thế nào lại hảo tâm như vậy, hấn vốn đã tính toán ổn thỏa để hai ngày sau liền cùng Vân La quay trở về trên biển, đang ở trong lòng tính toán, lại nghe Thái hậu nói: “Nhưng là quy củ tổ tông chúng ta không thể phá hư, Vân La kia của người, hấn phải phải biến mất một thời gian.” Thấy mặt đứa con ở trong nháy mắt tròn tròn, Thái hậu thật muốn lấy bả đao đâm hấn mấy đao thỏa hận, cưỡng chế cơn tức trong lòng: “Người đừng vội, chỉ là biến mất một thời gian, chờ sau khi người được ngôi vị hoàng đế, mọi việc bình tĩnh trở lại, rồi mới lặng lẽ tiếp hấn tiến

cung, đơn độc an bài một viện, các người hai người thường xuyên gặp mặt không phải việc tốt. Ân, người đối hân dụng tình sâu sắc, hoàng hậu có thể không lập, bất quá tần phi, vẫn nên có mấy người, tối thiểu cũng phải có con nối dòng đúng không?” Thái hậu thật sự là đặc ý cực kỳ, trong bài nói dối này mười câu có tám câu là thật, khiến Duẫn Giám Phi không tin. Đăng bởi: admin

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Duẫn Giám Phi quả thật không quá tin, hân biết rất rõ thái độ làm người của mẫu hậu, do vậy mới muốn cùng với Vân La cao chạy xa bay, tiếp tục quay về cuộc sống trên thuyền, có điều bởi vì biết một khi chính mình vì Vân La mà vứt bỏ ngôi vị hoàng đế, mẫu thân trăm phần trăm sẽ giết Vân La, hân tuy rằng vô công cao cường, nhưng không có khả năng đi theo một tác cũng không rời bên cạnh Vân La, mà Vân La một chút vô công cũng không có, ngay cả chạy trốn cũng không thể. Bởi vậy lúc này nghe xong những gì Thái hậu nói, mặc dù cảm thấy có lý, nhưng vẫn âm thầm đề phòng. Thái hậu thấy ánh mắt hân, liền biết vẫn chưa khiến hân tin tưởng hoàn toàn, thế là lại tìm cách nói khéo: “Ai gia biết chính mình tâm tính tàn nhẫn làm việc rất khoát, người tất hoài nghi Ai gia là kẻ hoán binh, đến lúc đó thương tổn đến tính mạng của Vân La kia, nhưng Giám Phi a, người là đứa con ruột ruột của Ai gia, ta cùng tiên hoàng đã khiến người phải chịu khổ quá nhiều, ta có thể nào lại nhẫn tâm đoạt đi người mà người yêu thương nữa, bao nhiêu loại người si tình một khi không thể cầu toàn, liền khắc cốt tương tư hồn xuống cửu tuyền, ta dám khiến nữa đời sau của người bị hủy hoại hay sao? Dù sao Ai gia cũng đã nói hết lời, tin hay không tùy người, có điều người đã tiêu tổn tâm huyết sáu năm vì ngôi vị hoàng đế, cũng không muốn dễ dàng buông tay, lại mong có thể vẹn toàn đôi bên, người định làm thế nào đây?”

Không thể phủ nhận, những lời này Thái hậu nói cũng là hợp tình hợp lý, Duẫn Giám Phi cũng hiểu rất rõ sự sủng ái của nàng đối với chính mình. Nhân dịp sau khi hân đi, triệu Đăng Lung đến thương lượng, Đăng Lung nhân tiện nói: “Nếu theo như tâm tư của ta, chúng ta hân là sẽ quay về trên biển tung hoành ngang dọc, thế nhưng tâm huyết sáu năm của công tử a, ngấm đi ngấm lại vẫn không cam tâm, ta cũng không biết phải làm sao mới tốt, hay là ngài nói chuyện cùng Vân La xem sao.” Nói xong lại từ trong ngực lấy ra một phong thư nói: “Đây là thư A Tam gửi về, xem ra hân sống cũng không tồi, Phương Lục Dương kia đối hân thật cũng hết sức thâm tình, bất quá chính hân hiển nhiên lại không cho là như vậy, hân còn chờ ngài sau khi quân lâm thiên hạ, nghĩ cách cứu hân ra.” Nói xong Duẫn Giám Phi tiếp nhận thư vừa nhìn qua, không khỏi nở nụ cười, nói: “Đây là nhân duyên của chính hân, chúng ta không cần nhúng tay nhiều, chờ đến lúc Phương Lục Dương bị hân dắt mũi tương đối rồi, đại khái sẽ cùng hân đến kinh thành thôi, chẳng qua hiện nay là không có khả năng. Ừm, ta phải đem tin tức này nói cho Vân La thôi, khỏi khiến hân lúc nào cũng lo lắng cho A Tam.”

Đăng Lung thấy hân nói như thế, cũng liền đứng dậy cáo từ, nơi này Duẫn Giám Phi đi vào trong phòng Vân La, chỉ thấy hân đang ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt hình như có lệ quang, hân trong lòng căng thẳng, bước lên phía trước vài bước, ôm lấy eo hân nhẹ giọng nói: “Sao vậy? Người lại đang lo lắng chuyện gì thế? Nếu nói người không muốn ở lại trong kinh thành, chúng ta trở về trên biển đi, ta cũng không muốn ngôi vị hoàng đế nữa, chỉ cần người bên cạnh ta, đi đâu cũng đều là giang sơn ngàn dặm.”

Vân La bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hân, thật lâu sau lại quay đầu đi chỗ khác, nức nở nói: “Vì sao? Duẫn Giám Phi, người không thấy là cảm tình đối với ta thật sự phát triển quá nhanh hay sao? Chúng ta còn không chưa trải qua cái gì, người thế nhưng cái gì cũng nguyện ý vứt bỏ vì ta. Rốt cuộc là vì sao? Có đôi khi ta nghĩ, nghĩ thế nào cũng không ra bản thân có cái gì tốt đẹp, có chỗ nào đáng cho người phải làm như vậy.”

Trong mắt Duẫn Giám Phi hiện lên một tia kinh ngạc: “Vân La, người sao vậy? Vì sao lại hỏi như thế? Người yên tâm, ta chính là thích người như vậy đấy, không có ai, không có cái gì có thể tách rời chúng ta được.” Hân ôm lấy người mình yêu, ôm thật chặt, dường như như vậy có thể an ủi sự bất an trong lòng hân. Thế nhưng Vân La giãy ra, ánh mắt sáng ngời nhìn Duẫn Giám Phi: “Trả lời ta, ta muốn biết đáp án.”

Duẫn Giám Phi cười khổ một chút, mở bàn tay ra: “Người hỏi ta đáp án? Nếu ta biết đáp án thì tốt rồi. Khi chúng ta phải về kinh thành lúc đó người bắt ta thế khi nào nên buông tay thì phải buông tay, ta còn

cảm thấy người thực buồn cười, ta làm sao có thể không thể vứt bỏ được cơ chứ? Đừng nói là người, cho dù là thân đệ đệ của ta, ta không giống như muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế của hần hay sao? Thật sự Vân La, vào lúc đó ta là thập phần xác định bản thân nhất định có thể tùy lúc tùy chỗ buông người, nếu không ta không có khả năng đi trên chóc người, đương nhiên, ta không thể phủ nhận khi đó chính mình cũng đang ôm ấp ảo tưởng không tốt, nếu giang sơn cùng người đều có thể giữa lấy trong tay, ta bên nào cũng không muốn vứt bỏ. Có điều dọc theo đường đi, chúng ta hai người buông xuống tất cả gánh nặng, xem đoạn thời gian đó là những ngày tháng cuối cùng được ở bên cạnh nhau, không muốn vứt bỏ hết thấy, chỉ là dùng tình yêu của chính mình tự do tự tại cùng chia sẻ tất cả, có lẽ là ta sơ suất quá, thậm chí cứ mặc cho tình yêu điên cuồng đối với người phát triển, ngay cả lúc ở bên cạnh người đây, cũng không bao giờ muốn buông tay. Vân La, đây là câu trả lời của ta, kỳ thật ta cũng rất không vừa lòng đối với đáp án này, nhưng ngoại trừ điều này ra, ta rốt cuộc nghĩ không ra câu trả lời khác, người nói người chẳng có điểm nào tốt, ta cũng thừa nhận, tối thiểu về bên ngoài người thật sự như thế, thế nhưng tại sao trong tim ta, lại vẫn cứ cảm thấy người là người đẹp nhất trên thế gian? Ta cũng biết lời này thực buồn nôn, nhưng ta thật sự nghĩ thế, đại khái Phương Lục Dương cũng giống ta, chịu hết những lời mắng nhiếc của A Tam, cuối cùng lại cứ chết mê chết mệt vì hần, Vân La, người nói xem chuyện tình yêu, có cần bất cứ lý do nào không?”

Vân La nhìn Duẫn Giám Phi thật sâu, nhìn chủ tử của mình, đôi mắt vốn nên vô cùng thâm trầm khó dò lại trong suốt một cách thần kỳ, hần trong lòng có một cảm giác đau nhói xẹt qua: “Duẫn Giám Phi, ta sẽ lưu lại, ta sẽ biến mất một thời gian, rồi mới chờ người đón ta trở về. Ta nhất định sẽ chờ người.” Hần chủ động ôm con người đã khuynh tất cả mà yêu say đắm: “Ta sẽ chờ người, cho nên, không cần buông bỏ, đi nắm lấy thứ vốn nên thuộc về người đi, ta không cần trong những năm tháng vô tận ở tương lai, người mỗi khi nhớ tới việc đã buông bỏ ngôi vị hoàng đế vì ta, trong lòng sẽ có một tia hối ý nảy lên, ta muốn một Duẫn Giám Phi đúng nghĩa, không bao giờ hối hận, luôn luôn tiêu sái, chẳng sợ người là hoàng đế, chẳng sợ người sẽ có tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, vì lời nói hôm nay của người, ta nguyện ý vứt bỏ sự kiên trì của mình, ta sẽ chờ người, nhớ kỹ nhất định phải tới đón ta, ngàn vạn lần đừng để ta đợi chờ vô ích đến lúc đầu bạc.” Đăng bởi: admin

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

“Vân La, người.” Duẫn Giám Phi buông ra Vân La, kinh ngạc nhìn hần, chỉ thấy hần thần nhiên nở nụ cười nhẹ: “Thái hậu lúc trước. có phái người tới hỏi ta, hỏi ta có nguyện ý rời khỏi một thời gian rồi lại trở lại bên cạnh người hay không. Duẫn Giám Phi, nàng là mẫu thân của người, chúng ta hần là tin tưởng nàng, hơn nữa, hơn nữa nếu nàng thật sự muốn giết ta, căn bản không cần phải khó khăn như vậy, đúng hay không?”

“Vân La.” Cái gì cũng không cần nói, vợ của hần, đây là người mà hần yêu thương, cho dù trong lòng bất an, cho dù không ủng hộ việc mình đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, thế nhưng Thế nhưng Vân La đều bao dung, bao dung cho sự ích kỷ cùng tham lam của mình, hần ôm lấy Vân La thật chặt: “Ta sẽ đi đón người, người phải chờ ta Vân La, người nhất định phải chờ ta, một năm sau, không, nửa năm sau, thậm chí không cần nửa năm, ta sẽ đi đón người.”

“Nếu như vậy, người còn chờ cái gì nữa? Có lẽ ngày mai ta sẽ rời đi.” Vân La cúi đầu, trên mặt là một mảnh đỏ hồng, hần cúi thấp đầu, hai tay chậm rãi sờ soạng lên eo Duẫn Giám Phi, giúp hần cởi nút dây, nhưng có lẽ là bởi vì quá căng thẳng, cởi mãi mà không xong. Ngay cả đôi tay luôn luôn linh hoạt đều có vẻ vụng về như vậy.

Vân La như vậy Duẫn Giám Phi chưa bao giờ được thấy, xấu hổ lại có chút khiếp sợ, trên mặt mang theo vẻ kiêu nhu khó gặp lại hết sức hài hòa thần kỳ, nghĩ tới hai người chỉ có thể ở bên nhau trong khoảng thời gian ngắn một đêm nay, hần cũng kiềm không nổi, ôm lấy Vân La song song ngã xuống giường, không bao lâu, hai thân thể trần trụi liền dính cùng một chỗ.

“Vân La, ta nhất định sẽ đi đón người, Hoa Phố Sơn dưới chân núi ở ngoài kinh thành năm mươi dặm, ta có một thôn trang, ta ngày mai sẽ cùng Đăng Lung mang người đi đến đó, trong khoảng thời gian này người

sẽ ngủ ở nơi đó, sau ba tháng, không, sau một tháng ta nhất định sẽ đi đón người.” Trong lúc hai người đều ở tình trạng kiệt sức buồn ngủ, Duẩn Giám Phi nỉ non lập hạ lời thề ở bên tai Vân La.

××××××××××××××××××

Ngoài cửa sổ tiếng mõ không biết nơi nào truyền đến, đã sắp canh bốn. Vân La xiêm y một thân trắng trong thuần khiết, ngồi ở trước bàn trang điểm chậm rãi buộc gọn búi tóc, trên bàn phía sau hần, là một gói hành lý nho nhỏ.

Đứng dậy đi đến trước giường, hần si mê nhìn ái nhân, giống như muốn đem dung nhan của người đó khắc vào trong tim mình. Có điều hần không dám nhìn lâu, e sợ sẽ đánh thức Duẩn Giám Phi võ công cao cường, lúc trước xuống giường đã bị hần bắt được, chính mình nói dối muốn đi tiểu tiện mới có thể thoát thân. Lặng lẽ đem một dải tóc đặt ở bên cạnh chiếc gối mình đã từng nằm, hần muốn nhẹ hôn Duẩn Giám Phi một chút, nhưng cuối cùng vẫn không dám. Cầm lấy bao tải nho nhỏ, mỗi bước đi cẩn thận rời đi, đến lúc đi tới bậc thềm, hần cuối cùng kiểm không nổi, lại quay qua trên giường liếc nhìn một cái, trong lòng thầm than bản thân không làm nổi việc gì, vẫn còn chưa đi hần, thế nhưng đã thương nhớ rồi.

Sau khi từ biệt, không biết khi nào mới có thể gặp lại, Duẩn Giám Phi, người có thể hay không sẽ quên ta? Có lẽ một thời gian sau, người sẽ phát hiện những ngày tháng ta không ở bên cạnh người, kỳ thật người vẫn sẽ sống rất tốt. Cạnh người sẽ có vô số nam nữ dành cho người lựa chọn, có lẽ người còn có thể ngẫu nhiên nhớ tới ta, nhưng sẽ không còn vui vẻ muốn đón ta trở về. Duẩn Giám Phi, người sẽ làm như vậy chứ? Từng bước từng bước đi trên ngã tư đường mang theo hàn ý của kinh thành, phương đông dần dần lộ ra ánh sáng, đây là thời khắc tối nhất trước khi sáng sớm, tuy rằng sáng sớm sắp đến, nhưng Vân La vẫn đang cảm thấy vô cùng bất an, hần không biết Duẩn Giám Phi đã được mình tín nhiệm như thế, có hay không sau một tháng còn có thể nhớ rõ lời thề.

Không muốn ly biệt nhìn thấy nước mắt, cho nên mới không nói mào đi, thế nhưng thật sự là cô đơn chiếc bóng mà đi, ở nơi này chỉ có tiếng bước chân của một mình mình trên ngã tư đường, nghĩ tới bộ dáng của Duẩn Giám Phi, hần vẫn dưng dưng nước mắt. Xa xa cửa thành đang ở chậm rãi mở ra, khi hần đi ra cửa thành, lại quay đầu lại nhìn ngắm kinh thành, nơi đó đã phủ thêm ánh sáng nhạt của buổi sáng sớm.

“Đừng, Duẩn Giám Phi, nhất định. Nhất định phải nhớ tới đón ta a.” Hần khe khẽ nói, nhờ xuân phong thổi đi nước mắt nơi khóe mắt, rồi mới ly khai cửa thành mà không quay đầu lại.

Hoa Phố Sơn thật ra một chốn rất nổi danh, Vân La ra khỏi thành đi được một đoạn đường, liền dần dần có người ở trên đường, hần hỏi vài người, biết được Hoa Phố Sơn ở phía tây, liền cần mấy miếng khô lương rồi đi về phía tây, tuy rằng người trong thôn trang không biết mình, nhưng chờ sau khi Duẩn Giám Phi tỉnh lại, hần nhất định sẽ phải Đăng Lung tới, đến lúc đó chỉ cần ở ngoài cửa chờ một lúc là được rồi, đúng vậy, hần thà rằng chờ một lúc, chứ không nguyện trải qua tình cảnh ly biệt đau ruột xé gan.

Chẳng qua con đường đi đến Hoa Phố Sơn không tốt lắm, sau khi đi được một đoạn đường lớn, liền đều là đường mòn giữa núi, ở trước một cái lối rẽ, Vân La dừng lại, hần không biết nên chọn đi hướng nào, đang muốn tìm người để hỏi một chút, liền nhìn thấy một ông lão đi ngang qua, thấy hần ha hả cười nói: “Tiểu huynh đệ lạc đường phải không?”

Vân La ngượng ngùng cười cười: “Lão bá, ta muốn hỏi một chút, đến Hoa Phố Sơn nên đi con đường nào.” Hần nói xong, lão nhân kia liền cao hứng nói: “Tiểu huynh đệ cũng là đến Hoa Phố Sơn ư? Vừa lúc, ta cũng phải đi đến nơi đó khai địa, đi, ta mang người đến đó.” Nói xong lên trước dẫn đường.

Vân La theo hần đi, chợt nghe hần nói đến vài danh thắng phong cảnh ở Hoa Phố Sơn, trong đó cũng nói đến có một tòa nhà của Vương gia, to lớn vô cùng, hần liền biết chắc chắn là toàn nhà theo như lời Duẩn Giám Phi nói, trong lòng không khỏi nhảy nhót không thôi, vừa định nhờ lão nhân dẫn hần đi đến chỗ tòa nhà đó, đã thấy hần bỗng nhiên dừng lại cước bộ, rồi mới chậm rãi xoay người lại, biểu tình đậm mạc nói: “Vân công tử, Thái hậu đang chờ ngay tại phía trước, xin mời cùng lão phu tới gặp giá.” Đăng bởi: admin

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Vân La ngạc nhiên dừng cước bộ: “Lão. Lão bá, ông. nói gì vậy?” Hấn hỏi xong, bỗng nhiên như là đã hiểu ra, sắc mặt trắng bệch, lại lẩm bẩm một mình: “Là Thái hậu sao? Ha hả, nàng. Dĩ nhiên là không chịu buông tha ta rồi, đúng vậy, ta nên sớm nghĩ ra mới phải, thái độ của nàng thay đổi nhanh như thế. Ta đã cho rằng. cha mẹ nào trong thiên hạ cũng đều giống nhau cả, nhưng. vẫn là sai rồi.”

“Vân công tử xin mời, đi thẳng về phía trước thôi.” Lão giả cười lạnh một tiếng, tránh đường, trong mắt lại ánh lên hàn quang, hiển nhiên là đã được chỉ lệnh, nếu Vân La chạy trốn, ngay lập tức giết chết. Bất quá không cho hấn cơ hội hạ sát thủ, Vân La sửa sang lại vạt áo, lại ngẩng đầu, về mặt hồ hững đi qua hấn.

Phía trước là một đỉnh núi cao, hấn cũng có chút kỳ quái, Thái hậu muốn giết chính mình, căn bản không cần phải tự mình đến đây tiễn hấn ra đi, chỉ là một tên nam sủng bé nhỏ không đáng kể mà thôi, chỉ cần phái sát thủ ra, không đến nửa khắc là có thể giải quyết xong.

Trong đám sương dần dần xuất hiện một đám người. Thái hậu xiêm y trắng thuần, xinh đẹp đứng ở nơi đó, trên khuôn mặt, thần sắc quyết tuyệt không ảnh hưởng đến được vẻ tuyệt đại tạo nhã của nàng. Phía sau nàng có mấy người cung nữ cùng thị vệ, nhìn thấy Vân La đến, đều nhanh chóng thối lui sang hai bên.

“Ai gia vốn nghĩ, sự tình sẽ không thể thuận lợi như thế.” Thái hậu nhìn Vân La, trong ánh mắt lại có một tia tiếc hận: “Tính tình Giám Phi ta rất rõ ràng, nó sẽ không dễ dàng tin tưởng lời ta nói, bất quá hấn cũng luyện tiết kể sách vẹn toàn đôi bên này, cho nên hấn nhất định sẽ đáp ứng Ai gia, nhưng hấn cũng nhất định sẽ không cho Ai gia cơ hội xuống tay. Hấn nhất định sẽ tiễn người đến tận thôn trang đó, bởi vậy Ai gia đã hạ chút thuốc ngủ trong trà hấn uống, cũng đủ làm cho hấn ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, bất quá thuốc này không để lại vết tích, chờ đến lúc hấn tỉnh lại, cũng chỉ nghĩ đêm qua quá mức hoang đường, làm cho hôm nay dậy muộn mà thôi, vốn dĩ, ly biệt sắp tới, dùng hết phần khí lực cuối cùng, cũng không có gì là kỳ quái cả.”

Vân La mỉm cười, ngay cả hấn cũng kỳ quái bản thân sao có thể bình tĩnh đến như thế: “Thái hậu tựa hồ không cần giải thích cho ta những chuyện này, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng hoài nghi hấn buổi sáng hôm nay ngủ say như thế là bởi vì hấn đã hạ quyết tâm muốn giết ta. Bất quá nghe ngài nói như thế, ta cảm thấy thực ấm áp, trong lúc hấn bị trúng mê dược, thế nhưng lại vẫn có thể vì ta mà tỉnh lại, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng vậy là đã đủ lắm rồi.”

Thái hậu thở dài: “Đúng vậy, đứa nhỏ kia vì người, đã thay đổi đến ngay cả ta cũng nhận không ra rồi, cho nên. Ai gia không hy vọng người hiểu lầm hấn, cũng không hy vọng người vì sự hiểu lầm này mà hận hấn, ở trên đường xuống hoàng tuyền cũng không sống yên ổn. Kiếp sau đầu thai thành một người tốt, biến thành con gái, cũng không phải dính vào quý tộc trong hoàng cung, bình bình đạm đạm sống qua một đời đi. Còn đời này, là Ai gia rất ích kỷ, vì con ta, không thể không làm chuyện có lỗi với người, muốn hận, người cứ hận Ai gia đi, người tuy rằng tương mạo bình thường, có điều không thể không thừa nhận, có lẽ người có chỗ vĩ đại của người, thế nhưng Ai gia không thể tha cho người, hậu cung không thể tha cho người, liệt tổ liệt tông của Cẩm Tú quốc không thể tha cho người.” Nàng lùi một bước, chỉ vách núi đen ở phía trước: “Ai gia nghĩ tới rất nhiều loại biện pháp, ám sát, bức người uống hạ chẩm tửu, nhưng cuối cùng ta vẫn nhìn không được chọn con đường này, người nhảy xuống đi thôi, nếu thiên bất diệt người, sau khi nhảy xuống vách núi còn có thể không chết, Ai gia sẽ không đuổi giết người lần nữa, đến một nơi không ai biết người hảo hảo sống kiếp sau đi.”

Vân La cười lạnh một tiếng: “Ta nên cảm tạ sự nhân từ Thái hậu dành cho ta sao?” Hấn nhìn thẳng vào mắt đối phương, ngay cả Thái hậu cao cao tại thượng, cũng không khỏi tránh né ánh nhìn chăm chú như thế: “Người đương nhiên không cần cảm tạ, này cũng không phải nhân từ, từ nay về sau, vô luận người là sống hay đã chết, ta cũng sẽ làm như người đã chết rồi, về phần Giám Phi, ta cũng sẽ nói như vậy cho hấn, vốn ta nghĩ người không biết đường đến thôn trang, tối thiểu cũng sẽ kéo theo Đăng Lung cùng người tới đây, không nghĩ tới người lại bất cáo nhi biệt. Ai gia cả đời này, chứa nhiều mệnh trái (nợ đời) ở trên người, bất quá có thể ít đi một cái, ít đi một cái thật vẫn tốt. Cho nên tại đây, Ai gia nên cảm tạ người.” Nàng cuối cùng ngẩng đầu nhìn Vân La: “Người. cũng nên đi thôi, Giám Phi không thể tự mình tiễn người, thì đành Ai gia đến thay hấn. Ai, tạo hóa trêu người, nếu người là một nữ nhi, vô luận như thế nào, Ai gia cũng sẽ.” Nàng không có nói thêm gì đi nữa, chỉ thở dài một tiếng.

Vân La nhìn vách đá cao cao phía trước, trái tim dần dần trầm xuống, hấn thế nào cũng không nghĩ tới,

hắn cùng Duẩn Giám Phi trong lúc đó không cáo biệt trước khi chia tay, thế nhưng chính là vĩnh quyết. Nhớ tới đêm qua hắn ôm lấy chính mình chặt chẽ như vậy, lời thề son sắt sẽ có một ngày gặp lại nhắc đi nhắc lại như thế, hắn cảm thấy cõi lòng đều đatan nát: “Ta thực hối hận, ” hắn lê bước chân đi đến bên cạnh Thái hậu, bi phần nhìn nàng: “Ta không nên cùng hắn bắt cáo nhi biệt. Một ngày nào đó, bà sẽ phát hiện sự quan tâm mà bà dành cho hắn, sẽ chỉ làm hắn càng thêm thống khổ, trừ phi Duẩn Giám Phi căn bản không thương ta, nếu không bà nhất định sẽ hối hận về quyết định của ngày hôm nay.”

Thái hậu nhìn thân ảnh quật cường kia đi bước một lên vách núi cao phía trước, trong mắt hiện lên tia mờ mịt trong nháy mắt: sẽ như vậy thật sao? Nhưng nàng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh: không có đau thương nào mà thời gian không thể xóa mờ, nàng xác tín như thế. Bỗng nhiên thấy Vân La xoay người lại, vạt áo màu ngà trên người hắn ở trong gió núi bay phấp phới, giống như sẽ phất áo mà đi, hắn lạnh lùng nhìn Thái hậu: “Có một câu, ta chưa từng có nói với Duẩn Giám Phi, tuy rằng đây là một sự thật mà hai chúng ta đều biết. Ta vẫn nghĩ là khi nào có cơ hội, cũng không nghĩ đến ta không bao giờ có thể chính mình nói với hắn được nữa, cho nên xin nhờ bà thay ta chuyển cáo cho hắn.”

“Có gì cứ nói” Thái hậu trong lòng cứng lại.

“Nói với hắn rằng, ta yêu hắn.” Vân La nhẹ giọng, từng chữ từng chữ một nói, hắn nói cẩn thận đến như vậy, giống như là sợ bình tĩnh chìm chóc giữa núi rừng, lại giống như là lưu luyến câu nói đó. Nói xong, hắn quay đầu nhìn ngắm bốn phía, nước mắt chậm rãi chảy xuống: “Không thể nữa rồi, Duẩn Giám Phi, rốt cuộc. Rốt cuộc đợi không thể đợi người tới đón ta được nữa rồi, rốt cuộc. Không thể đợi được.” Cùng với một tiếng thở dài, Vân La thả người xuống, bất quá là trong nháy mắt, bóng người màu trắng ngà kia liền biến mất ở trước mắt Thái hậu. Đăng bởi: admin

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

“Tuy rằng Ai gia không thích hắn, thế nhưng Ai gia không thể không bội phục hắn, tuy rằng là một người tàn tật, không có bản lĩnh gì, nhưng hắn đến cuối cùng, cũng không mất đi bản sắc nam nhi.” Thái hậu thì thảo tự nói, trong mắt lại có lệ quang, nàng xoay người lại, nháy mắt như là già đi mất mười tuổi: “Khinh Doanh, có lẽ tất cả những gì Ai gia đã làm, đều là sai lầm cả, có phải hay không?” Nàng gọi cung nữ tâm phúc của mình đến.

Khinh Doanh nhìn về hướng vách đá, không nói lời nào, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Những gì Thái hậu đã làm là đúng hay sai, nô tỳ không biết, nô tỳ chỉ biết là cả đời này, cũng không thể quên được con người này, nô tỳ có thể nói là đã giết người vô số, thế nhưng người có thể thông dong dứt khoát như vậy lại vốn khó dứt bỏ tình duyên trần thế, nô tỳ biết cả đời này không thể gặp được người thứ hai.”

Lão giả lúc trước tiến lên, ha hả cười nói: “Thái hậu cùng cô nương đây làm sao vậy? Bất quá chỉ là chết một tên nam sủng mà thôi, cho dù hắn.” Không đợi nói xong đã bị Thái hậu hét lớn một tiếng ngắt lời: “Câm miệng, các người mỗi người đều nhớ kỹ cho Ai gia, hắn. Không phải là nam sủng của Giám Phi, mà là ái nhân của Giám Phi. Nếu hắn là thân nữ nhi, hoàn toàn đủ tư cách làm hoàng hậu của nó.” Nàng lại trở lại nhìn thoáng qua vách núi tối đen, lắc đầu nói: “Ai, hiện tại nói những lời này còn có ý nghĩa gì đây? Sai cũng được mà đúng cũng được, đều đã là lạc định trần ai rồi, Ai gia sẽ không hối hận, nhất định sẽ không hối hận.” Nàng xoay người lại: “Được rồi, bãi giá hồi cung.”

Lúc Duẩn Giám Phi tỉnh lại, Vân La đã không còn ở bên người, chỉ có một lọn tóc tỏa hương thơm nhẹ, được đặt chính tề bên cạnh gối, hắn cầm lọn tóc đó lên, chậm rãi đặt ở ngực mình, không biết vì sao, xuất hiện một cơn đau từ ***g ngực, không khỏi khiến hắn tâm hoảng ý loạn.

“Sẽ không quá lâu đâu, Vân La, ta sẽ rất nhanh tới đón ngươi, sẽ không tách ra quá lâu đâu, ngươi phải ở trong thôn trang ngoan ngoãn chờ ta, biết không?” Hắn hôn rồi lại hôn lên lọn tóc, cho đến khi có người gõ cửa, mới trân trọng để lọn tóc kia vào trong ngực, xoay người lại, thì ra là người đến hầu hạ rửa mặt chải đầu, hắn trong lòng ngăn ra, chợt lại nghĩ đến, Vân La đã đi đến thôn trang Hoa Phố Sơn, hôm nay sẽ không giúp mình rửa mặt chải đầu.

Miễn cưỡng xuống giường: “Đặng Lung đâu? Bảo hắn lại đây gặp ta.” Hắn phân phó người hầu kia, lại nghe hắn cung kính hồi đáp: “Hồi Vương Gia, Đặng Lung cô nương hôm nay sáng sớm đã ra đi, nói là muốn đi mua vài thứ.” Hắn nói xong Duẫn Giám Phi liền sửng sốt: “Cái gì? Hắn không tiễn Vân La đến biệt viện Hoa Phố hay sao?” Trong lòng đột nhiên trầm xuống, Vân La, không phải là đã không từ mà biệt đấy chứ?

Quả nhiên, người hầu kia kỳ quái nói: “Không có a, Vân công tử chắc là trời chưa sáng đã vội ra đi, tông chủ dậy đã không nhìn thấy ngài ấy, chờ tôi đến hỏi hỏi lão Lưu của thủ vệ.” Nói xong xoay người ra khỏi phòng, Duẫn Giám Phi ở trong này càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, vội vàng thay quần áo, chờ người hầu kia trở về, nói rằng Vân La quả nhiên là canh bốn gọi cửa đi ra ngoài, hắn trong lòng lại càng không yên, nói với người hầu kia: “Người đi xem xem Đặng Lung đã trở về hay chưa, chuẩn bị xe cho ta, ta muốn đi biệt viện Hoa Phố một chuyến.” Đúng vậy, hắn phải xác định Vân La tới nơi đó rồi hay chưa, nếu không một mình một người như vậy, cho dù có tìm được thôn trang, bọn người hầu đây cũng không thể nào để hắn đi vào.

Người hầu kia nói: “Nhưng thưa Vương Gia, Thái hậu sáng sớm đã cho một công công trong cung đến tuyên chỉ, rằng sau khi ngài tỉnh lại mau chóng vào hoàng cung một chuyến, có chuyện quan trọng thương lượng, ngài nếu tại lúc này vì Vân công tử mà kháng chỉ, có phải hay không.” Hắn không có nói thêm gì đi nữa, bất quá Duẫn Giám Phi đã hiểu được ý tứ của hắn, không thể không thừa nhận lời này rất có lý, lão thái bà kia tâm ngoan thủ lạt, nếu thấy hắn vì Vân La vứt bỏ không để ý đến chính sự, nói không chừng sẽ trái với lời hứa, xuống tay với Vân La. Nghĩ đến đây, sau khi trầm ngâm một lúc lâu, mới quay ra người hầu kia nói: “Được rồi, người cùng tổng quản trong vương phủ đi biệt viện một chuyến, xem xem Vân La có ở đó hay không, bảo đảm người hầu trong biệt viện tiếp đãi hắn tử tế, nếu ủy khuất, ngày sau ta tuyệt không tha thứ, ta bây giờ tiến cung ngay đây.” Người hầu kia đáp ứng, đồng thời lui ra ngoài. Duẫn Giám Phi nơi này âm thầm cân nhắc, thầm nghĩ người hầu này tuy rằng không đáng để tin tưởng lắm, có điều tổng quản kia thật ra là người mình lấy từ chỗ nghĩa phụ mang đến, có thể tin nhiệm, để hắn đi xác định tin tức của Vân La, là không thể có sai sót.

Đến chạng vạng từ hoàng cung trở về, ở trên nửa đường vừa đúng lúc gặp Đặng Lung, Duẫn Giám Phi cả giận nói: “Người sáng sớm đã ra đi, bây giờ mới trở về, có cái gì quan trọng cần mua thế, ta vốn muốn để người dẫn Vân La đi tới biệt viện Hoa Phố, kết quả hắn không từ mà biệt, người cũng không có bóng dáng, đành phải phái người đi, chỉ mong hắn không bị lạc đường đã là tốt lắm rồi.”

Đặng Lung ngạc nhiên nói: “Phải không? Việc này ta một chút cũng không biết, hôm qua là tổng quản nói được liệu trong phủ không tốt, cũng không có mấy người có thể chọn được mấy thứ này, thế là ta hôm nay mới đi mua thuốc trên đường phố, cố tình trên đường gặp mấy chuyện bất bình, ta nhúng tay quản mấy cái cọc, chậm trễ đến bây giờ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn nổi một miếng, có điều Vân La chuyện này đáng lo, không bằng ta giờ lại đi xác nhận một chuyến đi.”

Duẫn Giám Phi nói: “Không cần, ta đã phái Duẫn Phú đi kiểm tra, hắn là người ta lấy từ chỗ nghĩa phụ tới đây, đối với ta không thể hai lòng, cũng giống như để người đi thôi. Đại anh hùng quản chút chuyện nhỏ, muốn một chết sao, luôn phải thêm cơm.” Nói xong nhu nhu mày nói: “Ai, những ngày kế tiếp chỉ sợ không dễ sống lắm, ta hôm nay ở chỗ lão thái bà, bà ước chừng triệu một tiểu đội danh môn thiên kim, một đám giả bộ đoan trang thực nhả, ta xem mà phiền muốn chết, người không biết, hương khí trên người các nàng, ước chừng có thể ngọt chết muối trong phạm vi hai dặm, người nói đây là thiên kim danh môn cái kiểu gì, có chút gì gọi là thưởng thức không?” Nói xong vừa lắc đầu vừa bước vào trong phủ, chỉ thấy Duẫn Phú đã trở về, đang ở trong viện chờ, hắn khuôn mặt nhất chính, vội hỏi tình hình về Vân La. Đặng bởi: admin

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Duẫn Phú cười nói: “Hồi bẩm Gia, đã tra xét rõ ràng, lúc tôi đến, Vân La ngồi ngay tại ngoài cửa lớn, nói là lạc đường mấy lần, khó khăn lắm mới đi được đến nơi đó, hiện tại đều đã an bài thỏa đáng, tôi đã để hắn vào ở Duyệt Tâm Các, an bài nha đầu nữ già hầu hạ, chỉ chờ Gia lúc nào phân phó, liền đón hắn trở về.”

Duẩn Giám Phi yên tâm, hưng trí gật đầu nói: “Thế là tốt rồi, đợi đến ngày nào đó đi đón hần, ta muốn đích thân đánh xe ngựa, khiến hần vui mừng.” Nói xong lại hỏi Duẩn Phú: “Hần không có điều gì muốn nói với ta hay sao?”

Duẩn Phú cười nói: “Gia, các người thật đúng là có thần giao cách cảm, sao lại biết hần có lời muốn chuyển vậy, đúng vậy, Vân La nói, mong rằng Gia chuyên tâm vào đại kế của mình, đừng để cho Thái hậu thất vọng, chớ thương nhớ hần quá nhiều, lưỡng tình nếu đã thực sự sâu đậm, hựu khởi tại triều triều mạc mạc.” Vừa dứt lời, Duẩn Giám Phi bỗng nhiên nghi hoặc giương mắt: “Người nói hần nói cái gì? Lưỡng tình nếu thực sự sâu đậm, hựu khởi tại triều triều mạc mạc?” (Đại ý : Nếu như đã yêu nhau sâu đậm, hà tất phải sớm tối bên nhau?)

Duẩn Phú ngẩn ra, rồi lập tức cười nói: “A, không phải, câu phía sau lát tôi căn cứ vào ý tứ của Vân La mà thêm vào thôi, cũng không chính xác là thế.”

Duẩn Giám Phi gật gật đầu: “Ừm, cũng không khác nhau là mấy, được rồi, người mệt mỏi suốt một ngày rồi, cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.” Nói xong cùng Đẳng Lung rời đi, mà Duẩn Phú ở phía sau hần, cả người đã sớm vã mồ hôi lạnh, vội vàng quay trở lại phòng như trốn chạy, lẩm bẩm: “Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, ta sao lại có thể quên mất Vân La là đứa không biết chữ, chưa từng đọc qua sách, làm sao biết được cái gì mà lưỡng tình sâu đậm a. Thật sự là quái thai a, người nói hần rốt cuộc có chỗ nào hay ho cơ chứ, thế mà có thể khiến Gia mê mẩn đến thế,” vừa nói vừa lắc đầu, cũng vì tránh được một kiếp nạn mà thấy mình may mắn biết bao.

“Đẳng Lung, vừa rồi lời Duẩn Phú nói, nếu xem xét tỉ mỉ vẫn cứ thấy có điểm quái lạ, hừm, có lẽ là ta suy nghĩ nhiều rồi, nhưng việc này liên quan đến Vân La, qua loa không được, người ngày mai lạng lẽ đi đến biệt viện Hoa Phố, xem lại một lần đi.” Sau khi ăn cơm xong, Duẩn Giám Phi càng nghĩ, vẫn thấy nên phải gọi Đẳng Lung, phân phó hần đi xem. Phải biết rằng, bản thân hàng năm không ở kinh thành, lòng người khó dò, ai chắc được rằng Duẩn Phú không bị Thái hậu mua chuộc? Huống chi lời nói của hần, luôn có chút kỳ quái.

“Hừm, lòng ta cảm thấy không yên, có lẽ là chúng ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.” Đẳng Lung cũng không thể không lo lắng nói: “Gia, không bằng ta đêm nay phải đi xem xem thử.”

“Không cần, đường núi khó đi, ban đêm có thể xảy ra nhiều sự cố, huống chi người cũng nói, có thể là chúng ta đã suy nghĩ nhiều. Được rồi, đêm đã khuya, người cũng trở về ngủ đi, sáng sớm ngày mai hãy lập tức đi đến biệt viện Hoa Phố.” Hần nói xong nằm xuống, Đẳng Lung vội vàng giúp hần buông màn, lạng lẽ đi ra ngoài, nơi này Duẩn Giám Phi suy nghĩ mãi về Vân La, trần trọc, cuối cùng cả đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau mang theo đôi mắt gấu trúc vào cung, bồi Thái hậu nói chuyện ngắm hoa, thỉnh thoảng tự nhiên lại có mấy thiên kim tiểu thư vội tới thỉnh an Thái hậu, đứng dịp gặp gỡ, chặt vật đợi tới chàng vạng mới ra khỏi được cung điện của Thái hậu, lại nghênh diện gặp gỡ Hoàng thượng đệ đệ của mình, Hoàng thượng kia vừa thấy hần, vội thân thiết chào đón, đưa ra khuôn mặt tươi cười hiền lành nhiệt tình tiếp đón, ngược lại lại khiến Duẩn Giám Phi hoảng sợ, thâm nghĩ tình cảm huynh đệ giữa mình và hần từ lúc nào lại tốt đến thế, do vậy cũng gượng cười đối đáp vài câu, sau đó lại nghe đệ đệ của mình blah blah cả đồng gì gì đó, cuối cùng cũng đến chủ đề chính, nhỏ giọng hỏi hần: “Hoàng huynh không biết khi nào mới có thể vào chỗ? Tiểu đệ nóng lòng đem chính vụ chuyển giao cho huynh, rồi mới để huynh làm quen cùng các đại thần một chút, lại tể bái thái miếu tổ tông, chiêu cáo thiên hạ, huynh liền có thể ngồi lên ghế rồng được rồi, có điều mấy quá trình đó cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, hoàng huynh phải nhanh lên một chút mới tốt a.”

Duẩn Giám Phi sợ tới mức lui về hai bước, vẻ mặt đề phòng nói: “Hoàng thượng chớ gọi như vậy, ta còn chưa phải là Hoàng thượng, huống chi ngôi vị hoàng đế này đối với người, hiện tại không khác gì một củ khoai lang phồng tay, không cần không cần, chính là mấy tần phi hoàng hậu tương lai phải kết hôn, thật sự làm cho người ta sợ.” Lời chưa nói xong, Hoàng thượng đã tràn đầy đồng cảm vỗ đùi nói: “Ca ca lời này một chút cũng không sai, này oanh oanh yến yến, chỉ biết thẹn thùng làm về ta đây, nào có được cái chất phác đáng yêu của A Ly đại thúc, không có chút xiu tâm cơ.” Không đợi nói xong, đột nhiên nhớ tới lời này không thể nói ở trước mặt Duẩn Giám Phi, lại vội vàng sửa lời cười nói: “Bất quá nói đi nói lại, ta hiện tại một lòng ở bên cạnh A Ly đại thúc, ai cũng không đập vào mắt, kỳ thật những nữ tử này đều

là danh viện thiên kim, tự nhiên cũng có cái tốt của các nàng, ca ca cùng ta bất đồng, đương có thể tìm ra, đến lúc đó làm hậu làm phi, làm cho ca ca tọa hưởng tề nhân chi phúc, chẳng phải là tốt sao.”

Duẩn Giám Phi bất chợt rung mình liên tưởng, ngẫm lại tương lai những lúc mình cùng Vân La ở bên nhau, không ngừng có hoàng hậu này quý phi kia đến quấy rầy, thậm chí nữ nhân trong hậu cung vì quá buồn chán không có việc gì làm, lại học thói tính kế hại người, dựng chuyện trên người, một khi các nàng ghen ghét Vân La, đó lại là một người thành thật, sao có thể đấu lại với mấy nữ nhân đó được chứ? Chỉ nghĩ đến đây, cả người đã vã cả mồ hôi lạnh, nhất thời đối với ngôi vị hoàng đế của sáu năm mưu đồ không có lấy một chút hứng thú, hẳn nhiều năm bên ngoài, không thể sai khiến, muốn đến liền đến, tùy hứng đã quen, bởi vậy quay ra Hoàng thượng ôm quyền, cất cao giọng nói: “Hoàng thượng, phật gia có thuyết ngũ đạo, ca ca vừa rồi đột nhiên liền ngũ đạo, ngôi vị hoàng đế này để để tọa vẫn thích hợp hơn, từ nay về sau ca ca ở trên biển trường triền đạo phi giết người cướp của kia, giữ gìn ngoại thương của quốc gia ta, bảo vệ người nắm vững chính quyền, non sông Cầm Tú quốc cho vẹn toàn, cáo từ.” Vừa nói vừa vội vàng rời đi, để lại Hoàng thượng cứng họng đứng ở nơi đó, một lúc lâu sau mới hồi thần, lớn tiếng gọi hắn, nhưng làm sao còn thấy được bóng dáng của hắn nữa đây.

Vội vàng trở lại sơn trang, va phải Đổng Lung cũng vừa vội vàng trở về, không đợi hắn hỏi, Đổng Lung liền kích động hét lớn: “Gia, không ổn rồi, Vân La. Hẳn căn bản không đến biệt viện Hoa Phố, tuy rằng những người đó nói dối rằng hắn đã đi rồi, nhưng ta hỏi bọn hắn tướng mạo, trang phục của Vân La, nhưng lại không có người trả lời, có thể thấy tất cả đều đang gạt chúng ta.” Đổng bởi: admin

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Lời này vừa nói ra, tựa như trên cao sét đánh ầm ầm, Duẩn Giám Phi bị sét đánh đến trợn mắt há mồm, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, cả người run rẩy mấy cái, Đổng Lung bên này oán hận nói: “Tên Duẩn Phú vương bắt dẫn, lại dám gạt chúng ta, Gia, mau đi kiếm hắn để hỏi cho ra nhẽ.” Không cần nói hết câu, chỉ thấy Duẩn Giám Phi nhắc chân đi như chạy, Đổng Lung vội vàng hô lớn: “Gia, cửa phủ ở bên này cơ mà.” Nhưng làm sao có thể gọi hắn lại được. Giậm chân một cái, đành phải chạy theo.

Lúc này Duẩn Giám Phi chạy vội đến hoàng cung, phát tay đẩy hai tên thị vệ cản đường, đi thẳng vào cung Thái hậu, lúc đó Thái hậu đang cùng Hoàng thượng dùng bữa, thấy hắn thở hổn hển tiến vào, không khỏi kinh ngạc không thôi, không chờ được hỏi, Duẩn Giám Phi đã đi đến bên cạnh, điên cuồng hô lớn: “Vân La đâu? Người đem Vân La nhốt vào nơi nào rồi?”

Thái hậu đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo phản ứng lại, tiếp nhận khăn tay thái giám đưa cho xoa xoa miệng, đứng dậy cười nói: “Không hổ là đứa con của Ai gia, lại mau chóng bị người phát hiện như thế. Nếu như thế, đơn giản nói cho người, ngoan ngoãn tuyển tần phi hoàng hậu cho Ai gia, rồi kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, còn về đứa ở đó, Ai gia thật không phải không cho người nhớ đến hắn, chính là tâm tư tuyệt đối không thể đặt ở trên hắn được nữa, người.” Không đợi nói xong, Duẩn Giám Phi nắm lấy cánh tay nàng, hổn hển quát: “Đem Vân La trả lại cho ta, ta không cần ngôi vị hoàng đế chó má gì đó hết, ta cần Vân La, ta chỉ cần Vân La, ta và hắn sẽ đi thật xa, không bao giờ xuất hiện ở trước mặt các người nữa, mẫu hậu, ngày ta rời cung bà lúc đó, cũng đã chết rồi, mau trả Vân La cho ta.”

“Ba” một tiếng, Duẩn Giám Phi trên mặt đã trúng một cái tát bồng rât, Thái hậu mày liễu dựng thẳng, lớn tiếng quát: “Người đang nói cái gì? Đây là những lời nam nhi Duẩn gia nên nói ra miệng hay sao? Nói cho người, tên Vân La đó, Ai gia biết người không bỏ được hắn, cho nên đã bỏ hắn giúp người rồi, người khóc cũng được, kêu gào cũng được, không cam lòng cũng được không muốn cũng được, hắn cũng không thể sống lại được nữa rồi, cái người phải làm, chính là giống như đệ đệ người, làm một hoàng đế tốt, trăm năm sau mới có mặt mũi mà đi gặp hắn, nếu không làm sao xứng đáng với tình mạng hắn đã hy sinh vì người.”

“Ta không tin, mẫu hậu, ta là con của bà, bà như thế nào có thể nhẫn tâm giết chết Vân La như thế, hắn. Hẳn là người mà con của bà yêu thương a, bà đã đồng ý với ta chỉ là làm cho chúng ta cách biệt một thời gian ngắn thôi mà.” Duẩn Giám Phi trợn trừng hai mắt: “Mẫu hậu, ta đáp ứng bà làm Hoàng thượng, chỉ cần bà cho ta gặp Vân La một lần, cho ta biết hắn còn sống, ta. Ta cái gì cũng đều nghe lời bà được không?”

Thái hậu thở dài, vuốt đinước mắt trên mặt đứa con, ôn nhu nói: “Giám Phi a, Vân La hẳn thật sự đã chết, Ai gia không thể tùy ý người vì hấn mà buông bỏ ngôi vị hoàng đế, bồi nhọ tổ tông, cho nên người hãy từ bỏ đi thôi, người nếu không tin, thi thể của hấn giờ này còn ởdưới Đoạn Tình nhai, người. cứ đi nhìn một lần đi, thấy được, cũng sẽ từ bỏ thôi, đến lúc đó cũng nên thu hồi tâm, làm việc của người.”

“Đoạn. Đoạn Tình nhai?” Duẫn Giám Phi thì thảo tự nói, đã thấy Thái hậu gật đầu nói: “Không sai, là Đoạn Tình nhai, ngày đây hấn đã ở chính nơi đónhãy xuống vực, đứa nhỏ rất tốt, tới giờ phút cuối cùng, cũng không mất đi bản sắc chính mình, chỉ tiếc, hấn không phải nữ nhân, nếu không cũng chẳng sợ không có học vấn, không có dung mạo xinh đẹp, Ai gia cũng sẽ cho các người ở bên nhau, ai, đáng tiếc.” Nàng lắc đầu, nhưng Duẫn Giám Phi đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

××××××××××××××

Đoạn Tình nhai hạ nhân đoạn trường.

Duẫn Giám Phi ruột gan đứt từng khúc cùng Đăng Lung ở dưới vách núi tìm hai ngày hai đêm, chỉ tìm được mấy bộ xương người rải rác, bọn họ không khỏi lại dâng lên một tia hy vọng, tuy nói vách núi đen nàycao gần ngàn trượng, ngã xuống đây hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng trên vách núi cây cối mọc thành bụi, có lẽ Vân La đã được bụi cây nhỏ nào đó giữ lại, lại bò lên được rồi thì sao? Nếu như vận khí tốt, hấn bây giờ còn ở nơi nào đó chờ người cứu hấn lên. Duẫn Giám Phi cùng Đăng Lung ôm hy vọng tốt đẹp như vậytrèo lên vách núi, ai ngờ đúng lúc này, bọn họ lại gặp phải bầy sói.

Đúng vậy, là bầy sói, một đội ngũ được tạo thành từ mấy chục con sói đói mắt đỏ rực, may mắn Duẫn Giám Phi cùng Đăng Lung võ công cao cường, nhiều như thế, đợi sau khi giết chết hết bọn sói, hai người bọn họ trên người cũng bị thương không ít, cũng may không có thương thế quan trọng gì. Đăng Lung nhân tiện nói: “Gia, xem ra đêm nay không được trở về, không bằng ngay tại nơi này đốt một đồng lửa, cắt chút thịt sói nướng lên ăn. Dù sao ta cũng đói bụng rồi.”

Duẫn Giám Phi mặc dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng chính mình cùng Đăng Lung đều đã hai ngày hai đêm không một giọt nước không một miếng ăn rồi, hơn nữa chưa từng chớp mắt, bởi vậy trên người căn bản đã không còn khí lực. Ngày đó chỉ lo lắng đi tìm Vân La, làm sao có thời giờ chuẩn bị nước cùng lương khô, vì vậy cũng chỉ biết gật đầu nói: “Cũng được, chỉ là ăn xong thịt có khí lực liền đi lên trên vách, Vân La lúc này có lẽ đang đợi người đến cứu hấn.”

Đăng Lung lên tiếng, kiếm đôi củi gỗ đốt lên, rồi mới chọn một con sói to nhất, ánh đao trong tay chợt lóe, đã mổ bụng phá phúc con sói kia, thuần thực rửa dưới nước, Duẫn Giám Phi ở một bên nhìn, tâm thần lại bay tới Vân La, không biết hấn hiện tại an nguy như thế nào, đang nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy Đăng Lung phát ra một tiếng kêu sợ hãi, hấn vội chạy qua xem, không khỏi nháy mắt chết cứng tại đó, chỉ thấy trong bụng con sói kia, có một mảnh vải to bằng lòng bàn tay, đã nhìn không ra màu sắc gì, nhưng nghĩ cũng biết, này có thể là đã ăn gần hai ngày rồi, cho nên vẫn chưa theo phân thải ra, người đã gần hai ngày nhảy xuống vách núi. Duẫn Giám Phi cả người run rẩy, không có can đảm tiếp tục nghĩ thêm nữa. Đăng bởi: admin

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Rạch toàn bộ bụng con sói, tìm ra hơn ba mươi miếng vải rải rác, tuy rằng màu sắc đã không còn rõ ràng, nhưng Đăng Lung nhìn hoa văn trên miếng vải vẫn đoán ra được đây là một bộ quần áo Vân La ngày thường hay mặc.

Duẫn Giám Phi ôm lấy đám lớn vải rách nhầy nhụa kia, chậm rãi quỳ xuống: Vân La đã chết, đã chết thật rồi, hơn nữa còn là chết không toàn thân, lúc hấn nhảy xuống vách núi, đã tuyệt vọng đến thế nào, hấn có phải rất hận mình, hận mình đã phụ hấn, mình. rõ ràng nói sẽ đi đón hấn. Rõ ràng đã nói. sẽ gặp lại nhau a. Nước mắt tách tách rơi xuống, miệng lại nức nở phát không ra tiếng, cả người đều thống khổ gập xuống, hai tay nắm chặt thành quyền: “Vân La, Vân La.” Giọng nói bị tắt nghẹn lại trong mũi, trong họng gồng sức phát ra, Duẫn Giám Phi phí công vô ích gọi tên ái nhân không bao giờ còn có thể xuất hiện được nữa.

Đăng Lung cũng đang khóc, khóc một lúc lâu, hần bỗng nhiên điên cuồng đâm chém thi thể của mấy con sói: “Lũ súc sinh, súc sinh, chúng mày ăn Vân La này, chúng mày dám ăn hần, chúng mày. Chúng mày ngay cả thi thể của hần cũng không buông tha, súc sinh. Súc sinh.”

Gió đêm nức nở thổi qua, trong không khí tràn ngập một mùi máu tươi đậm đặc, cũng không biết trải quabao lâu, Duẫn Giám Phi bỗng nhiên mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đăng Lung đã chém tới toàn thân không còn sức lực “Đừng chém nữa Đăng Lung, hại Vân La chết không toàn thây sao có thể là mấy con sói đói này?” Hần đưa hai mắt trống trơn không chút biểu cảm: “Người hạihần chính là ta, là ta mới đúng. Đều là ta, là ta đã cho hần một giấc mộng quá tốt đẹp, lại đúng lúc giấc mộng tốt đẹp đó bắt đầu thì lại hại hần.”

“Gia, không phải ngài, không phải ngài, người hại Vân La sao lại có thể là ngài được cơ chứ?” Đăng Lung giang tay ôm lấy Duẫn Giám Phi: “Gia, ngài ngàn vạn lần không đượcnghĩ lung tung, người hại chết Vân La không phải là ngài, ngài cứ tự trách như vậy, hần ở dưới cửu tuyền cũng sẽ khó chịu. Hần ngay cả nỗi thống khổ khi ly biệt cũng không nhần tâm cho ngài trải qua, hần yêu ngài như thế, ngài không thể để cho hần ở dưới cửu tuyền cũng không yên nghỉ được a, Gia, ngài tỉnh táo lại đi.”

“Đăng Lung, thật sự là ta đã hại chết Vân La.” Duẫn Giám Phi nhìn xương cốt bên cạnh bọn họ thu thập được, thật cẩn thận nâng lên: “Vân La, người trước khi chết, có phải đã rất hận ta hay không, nếu không phải vì ta tham luyện giang sơn ngôi vị hoàng đế, nếu ta và người sớm quay trở lại trên biển, người sẽ không phải chết, người sẽ bồi bên cạnh ta, chúng ta sẽ thực vui vẻ thực vui vẻ sống thật lâu dài, phải không? Hiện giờ người đi rồi, để lại ta một người cô độc ở trong hồng trần, là sự trừng phạt của người đối với ta đúng không? Quân lâm thiên hạ thì làm sao? Giang sơn ngàn dặm thì thế nào? Ta đãđánh mất người. Cuối cùng làđã đánh mất người a.” Hần cuối cùng có thể khóc ra khe khẽ, trong chớp mắt lại bị gió mùa xuân thổi mất.

××××××××××××××××

Duẫn Giám Phi không trở lại kinh thành nữa, hần canh giữ ở dưới Đoạn TìnhNhai, tạo một phần mộ nhỏ nhỏ đem mấy bộ xương cốt đó mai táng, lại ở trước mộ phần tạo gian nhà tranh, địnhngủ ở nơi này. Mỗi ngày đều đến trước mộ phần ngồi, toàn bộ việc hần làm chính là cùng phần mộ của Vân La si ngốc nói chuyện. Thái Hậu từng vài lần sai người đến bắt hần trở về, nhưng hần võ công cao cường, những vị cao thủ này làm sao có thể là đối thủ của vị Vương Gia thân kinh bách chiến này. Tất cả không làm sao hạ được, rồi đến một ngày Thái hậu cuối cùng cũng tự mình giá lâm, thế nhưng tất cả những lời đã chuẩn bị để mắng tỉnh đứa con sau khi gặp được Duẫn Giám Phi thì toàn bộ đều nuốt trở lại bụng. Nàng cơ hồ sợ hãi nhìn đứa con hai ngày trước còn hăng hái của mình chỉ trong thời gian ngắn đã trở thành một cái xác không hồn.

Cho dù nói bao nhiêu lời đi chăng nữa, Duẫn Giám Phi căn bản ngay cả một chút phản ứng cũng đều không có, Thái hậu sau khi ôm lấy đứa con khóc lớn một hồi cuối cùng đã hiểu được, trên thế gian này có tình cảm có thể theo thời gian mà phai nhạt, nhưng cũng có tình yêu đích thực gắn liền với sinh tử, chính mình bởi vì tự cảm thấyđã để đứa nhỏ này chịu thiệt mà nhất định phải dùng ngôi vị hoàng đế để bồi thường nó, cuối cùng lại khiếnnó thành ra thế này, nhớ tới lời Duẫn Giám Phi đã từng nói qua, ngày đó nó ra khỏi cửa cũng coi như là đã chết, nữ nhân cường hãn này không khỏi mờ mịt, nếu bản thân chưabao giờ quen biết Duẫn Giám Phi, phải chăng nó có thể sẽ sống hạnh phúc hơn nhiều.

Thái hậu thất hồn lạc phách ly khai, ngày hôm sau, dưới nhai lại có một vị nữ tử xinh đẹp tới, là cung nữ Khinh Doanh vẫn đi theo bên cạnh Thái hậu, nàng đi cùng Đăng Lung đưa cơm tới cho Duẫn Giám Phi, sở dĩ đưa cơm cho Duẫn Giám Phi, là bởi vì hần nhận định Vân La dưới cửu tuyền sẽ không tha thứ cho mình, nhất định phải ở trên đời này nhận hết tra tấn tương tư mới cómột mũi mà đi gặp Vân La. Cũng nhờ nghĩnhư vậy, nếu không Duẫn Giám Phi đã chìm sâu trong tuyệt vọng từ lâu cũng sớm theo Vân La mà đi, nào còn có thể đợi đến hôm nay.

“Vương Gia, ta hôm nay đến, là muốn nói cho ngài một câu, một câu Vân La trước lúc nhảy xuống vực đã nhờ Thái hậu chuyển cáo đến ngài.” Khinh Doanh ngồi trước mặt Duẫn Giám Phi, thanh âm của nàng cũng như tên khinh doanh nhu hòa, thấy thần sắc kích động trong mắt Duẫn Giám Phi, nàng không khỏi khẽ thở dài một cái: “Thái hậu vẫn cảm thấy, nếu như đem những lời này nói cho ngài, sẽ càng làm cho ngài

lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, thế nhưng nô tỳ lại nghĩ, nếu là di ngôn trước khi chết của người kia, thì vô luận như thế nào cũng đều nên chuyển cáo đến ngài.”

“Vân La. Hắn nói những gì? Hắn để lại cho ta những lời gì vậy?” Duẩn Giám Phi nắm chặt ống tay áo của Khinh Doanh, trong khóe mắt lệ quang lờ lờ, Vân La của hắn, tại thời khắc trước khi tử vong kia, rốt cuộc để lại cho mình những lời nói như thế nào, hắn. Hắn không phải là trách cứ mình thay lòng đổi dạ, hắn. Có phải hay không nghĩ rằng hết thấy những điều này đều là bẫy do chính ta bày ra, tưởng tượng đến đây, hắn liền nhịn không được gần như phát điên.

“Ta còn nhớ rõ, người kia, hắn thật sự rất bình thường, khiến cho người ta nhìn liếc mắt một cái cũng nhớ không rõ diện mạo, có điều tại thời điểm hắn nhảy xuống vực, sự thông dong bình tĩnh đó, lại làm cho hắn toàn thân đều toả sáng chói lọi, hắn cứ đứng ở trên vách núi, gió núi mãnh liệt thổi, vạt áo màu trắng ngà cứ theo gió tung bay phiêu đảng, rồi hắn mới nói “nói với hắn, ta thương hắn”. Không biết vì sao, giọng nói hắn lúc ấy lại khê khàng như vậy, nhẹ nhàng tựa như một sợi lông chim, trong nháy mắt đã bị gió núi thổi tán, thế nhưng hiện giờ nhớ lại, sáu chữ này lại giống như dùng đại chùy từng nhát từng nhát đập thẳng vào tim ta.” Khinh Doanh hoàn toàn lâm trong ký ức của ngày hôm đó, cuối cùng nàng thở dài nói: “Nói xong, hắn liền thả người nhảy xuống tuyệt nhai này.” Đăng bởi: admin

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Duẩn Giám Phi sớm đã rơi lệ đầy mặt, Khinh Doanh trong mắt cũng phiếm ra nét tiếc hận, lắc đầu nói: “Ai có thể đoán được một người bình thường như vậy, trước khi chết lại có một khí độ thông dong đến thế, ngay cả Thái hậu, bình sinh không phục bất luận một ai, đều phải thừa nhận rằng hắn không làm mất bản sắc của nam nhi. Vương Gia, ngài nghe xong những lời này, có thể đi tìm cái chết, có thể tiếp tục tiêu trầm, đến già cũng vẫn là một cái xác không hồn chịu đủ nỗi khổ tương tư, nhưng nô tỳ lại nghĩ rằng, người nọ trước khi chết nói hắn yêu ngài, chính là muốn cho ngài hiểu được, hắn là thật sự yêu ngài, không hề hận thù, cho dù chuyện này có là cái bẫy do ngài sắp đặt, hắn cũng cam tâm tình nguyện. Nô tỳ mỗi khi nghĩ đến, có thể làm cho một người kiên cường như vậy yêu tận xương tủy, đến cuối cùng còn ôm ấp tình cảm này, hắn là không phải Duẩn Giám Phi một cái xác không hồn lúc này, hay là một Duẩn Giám Phi rời khỏi hắn liền sống không nổi, người mà hắn ái mộ yêu thương, hắn là người Vương gia tung hoành hơn mười ngàn dặm hải vực, có thể khiến chonhững tên hải tặc giết người cướp của nghe tên đã sợ mất mật, là một Duẩn Giám Phi đàm tiếu gian hào hùng vạn trượng, cả đời chỉ tại thiên hạ, bảo hộ non sông Cẩm Tú quốc. Cho nên, nên đi nơi nào, nô tỳ còn thỉnh Vương Gia cẩn thận chầm chúc.” Nàng nói xong, liền nhẹ nhàng đứng dậy cáo lui.

“Thật sự là một nữ tử kỳ lạ.” Đăng Lung nhìn thân ảnh duyên dáng kia tán thưởng: “Không hổ là cung nữ theo hầu bên cạnh Thái hậu, kiến thức quả là bất phàm. Gia, lần này ngài cũng nên thanh tỉnh đi?”

“Đăng Lung, thu thập đồ đạc, chúng ta quay về trên biển đi.” Duẩn Giám Phi đứng dậy, lưu luyến vuốt ve khối mộ bia đơn giản kia: “Vân La, ta phải đi, ta phải một lần nữa làm một Duẩn Giám Phi người ái mộ yêu thương kia quay về, nơi này phong cảnh rất đẹp, người hãy ở tại nơi này hảo hảo ngủ yên đi, sang năm ta sẽ còn đến thăm người nữa.” Hắn chậm rãi quỳ rạp xuống trước ngôi mộ kia, khóc đến không thể kềm chế được: “Vân La, người phải nhớ kỹ, ta cũng yêu người, ngay tại nơi này, sẽ không thay đổi, vĩnh viễn sẽ không bao giờ thay đổi.” Hắn áp lấy ngực mình, thật lâu sau mới đứng dậy, chỉ thấy Đăng Lung đã thu thập xong đồ đạc đứng ở một bên, hắn lau khô nước mắt: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

“Mấy chục năm dài, vì tình khổ vì tình trưởng, cần gì thông suốt thần tiên lộ, ta là nam tử chốn hồng trần.” Rất nhanh, hai thân ảnh hiu quạnh liền biến mất ở chân trời, chỉ còn lại tiếng ca bi thương kia, quanh quẩn không ngớt giữa hai vách núi.

Ba năm sau.

Hoa nở hoa tàn, mây hợp rồi lại tan, mùa hạ dưới chân Đoạn Tình nhai, hoa và cây cảnh xanh um, tịch dương như máu đã khuất một nửa về sau núi, ánh nắng chiều diễm lệ cũng phủ kín nửa không trung. Trong

rừng tràn ngập tiếng chim về tổ khoái hoạt, trong lùm cỏ, những loài sâu bọ không tên râm ran kêu vui sướng.

Duẩn Giám Phi cùng Đăng Lung phóng trần mệt mỏi đi vào trong núi, thấy cỏ dại trước mộ phần Vân La đã cao đến đầu người, hẩn vội vàng chạy tới trước, làm luồn tay, cuối cùng mới đem cỏ dại trước mộ phần kia dọn quang, chỉ chừa một ít cỏ nhỏ xanh nhạt cùng hoa dại, Đăng Lung lấy tay đắp thêm mấy trăm nắm đất ở phía trên, vỗ vỗ, mới thở phào: “Thế này là được rồi, dù có mưa cũng không sợ nữa.”

Duẩn Giám Phi phủ mộ bia, sau một lúc lâu tựa đầu nhẹ nhàng để ở trên mặt bia: “Vân La, người sống có tốt không? Ta mùa đông năm nay bởi vì hải tặc trên biển hung hăng ngang ngược, cũng không có thời gian trở về, người không giận ta đấy chứ? Ta lúc nào cũng thấy người oán giận ta, sao vậy, nhớ ta rồi sao? Được, tối nay ta ở lại đây cùng người, ngày mai ta phải hồi cung một chuyến, đệ đệ của ta kết hôn cùng A Ly đại thúc của hẩn, ha ha, người thực ngạc nhiên phải không? Kỳ thật chuyện đời chính là như vậy, xem người có chịu thay đổi hay không, có đôi khi thử thay đổi, mới phát hiện ra cũng không phải quá khó khăn. Mẩu hậu bởi vì chuyện của hai chúng ta mà chán nản, ngầm đồng ý chuyện của đệ đệ cùng đại thúc của hẩn, ai ngờ tiểu tử kia được một thốn lại muốn tiến thêm cả thước, hàng năm không những phải bồi người nọ trở về trên đảo ở hơn mười ngày, còn công nhiên phải lập hẩn làm hậu, người không biết, hẩn gửi thư cho ta nói ngay từ đầu đội ngũ phản đối đồ sộ đến thế nào đâu, thế nhưng mấy vị đại thần cố chấp này không phải đối thủ của hẩn a, không mấy hiệp đã bị hẩn dạy dỗ cho quăng mũ cối giáp, kết quả tin tức này vừa rơi vào tay dân gian, những người cũng muốn kết hôn nam nhân lại đều hưởng ứng, ai, tiểu tử này vận khí thật tốt a, rốt cuộc được đền bù mong muốn, chỉ khổ hai người chúng ta, dùng sự chia cắt vĩnh viễn của bản thân giúp người khác làm nên áo cưới.” Hẩn cảm giác trong mắt lại có lệ sắp chảy xuống, vội đưa tay lau, đổi lại ngữ khí thoải mái nói: “Quên đi, không nói nữa, tiểu tử đó ba năm này cũng chịu không ít giày vò, cuối cùng trong hai huynh đệ chúng ta, một người có được kết cục tốt, thế này cũng không tồi.”

Đăng Lung nhìn chủ nhân nhà mình, không nhịn được lắc đầu thở dài, lại nghe Duẩn Giám Phi nói: “Đúng rồi Vân La, người còn nhớ A Tam không? Tiểu tử kia hiện tại sống rất tốt nha, Phương Lục Dương sủng hẩn sủng bằng trời luôn, chỉ thiếu nước hái trăng hái sao trên trời xuống làm vừa lòng hẩn thôi, chỉ tiếc người mất, ai, mỗi khi nói lên người, gia hỏa kia vẫn cứ rơi vài giọt nước mắt, không phải nói, hẩn cùng người cảm tình thật đúng là rất sâu sắc, vốn đã bàn bạc lần này nhất định cùng nhau đến đây thăm người, nhưng Thái thượng hoàng Bảo Châu quốc bảy mươi đại thọ, Phương Lục Dương cùng hẩn phải chạy trở về chúc thọ, sang năm đi, sang năm ta sẽ dẫn bọn hẩn đến thăm người. . . .” Duẩn Giám Phi không dứt lời nhai mãi, thỉnh thoảng trên đầu bỗng nhiên tê rần, hẩn đang kỳ quái mùa hè sao lại có thể có mưa đá, ai ngờ cúi đầu vừa thấy, căn bản không phải mưa đá gì, mà là một khối xương lớn, mặt trên còn dính ít thịt lởm chởm, hương khí bốn phía, có thể thấy được nướng vô cùng kỹ. Đăng bởi: admin

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

(Đại kết cục)

Duẩn Giám Phi ngây ngẩn cả người, Đăng Lung cũng ngây ngẩn cả người, hai người đồng thời ngẩn đầu nhìn lên trên vách núi, chỉ thấy sương mù lượn lờ, căn bản thấy không rõ lắm, bỗng nhiên trong lúc đó, lại có mấy khối xương lẳng không hạ xuống, Đăng Lung vội vàng nhảy lên vách núi, Duẩn Giám Phi cũng đã ngây người, bị xương đập trúng cũng mờ mịt không cảm giác, sau một lúc lâu mới bỗng nhiên mở miệng nói: “Đăng Lung, chúng ta vừa rồi ở trên nhai, hình như không có thấy chung quanh có nhà dân ở xung quanh phải không?”

Đăng Lung gật đầu: “Đúng vậy, trong phạm vi năm dặm, tuyệt không có nhà dân, ta nhìn thấy rất rõ ràng.”

“Vậy, chắc cũng không thể có người nào hay thợ săn nào đó đưa đồ dùng nấu nướng chạy lên nhai nướng thịt ăn đấy chứ? ” Duẩn Giám Phi ngờ ngác nhìn lên nhai, ngây ra hỏi.

“Gia, ngài định nói cái gì?” Trong lòng lặng lẽ có suy đoán, bất quá Đăng Lung không dám nghĩ, lại càng không dám nói ra, hẩn sợ một khi đoán sai, suy đoán sai kia có thể khiến cho Duẩn Giám Phi bị bức đến

phát điên.

“Đi, chúng ta lên nhai thôi.” Duẩn Giám Phi bỗng nhiên đứng lên, chạy như bay khỏi động, Đăng Lung chạy theo sau, sử hết khí lực mới có thể dễ dàng đuổi kịp hắn. Đường lên nhai bình thường đi mất hai canh giờ, kết quả không đến một canh giờ đã đi xong, Đăng Lung mệt lử thở phì phò, Duẩn Giám Phi cũng không hơn gì.

Từ trên nhai nhìn xuống phía dưới, vẫn như cũ là sương mù dày đặc quanh năm không tiêu tan, căn bản thấy không rõ dưới nhai trông như thế nào. Đăng Lung chần chờ nhìn chủ tử của mình: “Gia, ngài không phải là muốn. . . .” Lời còn chưa dứt liền thấy Duẩn Giám Phi làm bộ sắp nhảy xuống, sợ tới mức hắn vội vàng đưa tay ra giữ chặt: “Gia, ngài điên rồi, cho dù muốn kiểm chứng cũng cần lấy một cây dây thừng đi xuống a.” Hiểu được Duẩn Giám Phi cũng có suy đoán giống mình, Đăng Lung chân thành hy vọng lên trời có thể phù hộ cho suy đoán của bọn họ là sự thật.

Duẩn Giám Phi làm sao chờ nổi, may mắn vách đá này sinh ra một dây leo cực lớn, uốn lượn đến đây, cũng không biết đến cuối dài bao nhiêu, hơn nữa còn có dây thừng người luyện võ bọn họ mang theo bên mình, cũng đủ dùng, lập tức vận nội lực chặt bỏ một cây dây leo, gắn cùng với dây thừng tùy thân, cố định trên tảng đá lớn ở nhai thượng, hai người theo dây mà nhảy xuống.

Ước chừng gần non nửa một canh giờ, hai người đều đã ở trong mây mù, chợt thấy dưới chân dừng lại, cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy dưới chân thế nhưng đã là mặt đất, Duẩn Giám Phi kích động đến run rẩy cả người, đây tuyệt đối không phải sơn cốc dưới chân Đoạn Tình nha kia, nói như thế, Đoạn Tình nhai này chắc chắn có hai đáy vực, từ phía trên nhảy xuống, nếu không có gì bất ngờ xảy ra đều sẽ rớt thẳng xuống đáy vực này.

Mặt đất tầng này kỳ lạ là không có sương mù dày đặc, dưới nhai vừa rồi lại là sương mù dày đặc quay cuồng, Duẩn Giám Phi cùng Đăng Lung nhìn nhau, đều nhìn được sự mừng rỡ như điên trong mắt đối phương, nhưng không ai mở miệng nói chuyện, cố nén lại kích chấn trong lòng, bọn họ chậm rãi hướng phía tây mà đi, bởi vì bằng trực giác, hướng những miếng xương đó rơi hẳn nên đi về phía tây một chút nữa mới đúng.

Trong gió bỗng nhiên truyền ra tiếng người nói chuyện, tinh tế có ôn nhu có, nhưng không phải Vân La. Duẩn Giám Phi trong lòng căng thẳng, như chớp tiến lên vài bước, đợi đi đến gần, đối mặt cùng những người đối diện, hai người không khỏi đồng thời sửng sốt, thì ra không phải ai khác, lại chính là Minh Châu cùng Minh Nhược.

“Gia? Ngài. . . . Sao lại có thể tìm ra nơi này?” Minh Châu kinh ngạc hỏi, tùy phía sau đưa eo, che miệng cười trộm nói: “Không phải là nhớ hai người chúng ta rồi đấy chứ? Tìm ra nơi này cũng thật là vất vả cho ngài quá.”

Không phải Vân La. Duẩn Giám Phi lập tức nhuỷ thân quỳ sụp trên mặt đất, vốn trái tim đã bình tĩnh bởi vì sự thất vọng quá lớn này mà lại tràn ngập những cảm xúc cực kỳ bi thương: “Không phải Vân La, không phải. . . . Hẳn.” Hắn ôm lấy mặt nghẹn ngào phát ra tiếng, một dòng nước mắt từ khe hở mà trào ra.

“Duẩn. . . . Duẩn Giám Phi.” Phía sau bỗng nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc tràn ngập kinh ngạc cùng do dự, kéo Duẩn Giám Phi lập tức từ trong bi thống về, hắn bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy Vân La ngồi tại vách đá trên sơn động, không dám tin nhìn hắn: “Đúng. . . . Là ngươi, thật sự. . . . Thật là ngươi phải không?” Bờ môi của hắn mấp máy, run rẩy thật lâu mới nói ra những lời này, nói cũng không thành tiếng nữa.

“Vân La.” Trái tim trong nháy mắt trải qua chuyển biến từ bi thống đến mừng như điên, cũng may Duẩn Giám Phi tuổi trẻ, võ công lại cao, nếu không giờ khắc này hẳn chỉ sợ là thật sự sẽ ngất xỉu đi. Bất quá trên thực tế, hẳn chẳng những không có ngất xỉu đi, mà còn như hầu tử từng bước nhảy lên đến trước mặt Vân La, một tay đã đem hắn xả tiến vào lòng mình: “Là ngươi, thật là ngươi, thật là Vân La, a a a a a a a a a. . . .” Hắn kích động ngửa mặt lên trời hét dài, mỗi một tế bào trong thân thể đều tràn ngập vui sướng không ngăn nổi, nếu không kêu gào lên vài tiếng, thật sự khó có thể giải tỏa được sự hân hoan này.

Đám chim chóc dưới Đoạn Tình nhai cả đời cũng quên không được một đêm như ác mộng này, cả khu rừng yên tĩnh bỗng nhiên vang lên ma âm nhức óc, bất ngờ không kịp đề phòng, có hơn mười đồng bạn bị kinh

hách mà chết ngay tại chỗ, còn có hơn mười đồng bạn đang dưỡng bệnh bị chấn kinh mà chết, còn số bị thương thì lại vô số kể không hết, thăm a, thật sự là rất thê thảm .

Sau khi màn gặp lại cảm động sâu sắc vô cùng chấm dứt, Minh Châu cùng Minh Nhược thỉnh Duẩn Giám Phi cùng Đăng Lung cùng nhau ăn thịt nướng, Duẩn Giám Phi lúc này mới có cơ hội hỏi lại toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Thì ra ngày đó sau khi Vân La nhảy xuống, liền dừng ở trên tầng nhai này, nơi này liền tựa như Thế ngoại Đào nguyên dưới ngòi bút của Đào Uyên Minh, bắt đầu từ một người nhảy vực tự sát không thành sinh sống ở đây, dần dần trở thành một thôn làng nho nhỏ, người trong thôn bởi vì đều chết qua một lần, đều cho rằng bản thân đã là người dứt bỏ hồng trần thế tục mà tái sinh. Ngày đó sau khi Minh Nhược bị khai bao, mất hết can đảm xuống dưới này tự vẫn, tự nhiên không chết, hần nhớ đến Minh Châu, liền lại nhờ người giúp hần thượng nhai, điều kiện là hần vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra bí mật của nơi này. Những người đó thấy hần ngày thường ít nói chuyện, lúc này mới ngoại lệ giúp đỡ hần. Mới giúp hần cùng Minh Nhược ở cùng nhau, sau mười mấy năm mới có cơ hội trở về nơi này.

Trên tầng nhai này có sinh trưởng một loại cỏ nhỏ dày đặc mềm mại, giống như thảm trải, người nhảy vực đều là nhờ nó mà được cứu sống, mọi người liền cho rằng đây là minh lộ thượng đế chỉ cho bọn hần, bởi vậy gia gia hộ hộ cũng không xây phòng ốc, cũng may vách đá rộng rãi, bên trên cũng có đến mấy trăm cái sơn động, cho nên vô số người nhảy xuống đều đã được cứu sống. Vân La sau khi được cứu, Minh Châu Minh Nhược phát hiện đúng là người quen cũ, thế là liền sống cùng hần, hai người lại sợ Thái hậu phái người tìm kiếm xác chết, liền đem quần áo của Vân La cắt thành nhiều mảnh, trộn lẫn vào đám xương thịt heo đã được chặt ra ném xuống, như vậy bọn họ tìm không thấy xác chết, chỉ biết nói là bị mãnh thú ăn, mới thành cái dạng này, ai ngờ được dưới nhai kia quả nhiên có bầy sói, ăn sạch quần áo cùng xương cốt, do đó khiến cho Duẩn Giám Phi lạc lối, nghĩ rằng Vân La quả thật đã chết, vì thế mà bị thương suốt ba năm.

Minh Châu liền cười nói: “Thế nhưng Vương Gia không vẹn tình, nếu ngày đó nhảy xuống, chẳng phải đã sớm có thể đoàn viên. Ngài không biết Vân La suốt ba năm này nhớ ngài biết bao nhiêu đâu.” Lời còn chưa nói xong, mặt Vân La đã sớm đỏ, giận dữ nói: “Người. Người nói bậy cái gì đó?”

Đăng Lung cười nói: “Mấy lời nhảm nhí để sau nói đi, cũng giống nhau cả thôi, Vân La phải cùng chúng ta trở về rồi, lãnh thổ quốc gia trên biển rất rộng lớn, chỉ trông chờ vào một mình Phương Lục Dương không được, hần dù sao cũng là hoàng tử của Bảo Châu quốc, Cẩm Tú quốc chúng ta cũng nên có người bảo vệ, lại nói nếu như Vương Gia mất tích, Thái hậu còn không lật tung cả Đoạn Tình nhai lên a, đến lúc đó nơi này bị bại lộ cũng không phải tốt, ngày mai Hoàng thượng đại hôn, chúng ta trước khi mặt trời mọc phải thượng nhai rồi, bắt quá các người yên tâm, bí mật về nơi này, chúng ta tuyệt sẽ không truyền ra ngoài.

Minh Châu Minh Nhược gật đầu nói: “Như thế rất tốt, kỳ thật các người muốn đi, nơi này còn có ai có thể ngăn nổi chứ?” Trong sơn động ở lại một đêm, Vân La một bên cùng Minh Châu Minh Nhược lưu luyến không rời, một bên vừa muốn cùng Duẩn Giám Phi kể lại chuyện cũ, chỉ muốn có thuật phân thân, tận đến lúc bình minh, mấy người mới đi đến nơi đêm qua rơi xuống, Vân La cùng đám Minh Châu nhất nhất lưu luyến, hẹn ngày sau trở lại ôn chuyện cũ.

Duẩn Giám Phi cõng Vân La trên lưng, cùng Đăng Lung leo lên vách đá, Minh Châu Minh Nhược dõi mắt nhìn theo bọn họ biến mất trong sương mù dày đặc màu trắng ngà, trong lòng đều yên lặng chúc phúc cho đôi tình nhân đã nhiều lần trải qua đau khổ này có thể thành người một nhà, ở phía sau bọn họ, một vòng ánh sáng mặt trời đang dịu dàng dâng lên.

Hoàn

22/07/2011

Phongbui.wordpress.com150 Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truong-cong>